

K.C. LYNN

*Asker
ilk
Kavalceme*

Gabriel Martinez tanıdığım en ukala ve sinir bozucu adamdı. Dizleri titreten bir gülüşü vardı. Bunu, onun o kaba ve seksi suratından öperek -ah hayır- bir tokat atarak silmek istememe neden oluyordu. Kendini beğenmişliğine bakacak olursanız gösterecek çok şeyi olduğunu düşünürdünüz.

Yani görmek istediğimden değil tabii.

Hayır, hiç istemiyordum. Geçen sezondan kalma Michael Kors marka bir çanta gibi unuttum gitti bile.

CeCe Kensington olabildiğine gösteriş meraklısı ve şımarık biriydi. Omzuna attığı o saçma sapan çantalar da hayata karşı olan tavrı kadar kocamandı. O upuzun bacakları ya da dolgun parlak dudaklarının dolanması gereken yer bir erkeğin... Neyse buna şimdi başlamasam daha iyi olurdu. O seksi dudaklarına yapmak istediğim tüm o edepsiz şeyleri bilseydi, şehrin gösterişli kısmına doğru arkasına bakmadan kaçır giderdi.

Butik sahibi güzel bir kadın ve seksi bir itfaiyeci, kendilerini en olmayacak bir durumun içinde bulduklarında dünyaları çarpışacaktır. Yanlış anlaşılmalara dolu patlamalar ve etrafını saran alevler meydana geldiğinde ise onları asla öngöremeyecekleri o yangının içine hapsedecektir.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

/pukkayayınları

Çeviren: H. Gökçe Ustaunda

PUKKA
YAYINLARI

*Aşkın
ilk
Kıvılcıma*

Orijinal Adı: Cockloft
K. C. LYNN

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: H. Gökçe Üstündağ
Editör: Dila Öz
Redaksiyon: Damla Çağlı
Düzeltili: Gülsena Karaca
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

ZM

1. Basım: Eylül 2024
ISBN: 978-625-94995-4-3
Sertifika No: 73186

Copyright © 2022-2023 by K.C. LYNN
Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne
aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı
yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

Düzenleme
Ny.Ozlem

BASKI ve CİLT

YIKILMAZLAR BASIM YAYIN PROMOSYON VE
KAĞIT SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. NO:62/C
Bağcılar / İstanbul
Sertifika No: 45464

Aşkın ilk Kubulcuğu

K.C. LYNN

Çeviren: H. Gökçe Üstündağ

İTHAF

Jimmy Choo marka ayakkabıları seven, kalpleri kadar büyük özel tasarım çantalarını omuzlayan tüm küstah kadınlar için. Beyaz Atlı Prens'inizi bulmanız ve tüm peri masallarınızın gerçekleşmesi dileğiyle.

O "*Prens'in*" Louis Vuitton'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da.

BÖLÜM 1

Cece

Keyifli uykumdan uyanmamı sağlayan şey, rahatsız edici bir alarm sesiydi. Gürültüyle beraber nefesim kesilmiş halde doğruldum. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

Uyku maskemi çıkarttım ve korkunç sesi susturmak için ellerimle kulaklarımı örttüm. Bunun yangın alarmı olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Yine mi!

Tekrar yatağa uzanarak başucumdaki saatimi kontrol ettim, sabahın üçüydü.

Bu pislikler güzellik uykusuna ihtiyacım olduğunun farkında değiller miydi? Gözlerinin altında torbalar olan bir CeCe, uyuşturucularla partilenen çılgın bir geceden sonraki Malibu Barbie'si gibi görünürdü. Bunun neye benzediğini bile bilmiyordum ama tahminim iğrenç olacağı yönündeydi. Ne de olsa yorgun ve şiş gözlerle öyle görünüyordum.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Pepper, -Chihuahua cinsi köpeğim- göğsüme doğru zıpladı. Zavallı küçük bedeni korkuyla titriyordu.

“Bir şey yok, oğlum. Korkma.” Mırıldanarak ona sarıldım. “Yine yanlış alarm.”

Çünkü bir grup genç serseri herkesin uykusunu bölmenin komik olduğunu düşünüyordu. Bu saçmalığın Bayan Langley’nin torunlarının başının altından çıktığına emindim. On dört yaşındaki iki velet her zaman bir şeylerin peşindeydi. Daha geçen gün onları asansörde, elbisemin altına bakmaya çalışırken yakalamıştım.

Küçük sapıklar.

Öte yandan, geçen yıldan beri yaşadığım tek etek altı aksiyon olduğu için gerçekten şikâyet etmemeliydim...

Bu acınası düşüncenin geçip gitmesine izin verdim ve o iğrenç sesi duymazdan gelmeye çalıştım. Evi tahliye etmeyi reddediyordum, bu defa küçük pisliklerin oyununa kanmayacaktım.

Pepper, ben onu sakinleştirmek için sırtını okşarken boyuma biraz daha yaklaştı. Alarmin susmasını bekledik ama bir türlü durmak bilmiyordu.

Bu kadar uzun süren neydi?

Birkaç dakika sonra yanan bir şeyin kokusunu aldım ve dumanları fark ettim. Hemen ardından da siren seslerini duydum.

“Kahretsin!” Panikle örtüleri fırlatıp yataktan kalktığım sırada o kadar telaşlıydım ki, zavallı Pepper havaya doğru savruldu. “Ah, Pep çok üzgünüm.” Onu kucağıma alıp hızla atan kalbime doğru bastırdım. “Her şey düzelecek, oğlum ama buradan gitmemiz gerekiyor. Yangın var!”

Kıyafet almak için dolabıma doğru koştum. İnce askılı, ipek Victoria's Secret atletim ve külotum çok sevimli olsa da tüm komşularımın beni içinde görmesini istediğim bir şey değildi. Özellikle de külotun popomu zar zor kapattığı düşünülürse...

Bahse girerim, Aptal İkizler buna bayılırdı.

Dolabımdaki kıyafet yığınına karıştırırken gözlerim oldukça etkileyici olan ayakkabı ve çanta koleksiyonuma takıldı. Alevlerin arasında olduklarını hayal etmek bir anlığına da olsa kalbimi durdurmaya yetmişti. Bu düşünce ne kadar korkunç olursa olsun onsuz yaşayamayacağım sadece bir şey vardı.

Dizlerimin üzerine çökerek yığını karıştırmaya başladım. Aradığımı bulamayınca bedenim korkuyla kasıldı.

"Hadi ama neredesin?" Ayakkabıları ve çantaların hepsini arkama atarken dolabın içine doğru ilerledim.

"Ah, siktir!"

Hararetli bir küfür, çalmakta olan lanet alarımın sesini delip geçmesine rağmen buna aldırış etmedim. Çılgına dönmüş bir halde aramaya devam ediyordum. Geçen hafta dolabımı yeniledikten sonra yeni halini daha iyi incelemediğim için kendime kızdım.

"Hanımefendi, burayı tahliye etmeniz gerekiyor! Binanızda yangın var."

Umudum her geçen saniye azalırken derinden gelen emri duymamış gibi davrandım.

Lütfen Tanrım, onu bulmama izin ver.

"Hanımefendi! Beni dinliyor musunuz?"

Karşılık olarak ona geri bağırdım. "Bir dakika!"

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Tanrı aşkına.” Lanetler okuyan sesi yükselmeden hemen önce hızla arkama döndürüldüm ve oldukça kızgın itfaiyeciyile yüz yüze geldim.

Seksi ama kısılmış bitter çikolata rengi gözlerine bakılacak olursa öfkeli bir itfaiyeciydi. Kısa süreliğine kirpiklerinin ne kadar harika olduğunu düşündüm. Uzun, koyu ve gürlerdi. Oysa ben yalnızca takma kirpiklerle bu tür bir görünüme ulaşabiliyordum.

Beni kendime getirerek, “Artık gidiyoruz,” diye homurdandı.

“Bekle. Hızlıca almam gereken bir şey var.” Elinden kurtulup bakmadığım son köşeye doğru ilerledim ama beni kendine çevirdi.

Bir saniye önce kızgın olan gözleri şimdi öfkeyle parlıyordu. “Dinleyin hanımefendi. Burada hayatınızı riske atmaya değecek hiçbir şey yok.”

Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Şimdi iki seçeneğiniz var. Ya isteyerek benimle gelirsiniz ya da sizi kahrolası omzumun üzerine atıp dışarı çıkarırım. Hangisi?”

Ültimeyi karşısında sırtımı dikleştirdim. “Sana *beklemeni* söyledim. Sadece bir saniye sürecek.” Bu sefer bulamazsam onusuz gitmek zorunda kalacağımı bilerek arayışına geri döndüm.

Bu düşünce içimdeki küçük bir parçayı öldürüyordu.

Alçak sesli homurtusunu duyduğum sırada itfaiyecinin kolları belime dolandı. İşte tam da o anda aradığım bebek mavisi renk karşıma çıktı.

“Bekle bir dakika, onu gördüm.” Uzanıp sapı yakalayarak çantayı gömülü olduğu yerden çıkardım. Bay Huysuz beni

ayağa kaldırırken aynı anda Pep'i kucaklayıp içine sokmayı da başarmıştım.

Ona ağzıma geleni söylemek üzereydim ama fırsat bulamadım çünkü kolumu sıkı bir şekilde tutup beni dolaptan uzağa sürüklemeye başlamıştı. Çıplak bacaklarım pantolonuna değdiğinde, aklıma üstümdekiler geldi.

"Affedersin. Bana bir saniye daha verebilir misin? Kıyafete ihtiyacım var."

Kararlı adımları aksamadı bile.

Topuklarımı haliya bastırarak hızlı takibini durdurdum. "Dostum, sana durmanı söyledim. Bir pantolona ihtiyacım var."

Arkasını döndü, ifadesi öfke doluydu. "Aman ne kötü. Aptal çantan yerine onu almalıydın!"

Aptal çanta mı?

Aptal çantayı kıçına sokmak üzereydim... gerçi belki de bu çanta olmasa iyi olurdu. Geri dönüp geçen sezonki Louis çantamı alacaktım. Sonra da *onu* kıçına sokacaktım.

Tam bunu yapacağım sırada telsizini ağzına yaklaştırdı ve bağırdı. "Kayıp kiracının yerini buldum. O iyi." Ateş saçan gözlerini kısarak bana baktı.

Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Adamın ciddi bir davranış sorunu vardı ve insanlarla çalışmaması gerekiyordu.

"Burada duman çok az. Durumumuz nedir?" diye sordu.

"Yangın ikinci katta." Telsizin ucundaki kişi karşılık verdi. "Şu anda merdiven boşluğu tehlikeli. İtfaiye merdivenini kullanmanız gerekiyor."

İtfaiye merdiveni mi?

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bunun üstüne düşünecek vaktim olmadı çünkü odamdan çıkartılıp balkona doğru yönlendiriliyordum. Otoriter itfaiyeci kapıyı kaydırarak açtı ve beni de yanında çekerek dışarı çıktı.

Sonunda öfkem galip geldi ve kolumu sıkı tutuşundan kurtardım. “Beni köpekmişim gibi sürüklemeyi bırak. Tanrım, senin sorunun ne böyle?”

Biraz daha yaklaşıp başımı yukarı doğru kaldırmam için beni zorladı. Pep’i onunkinden daha çok kendi iyiliğim adına göğsüme bastırdım.

“Sorunumun ne olduğunu bilmek ister misin? Kardeşlerimin yangınla mücadele ederken bana ihtiyaçları var ama ben burada seninle mahsur kaldım çünkü evi olması gerektiği şekilde tahliye etmedin!”

“Yanlış alarm olduğunu düşündüm. Geçen ay üç kez öyle oldu.”

“Bu bir şeyi değiştirmez,” diye kükredi. “Ne olursa olsun evi tahliye etmek zorundasın ve kahrolası bir çanta için kesinlikle duramazsın.”

“Bu öylesine bir çanta değil. Benim için önemli.”

Mırıldandı. “Eminim öyledir.”

Benim için tam olarak ne anlama geldiğini ona söylemek üzereydim ama dilimi ısırdım. Bu pisliğe hiçbir şey borçlu değildim. Özellikle de bir açıklama.

Çelik bir merdiven balkonuma ulaştığında hararetli konuşmamız yarım kaldı.

Gerçekten uzun bir itfaiye merdiveniydi.

Merdivene bağlı kayışları tutup bana doğru yöneldi.

Geri çekildiğimde sırtım duvara çarptı. “Ne yapıyorsun?”

“Sana bir emniyet kemeri takıyorum.”

“Mümkün değil.”

İleriye doğru tehditkâr bir adım daha attı. “Dinle, Sarışın.”

Sarışın mı?

“Sana karşı sabrım tükeniyor. İkimizin de hayatını yeterince tehlikeye attın. Şimdi başıma bela olmayı bırak ve emniyet kemerini takmama izin ver!”

Bana bir seçenek bırakmadan önümde diz çöktü ve bacağı-mı önce kemerin bir ucuna sonra da diğerine girmesi için zorlayıp kemeri bağlamaya başladı. Yüzü, siyah satenin ucu ucuna örttüğü kasığımdan sadece birkaç santim uzaktaydı.

Geçen yıl yaşadığım en büyük etek altı aksiyonun Bayan Langley’nin torunlarının elbiseme bakmaya çalıştığı zamanlar olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Eh, artık değildi.

Aradaki tuhaf gerilimi dağıtmayı umarak, “Gerçekten merdiven gerekli mi?” diye sordum. “Benimle aynı katta oturanlar aşağıya nasıl iniyor?”

Ayağa kalktığında tüm heybetiyle karşımda dikilmişti. Sert ifadesine bakıldığında, yüzünü az önce neredeyse benim malum yerime gömmüş olmasından en ufak bir şekilde etkilenmediği açıkça belli oluyordu. Bu durum karşısında hem rahatlamış hem de aşağılanmıştım.

Belki de yüzünü sık sık kadınların bacaklarının arasına gömmüyordur.

Aman Tanrım. Benim sorunum neydi böyle? Bu adamın çekilmez varlığına yalnızca beş dakikadır katlanıyordum ve onun bacak arası dalış becerilerini mi hayal ediyordum?

Beni yoldan sapmış düşüncelerimden kurtardı. “Diğerleri zaten aşağıda çünkü olması gerektiği gibi evlerini tahliye ettiler.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bu çılgın gece başladığından beri ilk kez içimi bir parça suçluluk duygusu kaplamıştı. Haklıydı. Öyle olduğuna inanmasam da bu alarmin gerçek bir yangının habercisi olduğunu düşünmem gerekirdi.

Emniyet kemerimi kendi kemerine taktıktan sonra ağır botunu cam korkuluğun üstüne dayadı ve bir profesyonel gibi merdivenden inmeye başladı. On iki kat onu hiç sarsmışa benzemiyordu.

“Çantayı bana ver.”

Emri karşısında mırıldandım. “Hiç şansın yok, dostum. Köpeğim benimle kalacak.”

Onunla geçirdiğim beş dakikaya bakacak olursak çantamı *yanlışlıkla* düşüreceğine neredeyse emindim.

Çenesi kilitlendi, reddedişimin başka duygusunu açığa çıkardığı ortadaydı. “Kıçını bu merdivene getirmen gerek ve bunu çanta dediğin o bavul parçasını taşıırken yapamazsın. O yüzden, bir kez olsun tartışmayı bırakıp dediğimi yapamaz mısın?”

Çanta olsun ya da olmasın mahvolmuştum ve bu iyi anlamda bir mahvoluş değildi. Kötü türdendi.

Ölümcül türden.

Şu an burada düşerek ölebilirdim. O zaman zavallı Pep’e ne olacaktı?

Bu korkunç düşünce karşısında ciğerlerimdeki tüm hava çekildi.

Korkumu gizlemeyi umarak omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. “Sana çantamı vereceğim ama Tanrı şahidim olsun ki Ateş Çocuk, eğer köpeğime bir şey olursa sikini yumruklardım. Anladın mı?”

Öfkeli bir karşılık bekliyordum ama onun yerine, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bir pisliğe göre... hoş bir gülüşü vardı.

“Köpeğine bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum.”

Bu adama güvenmekten başka seçeneğim olmadığı için Pep’in başına bir öpücük kondurdum ve istemeyerek de olsa en değerli varlığımı ona teslim ettim. Köpeğimi ve babamın bana verdiği son hediye.

Ateş Çocuk, merdiveni tuttuğu koluna çantamı asıp diğer elini bana uzattı.

Tereddüt ettim, uzanmaya korkuyordum.

“Bunu yapabilirsin, Sarışın. Yemin ederim düşmene izin vermeyeceğim.”

Gözlerim onun çikolata gözlerine kilitlendi, bakışları güçlü ve kendinden emindi. Titreyen elimi sıcak elinin içine koyduktan sonra çıplak ayağımı soğuk tırabzanın üzerine kaldırdım ve diğer ayağımla kendimi ittirdim.

Merdivene çıkmama yardım edip kolunu belime sıkıca sardı ve bedeniyle beni hapsetti. Metal basamaklara hayatım buna bağlıymışçasına tutunurken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

“Merdiveni indir,” diye emretti telsize doğru.

İnişimizle merdiven sarsılınca panik damarlarıma yayıldı. “Aman Tanrım. Siktir!” Ne kadar yüksekte olduğumuzu görmek istemediğim için gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Korkma, seni tutuyorum.” Kendini sırtıma daha da bastırduğunda, sıcak nefesi kulağıma çarpmıştı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Vücudumdaki her kas dondu. Nefesim bu defa farklı bir nedenle hızlandı ve aniden yarı çıplak vücuduma ne kadar yakın olduğunun farkına vardım.

Saçma bir şekilde nefes nefese kalırken, “Köpeğim hâlâ sende mi?” diye sordum.

“Evet, bende.”

Sesi öncekinden daha mı boğuktu?

Merdiven nihayet hareket etmeyi kesince dehşete düşmüş kalbim biraz yatıştı. Ta ki seksi itfaiyeci benden uzaklaşmak için hareket edene kadar.

Bileğini kavrayıp kolunu etrafımda dolanmış halde tutmaya devam ettim. “Lütfen gitme, henüz değil.”

Nefesi tekrar kulağımı okşadı. “Neden?”

“Eğer hareket edersen herkes popomu görecektir ve ben bir gece için yeterince heyecan yaşadığımı düşünüyorum.”

Beni utandırma fırsatına balıklama atlayacağını düşünmüştüm ama neyse ki olduğu yerde kaldı ve tekrar telsizine doğru konuştu. “Banks, bize bir battaniye getir.”

“Anlaşıldı.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Aramıza garip bir sessizlik çöktü.

“Adın ne, Sarışın?”

Bir an kararsız kalsam da beni iç çamaşırlarıyla gördüğüne göre bilmeye hakkı vardı. “CeCe.”

“CeCe.” İsmim, olabilecek en güzel şekilde dilinden dökülerek omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderdi. Daha önce fark etmemiştim ama hafif bir aksanı vardı.

Tam bunu sormak üzereyken diğerk itfaiyecinin aramıza katılmasıyla fırsat bulamadım.

Ateş Çocuk, battaniyeyi alıp karşılığında Pepper'ı ona verdi. "Onu aşağı indir, olur mu?"

Arkadaşı çantamı kaldırdı, incelerken kıkırdamayı ihmal etmemişti.

Neyi bu kadar komik bulunduğunu merak ederek omzumun üzerinden ona ters bir bakış attım. "Köpeğime dikkat et."

"Peki hanımefendi." Asker selamı verip Pep'i aldı. İtfaiye aracının yan tarafına ilerleyip gözden kaybolurken kahkaha atıyordu.

Ateş Çocuk geri çekilmeden önce battaniyeyi belime sardı. "Bu taraftan." Aşağıya inerek beni bekledi.

Battaniyeyi kalçalarımnda toplayıp arkamı döndüm ve yavaş adımlarla basamakları inmeye başladım. Sonuncu basamakta elleri belime dolandı ve beni yere indirdi. Vücudumu kendine doğru döndürdü, vücudu bana -gereğinden fazla- yakındı ve kendimi yine nefesim kesilmiş halde buldum.

"Bir dahaki sefere yapman gerektiği gibi evi tahliye et, Sarışın."

Uyarısı daha önceki rahatsızlığımın hızla geri gelmesine neden oldu. Ona iletişim becerileri üzerinde çalışması gerektiğini söyleyemeden, birkaç ekipman daha alarak yanan binaya geri koştu.

Battaniyeyi bize getiren adam, yüzünde keyifli bir sırıtışla Pep'i bana doğru uzattı. "Hanımefendi." Arkadaşının arkasından gitmeden önce baretinin ucuna dokunarak bana selam vermişti.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Battaniye kalçalarırna sarılmış halde komşularımın arasındadırdu. Bayan Langley'nin torunları yolun karşısından beni işaret ettiler, gözleri 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi parlıyordu.

Bu, açık ara hayatımın en utanç verici gecesiidi.

BÖLÜM 2

Gabe

Saatler sonra bile kanım hem sinirden hem de ne olduğunu bilmediğim bir şeyden ötürü resmen kaynıyordu. Sarışın ile içine düştüğümüz karmaşa hakkında hissettiklerimi nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Atlanta'nın en zengin bölgelerinden birinde bulunan gökdelene geldiğimde ve içeride hâlâ bir kiracı olduğunu duyduğumda, bulmayı umduğum son şey uçan topuklular, çantalar ve yüzüstü eğilmiş, kıcı havada bir kadındı.

Hem de ne kış... Siyah satenin zar zor gizlediği soluk kıvrımlar, diğer pek çok şeyin yanı sıra bir adamın avuçları için yaratılmış gibiydi. Bir topuklu ayakkabı yüzüme çarpana kadar sersemce bakakalmış, birkaç saniye şaşkınlıkla donakaldıktan sonra öfkeyle kendime gelmiştim.

Yangın anında birbirinden farklı değerli eşyaları kurtarmak için hayatını riske atan insanlar görmüştüm. Öte yandan birinciliği lanet olası bir özel tasarım çantaya vermem gerekirdi. Bu kesinlikle şu ana kadarki en basit şeydi. Yine de beni

AŞKIN İLK KIVILCIMI

şaşırtmamalıydı, kadın da yüzeysel bir tipe benziyordu: Zengin ve şımarık. Hayatım boyunca onun gibi insanlarla uğraşmak zorunda kalmıştım. Kasabanın yaşadığım tarafında bir saniye bile dayanamayacak olan, benim gibilere sadece havuzlarını temizlemede ve bahçe işlerini yapmada iyiymişiz gibi bakan insanlardan bahsediyordum.

Bu dünyada nefret ettiğim tek adamı hatırlamadan önce bu düşünceyi bir kenara ittim.

Kısa süre içinde yangını kontrol altına alabilmiştik. Başlangıç noktası olan ikinci kat dışında binanın geri kalanında hasar minimum düzeydeydi. Yangının nasıl başladığıysa henüz belirlenememişti.

Dolabımı çarparak kapatıp çantamı omzuma astım, eve gitmeye ve günün kalanında uyumaya hazırdım. Gündüz vardiyası ekibinin kahvaltı için toplanmaya başladığı mutfaktan geçtim.

Russel Bryant, dudaklarında bilmiş bir sırıtmayla, “Hey Martinez,” diye seslendi. “İyi bir gece geçirdiğini duydum.”

Banks sayesinde her şeyi bildiğine bahse girerdim. O herif, Sarışın’ın köpeği ya da nefis poposu konusunda susmak bilmiyordu.

“Sizce çanta ve köpek yavrusu kurtaranlara madalya veriliyor mudur?” Ekibin geri kalanıyla birlikte kahkahası tüm istasyonda yankılandı.

Ona hareket çekerek arka kapıyı ittim ama son söylediklerini duyabilmişim.

“Hadi ama. Ateşli sarışının güzel bir poposu varmış, en azından ben öyle duydum.”

Sarışının poposu kesinlikle güzeldi ve önümüzdeki günlerde düşüncelerimden çıkmayacak bir şeydi.

BÖLÜM 3

Cece

Üstü açık pembe Volkswagen Beetle'ımı sürerken hoparlörden Katy Perry'nin sesi yankılanıyor, ılık bir esinti saçlarımı omuzlarımdan yüzüme doğru savuruyordu. Pepper ise yanımdaki yolcu koltuğunda oturmuş, güneşin tadını çıkarıyor ve yeni papyonuyla çok yakışıklı görünüyordu.

Güzel bir sabahı ki çoğunlukla bunu son bir haftadır kaldığım otelden nihayet çıkıp evime geri taşınabileceğimi öğrenmememe borçluydum. Otelde kalmanın çok umurumda olduğu söylenemezdi. Yemek yapmayı bilmeyen bir kız için oda servisi oldukça faydalıydı. Yine de kendi yatağıma geri dönmeye ve gardırobum da dahil olmak üzere tüm eşyalarımı kavuşmaya hazırdım.

Otoparka girip etrafın itfaiye ve polis arabalarıyla dolu olduğunu fark edince gülümsemem kayboldu. Acı verici bir saniye boyunca butiğime bir şey olmasından korktum. Ancak hareketliliğin alışveriş merkezinin sonunda, Bay ve Bayan Nelson'ın

AŞKIN İLK KIVILCIMI

çiçekçisinin bulunduğu yerde olduğunu fark edince öyle olmadığını anladım.

Her zamanki yerime park ettim, Pep'i kucaklayıp çantama tıktırdım ve altın renkli Prada topuklularımın izin verdiği kadar hızlı koştum. Bay Nelson bir polis memuruyla konuştuğundan tek başına duran Bayan Nelson'a yöneldim.

"Bayan Nelson, iyi misiniz?"

"Evet, canım, biz iyiyiz. Sadece biraz korktuk. Gaz kaçağı olduğunu zannetmiştik ama yanlış alarm olduğu ortaya çıktı."

Bir gaz kaçağının tüm bu alışveriş merkezinde nelere sebep olabileceğini düşününce kalbim sıkıştı. Butiğimi kaybetmek beni öldürürdü. Tüm hayatım ondan ibaretti.

"Pekâlâ, her şeyin yolunda olmasına sevindim."

Buruşuk elini koluma koyarak, "Ben de," diye karşılık verdi. "Gelip bizi kontrol etmen çok hoş."

"Elbette. Tüm bu itfaiye araçlarını görünce endişelendim. Özellikle de olanlardan..." Birkaç itfaiyeci çiçekçiden çıkınca sözlerim yarıda kaldı. İçlerinden biri, bir daha asla görmemeyi umduğum, geçen hafta boyunca düşüncelerimi itiraf etmekten hoşlanmayacağım kadar sık işgal eden o adamdı.

Bu, şu an yaşanıyor olamaz.

Beni hemen fark etti, o bitter çikolata rengi gözleri hem şaşkınlık hem de eğlenceyle parlamıştı.

Bitter çikolatadan nefret ederdim. Hep etmiştim. Hep edecektim.

Beni selamlamadan önce dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Şunlara bakın, Sarışın ve küçük köpeği de buradaymış." O sırıtışı öperek... hayır, tokatlayarak o kaba suratından uzaklaştırmak istiyordum.

Bana doğru yürürken gözleri vücudumda geziniyor, beyaz dar kot pantolonumu ve nane yeşili askılı bluzumu inceliyordu. Karnım kasıldı, kıyafetim hiç de açık olmamasına rağmen kendimi her yerim ortadaymış gibi hissediyordum. Gerçi bluzumun açık yakası göğüs dekoltemi harika gösteriyordu.

Düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlayarak, “Beni takip mi ediyorsun?” diye sordu.

Alaycı bir tavırla, “Alakası bile yok, Ateş Çocuk,” diye karşılık verdim. “Bilgin olsun diye söylüyorum, bu alışveriş merkezinin diğer tarafında butiğim var.” Sözlerim ağzımdan gururla çıkmıştı.

Başını yana çevirerek dükkânıma doğru bakınca ne kadar harika bir çenesi olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Güçlü ve keskindi. Açısı o kadar mükemmeldi ki çenesini ısırma isteği duydum.

Isırmak mı? Neydim ben, vampir mi?

Aman Tanrım, bu pislik sayesinde garip fetişler ediniyordum.

Kendine hâkim ol, CeCe!

Isırılmaya layık çenesini ovuşturarak, “Kensington Sarayı,” dedi. “Ne kadar da... uygun.”

Derin sesindeki imayı yakalamıştım. “Neden öyle söyledin?”

“Bir prenses için bir saray.”

Sözleri yüzüme tokat gibi çarparken irkildim. Keşke gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydi. Yine de *prenses* kelimesini sanki kötü bir şeymiş gibi kusarcasına söylemişti. Oysa bu kelime babamın ağzından her zaman saf bir hayranlıkla dökülürdü.

Bu anı beni etkisi altına alıp boğmadan önce düşünceyi bir kenara ittim ve çenemi kaldırdım. “Beni tanıımıyorsun.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Doğru ama senin gibi tipleri bilirim. Siz zengin, gösteriş meraklısı kadınlar hep aynısınız.”

“Gösteriş meraklısı mı?” diye tekrar ettim, damarlarımda öfke kaynıyordu.

“Evet, *gösteriş meraklısı*. Materyalist,” diye ekledi. “Hangisini seçmek istersen. Ne de olsa seni bir yangının ortasında tasarımlarım çantanı kurtarmaya çalışırken buldum.”

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki çenem ağrımaya başladı. “Sana çantanın benim için bir anlamı olduğunu söylemiştim. Yoksa bezelye büyüklüğündeki beynin bunu unuttu mu?”

Bir adım atarak bana iyice yaklaştığında, ağız sulandıran kokusu duyularımı işgal etti. Geri çekilmeyi reddederek omuzlarımı dikleştirdim ama dudaklarını kulağıma yaklaştırdığı anda tüm özgüvenim uçup gitti.

“Güven bana, Bella. O geceye dair hiçbir şeyi unutmadım. Özellikle de güzel kıcını zar zor kapatan siyah sateni.”

Sıcaklık tüm vücudumda patlayarak adeta bir orman yangını yarattı.

Çabuk zekice bir şeyler düşün.

Düşünemiyordum. Beynim resmen kısa devre yapmıştı. Odaklanabildiğim tek şey ne kadar güzel koktuğu ve sıcak nefesinin kulağımda bıraktığı histi.

Geri çekildi, ardından bana yine kendini beğenmiş bir sırıtişla bakıp çileden çıkarıcı şekilde göz kırparak kendime gelmemi sağladı. Sonra yanımdan geçerek onu bekleyen itfaiye aracına doğru ilerledi.

“Benim adım CeCe, pislik. Bella değil!” diyerek onu düzelttim.

Patlamam onu daha çok eğlendirmişe benziyordu. İtfaiye aracı uzaklaşırken bana el salladı ve beni aptal gibi tek başıma bıraktı.

Şu pisliğin yüzüzlüğüne bakın.

Kaldırımda ayaklarımı yere vura vura yürümeye başladım, topuklularımın sesi kalbimin hiddetli ritmiyle uyumlu haldeydi.

Gösteriş meraklısı. Materyalist. Sadece bir kez karşılaşmıştık ve beni böyle yargılama cüreti mi gösteriyordu?

Butiğimin hemen önünde durdum ve cam pencerenin yüzeyine işlenmiş, üzerinde büyük *K* harfi bulunan mor tacı görünce öfkem yavaşça soldu.

Kensington Sarayı.

Sen her zaman benim prensesim olacaksın ve bu ev de son-
suza dek senin sarayın olacak.

Babamın sesi, zihnimi ve kalbimi doldururken yükselen duygularım boğazımı yaktı. Bu kelimeleri benim için lekeleyecek hiç kimse -özellikle de önyargılı, aptal bir itfaiyeci- veya hiçbir şey yoktu.

Kapının kilidini açarak içeri girdim, alarmı kapatıp ışıkları yaktım ve... sihre açılan perdeyi araladım.

Bahar renklerinden oluşan raflar alanı dolduruyordu. Tasarım elbiselerden, ayakkabılara, el çantalarına ve hatta mücevherlere kadar her şey vardı.

Burası benim en mutlu olduğum yerd.

Küçüklüğümde beri moda takıntılıydım. O zamanlar Barbie bebeklerimi giydirir, annemin kıyafetleriyle oynardım. Şimdiye başkalarının muhteşem görünmesine yardım ediyordum.

Arka odaya yürüyüp Pep'i çantamdan çıkardım. Onu mama ve su kabının yanına bırakmadan önce başına bir öpücük kondurdum. Kapıları doldurduktan sonra ön bankoya geçtim ve

AŞKIN İLK KIVILCIMI

dün gece Jill tarafından yapılan kapanışı inceledim. Jill, birkaç ay önce işe aldığım ve sevdiğim bir çalışanımdı. Benden birkaç yaş küçük olmasına rağmen moda ikimizin de paylaştığı bir tutkuydu, burada uzun yıllar çalışacağını neredeyse görebiliyordum.

Tüm faturaları saydıktan sonra başarılı bir gece geçirdiğimizi görmek beni çok mutlu etmişti. Her şey bittiğinde telefonu elime alıp annemi aradım. Neredeyse bir aydır kız kardeşleriyle bir gemi tatilindeydi ve onu çok özlemiştim. Babam öldüğünden beri sık sık seyahate çıkıyordu. Sanırım bu, onun yaşadıklarıyla başa çıkma mekanizmasıydı.

Telefonu açmasını beklerken çalan her zil sesiyle annemle konuşma konusunda umudumu yitirdim ve en nihayetinde beni karşılayan telesekreter oldu. *“Elizabeth’e ulaştınız. Karayipler’de güneşleniyorum, bana bir mesaj bırakın, mümkün olan en kısa sürede size geri dönerim. Görüşürüz!”*

Bip sesini bekledim. “Merhaba, anne. Benim. Öylesine aramıştım. Sanırım tüm gün dışarıda olacaksın. Umarım Viola teyze ve Sadie teyzeyle iyi vakit geçiriyorsunuzdur. Ben... seni özledim.” İtirafımdan önce sesim yumuşamıştı. “Sadece sesini duymak istemiştım. Yakında görüşürüz.”

Telefonu kapatıp oldukça özlediğim en iyi arkadaşımı aramaya karar verdim. Emily ile doğduğumuzdan beri arkadaştık. Benim için kız kardeşe en yakın kişiydi ve dostluğuna çok değer veriyordum. Taşınmış olmasından nefret etsem de onun adına mutluydum, lisedeyken delicesine âşık olduğu çocukla ikinci bir şansı olmuştu.

Katil sandığım ve çantamla dövdüğüm o kötü çocukla. Katil olmamasının ötesinde bir de FBI ajanı olan o çocukla. Hem de en huysuzundan.

Kocasından bahsetmişken...

Ryder, "Jameson malikânesi," diye cevap verdi. Belli ki numaraya bakmamıştı.

Bu eğlenceli olacaktı.

Sesimi hafifçe değiştirerek, "Günaydın," diye selamladım. "Ben *Kaltak Diyarı*'ndan Violet. Ayın çalışanı Emily Jameson'ı aramıştım. Kendisi oralarda mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı.

Ahizeyi elimle kapattım ve yüzündeki ifadeyi hayal ederek kıs kıs güldüm.

"Hiç komik değil, Kensington," diye homurdandı, zerre kadar eğlenmemişti.

"Hay aksi, benim olduğumu nasıl bildin?"

"Şanslı bir tahmin."

Kuru ses tonu beni kahkahalara boğdu.

"Geceleri uyanık kalıp beni sinir etmenin yollarını mı düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil. İçimden böyle geliyor. Bu bir yetenek."

Bir şeyler geveledi.

"Biraz neşelenmen gerekiyor, Jameson. Bütün bu homurdanmalar senin için sağlıklı değil," dedim. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

"Karımı becermeye ihtiyacım var ama sen buna engel olmakla meşgulsün."

Bu açıklama sabahki ekstra huysuzluğunu açıklıyordu. Kursesiz zamanlamam için kendimle gurur duydum.

"Hayır. Louis'nin son moda erkek çantasına ihtiyacın var."

"Hiç sanmıyorum."

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“İnan bana, var. Bak sana ne diyeceğim. Erkekler için yapılmış tasarımlarımı buraya getirdiğimde bir çanta koleksiyonuna senin adını vereceğim. Modeli bile sen olabilirsin. Adını da *Gizli Ajan* koleksiyonu koyarız.” Ona böyle hitap etmemin onu ne kadar sinirlendirdiğini biliyordum. “Ne dersin?”

“Cesedimi çiğnersin, diyorum.”

Kahkahama yine engel olamadım.

“Aramanın bir sebebi var mı yoksa sadece beni sinir etmek mi istiyorsun?”

“İkisi de. Ama ikincisini hallettim, bu yüzden şimdi karınla konuşmama izin ver.”

Telefonu gülmekte olan Emily’ye verdi.

“Kocamı sinir etmekten zevk alan dünya üzerindeki en iyi arkadaşımınla mı görüşüyorsun?”

“Ta kendisi,” dedim gururla. “Sen ve tatlı vaftiz kızım nasılmış bakalım?”

Rosa, dünyadaki en eşsiz küçük kızdı ve ben onun sadece teyzesi değil aynı zamanda vaftiz annesi olmaktan da onur duyuyordum. Daha geçen ay ona ilk tasarım çantasını alma şerefine erişmiştim. Michael Kors marka küçük bir çantaydı. Onu seviyor ve her yere onunla gidiyordu. Emily bana sürekli fotoğraf gönderiyordu. Ryder da hediye konusunda çok mutluydu.

Hayır, tabii ki de değildi!

“İkimiz de harikayız, sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın? Dairen ne durumda?”

“İyi. Bu perşembe geri taşınacağım.”

“Harika. Bahse girerim bu konuda heyecanlısındır.”

“Biliyorsun, yatağıma ihtiyacım var.”

“Ayakkabı ve çanta koleksiyonunu da unutmayalım,” diyerek bana takıldığında, daha önce önem vermediğim bir konu şimdi beni rahatsız etmişti.

“Evet, onları da özlüyorum.” Ona ayak uydurmaya çalışarak kıkırdadım ama gülüşüm protez tırnaklarım kadar sahteydi.

“Sorun ne?” Sesindeki tüm keyif yok olmuştu.

Beni herkesten daha iyi tanıyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Bana karşı dürüst olacağına söz veriyor musun? Duygularımı incitecek olsan bile?”

“Her zaman. Bunu biliyorsun.”

Biliyordum, bu yüzden bunu sorabileceğim tek kişi oydu.

“Ben...” Duraksadım, bunu kulağa komik gelmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. “Ben iyi bir insan mıyım?”

“Tabi ki öylesin. Bunu bana nasıl sorarsın?”

“Soruyu iyi düşün, Em. Demek istediğim, bunun hakkında *gerçekten düşün.*”

Biraz sinirlenmiş şekilde, “Bunu düşünmeme gerek yok. Cevabı zaten biliyorum,” dedi. “Neler oluyor, CeCe? Tüm bunlar nereden çıktı?”

İç çekerek Ateş Çocuk ile olan karşılaşmamı tüm detaylarıyla, eksiksiz anlattım. Ateşli olduğu ve çenesini ısırarak istediğim kısım gibi bazı yerleri atlamıştım. Yine de bana gösterişçi ve materyalist demesi dahil kalan her şeyi ona söyledim.

“Ne pislik bir adam!”

“Evet ama... o haklı mı? Demek istediğim, beni suçladığı her şeyi seviyorum.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Ne olmuş? Güzel şeyleri herkes sever, CeCe. Bu onları kötü yapmaz.”

“Sen pek umursamıyorsun,” diye hatırlattım ona. Bir yandan da içinde büyüdüğü eve rağmen arkadaşımın materyalistlikten ne kadar da uzak olduğunu düşünüyordum.

“Elbette umursuyorum. Sadece benim önceliklerim seninkilerden biraz daha farklı. Biz bu hayattaki en güzel şeylerle büyüdük. Aramızdaki fark, senin tüm bildiğinin bunlar olması. Bu seni kötü bir insan yapmaz. O pisliğin önyargısı, onun karakteri hakkında pek çok şeyi anlatıyor. Senin değil,” diye ekledi hararetle.

Usulca, “Sorun şu ki Em, beni bulduğunda aradığım çanta babamın hediyesiydi,” diye itiraf ettim. “Bana verdiği son şeydi ve üstüne ismimi yazdırmıştı. Geride bırakamazdım. Başına bir şey gelseydi bu beni öldürürdü.”

Sesi suçlulukla boğuklaştı. “Ah, CeCe.” Ne zaman babam hakkında konuşsak böyle olurdu.

Emily ile babamın ölümü arasında güçlü bir bağlantı vardı. Babam, onun babasının ve sosyal çevremizdeki diğer birçok önde gelen erkeğin karıştığı bir seks ticareti operasyonunu ifşa ettiği için ölmüştü. Bu çevremiz için büyük bir şok olmuştu ama babamı ne kadar özlersem özleyeyim, Emily’nin hayatını kurtardığı için ona her zaman minnettar olacaktım.

“Anladım. O kıymetli bir parça ve ben de olsam aynı şeyi yapardım,” diye devam etti. “Eğer bu adam senin sahip olduğun kalbi göremiyorsa bu onun suçu, senin değil.”

Kendime acıma partime son vererek, “Haklısın,” dedim. “Beni etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum.”

“Kimsenin sana kendini değersiz hissettirmesine asla izin verme. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin.”

“Teşekkürler Em,” diye fısıldadım, söyledikleri benim için tahmin edemeyeceği kadar anlamlıydı.

“Rica ederim. Şimdi, bunu aradan çıkardığımıza göre piyasaya sürmeyi planladığın şu erkek koleksiyonu hakkında konuşalım.” Kulağa benim kadar heyecanlı geliyordu. “Bu konuda ne durumdasın?”

“Yakında kredi için Graham Davis ile bankada bir görüşmem var.”

“Bu çok heyecan verici.”

“Biliyorum. Umalım da iş teklifimi beğensin.”

Annemden kolayca borç para alabilirdim ama bu yapmak isteyeceğim son şeydi. Butik işine tek başıma başlamıştım, bu şekilde de devam etmesini istiyordum.

“Beğenecek. Butiğin oldukça başarılı ama sadece bu da değil, Graham ve babanın dostluğu çok eskilere dayanıyor. Seni geri çevirmesinin imkânı yok.”

Onunla görüşmeyi istememin sebeplerinden biri de buydu. Babamın ölümünün ardından büyüdüğüm sosyal çevreden uzaklaşmıştım. Öte yandan Graham ve babam yakınlardı. O iyi bir adamdı, babamın güvenini kazanmıştı.

Kapımdan yükselen bip sesi birinin geldiğine işaret etti. “Em, bir müşterim var. Seni sonra arayabilir miyim?”

“Elbette.”

“Teşekkürler. Sonra konuşuruz.”

“Hoşça kal.”

Telefonu kapatıp gelen kişiyi karşılamak için kasanın etrafından dolandım ve Jill’i gördüm. “Merhaba.” Ona şaşkınlıkla baktım. “Neden izin gününde buradasın?”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Masadan ince, siyah bir Donna Karan marka kazağı alırken, “Bunu almaya geldim,” dedi. “Dün gece ayrılmadan önce satın almayı planlıyordum ama tamamen aklımdan çıkmış. Doğum günü kombinimin bir parçası olacak.”

“Bugün doğum günün mü?” Bunu bilmediğim için kendimi suçlu hissetmiştim.

“Bu cumartesi. Abim ve ben aynı gün doğmuşuz ama iki yıl arayla. Çılgınca, değil mi?”

“Çok,” diye katıldım.

“Şehrin hemen dışında amcamın sahibi olduğu kulübede parti veriyoruz.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Harika olacak, sen de gelmelisin.”

Daveti resmen beni utandırmıştı, bu yüzden yalan söylemeyi seçtim. “Teklifin için teşekkürler ama bu hafta sonu yapacak çok şey var.”

“Ne gibi? Çünkü parti cumartesi gecesi ve yanılmıyorsam pazar vardiyasında Monica çalışacak.”

“Eh, öyle ama benim bir sürü evrak işlerim ve... yapacak başka şeylerim var.”

Bunu yutmamıştı ama onu suçlamıyordum. Korkunç bir yalancıydım.

“Hadi ama CeCe. Hiçbir davetimi kabul etmiyorsun.”

Çünkü bu davetlerin bana acıyor oluşundan kaynaklı olduğuna inanıyordum. Hayatımın butik etrafında döndüğü bir sır değildi. Emily neredeyse tek arkadaşımdı ve o gittiğinden beri kendimi işe vermişim. Böylece daha az yalnız hissediyordum.

“Amcam gelen herkese bedava oda veriyor,” diye devam etti. “Çok eğlenceli olacak, bize katılmanı gerçekten çok isterim. Lütfen?”

Umutlu şekilde söylediği “*lütfe*n” pes etmemi sağladı. “Ah, pekâlâ.”

Coşkuyla bağırdı. “Evet!”

“Bir şartla,” diye ekledim.

“Nedir?”

“Sana bu süveteri ve...” Uzanıp uzun zamandır beğendiği kolyeyi askıdan aldım. “Bunu doğum günü hediyen olarak ver-meme müsaade edeceksin.”

Gülümsedi. “Çok hoşuma gider. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Hediyelerini paketlerken kulübenin adresini tarif etti ve gecenin planları hakkında beni bilgilendirdi. Kulağa oldukça eğlenceli geldiğini itiraf etmeliydim.

Kaşlarını oynatarak, “Abimin de bazı seksi bekâr arkadaşları var, belki onlardan biriyle iyi anlaşırsın,” diye ekledi.

“Hiç sanmam. Geçen yıl flört konusunda şansım hiç de iyi gitmedi.”

Birkaç ay önceki randevumu düşününce ürperdim. Bütün gece memelerime bakarak sıkıcı hayatını anlatan başarılı bir muhasebeciyleydi. Sonra da hesabı paylaşarak ödemiştik.

Tam bir felaketti.

Sonsuza kadar sadece Pep ve benim olabileceğimizi kabul etmeye başlamıştım. İç karartıcı bir düşünce olduğunu kabul etmeliydim...

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Asla bilemezsin. Belki de şansın döner.” Göz kırparak çantasını aldı ve kapıya yöneldi. “Cumartesi görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Kapıdan çıktığını gösteren sesle birlikte mükemmel kıyafeti aramak için butiği karıştırmaya başladım. Bu partiye tek başıma gidiyor olabilirdim ama bunu usulüne uygun yapmazsam kesinlikle lanetlenirdim.

BÖLÜM 4

Gabe

Benimle dalga geçiyor olmalısın! Onu yeniden göreceğim onca yer varken...

Burada mı?

Johnny ile birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırdık. Aynı arkadaş çevresine sahip olduğumuzdan Jill'in de bütün arkadaşlarını tanıdığımı varsayıyordum.

Görünüşe göre tanı mıyordum.

Aslında bir butikte yarı zamanlı çalışmaya başladığını biliyordum. Sadece oranın Sarışın'a ait olduğunu şu anda öğrenmiştim. Bir yerlerde, tüm bunların ironisi yüzünden kahkaha atan birileri olmalıydı.

Bense bunu hiç komik bulmuyordum.

Siyah satenle kaplı kıcı, ilk karşılaşmamızdan beri aklımdan çıkmamıştı. Gittiğim her yerde onunla karşılaşmak, bu işken-ceyi yalnızca daha kötü hale getiriyordu. Ve tabii ki partiye her erkeğin ıslak rüyası gibi görünerek girmişti. Üzerinde ince ve

AŞKIN İLK KIVILCIMI

uzun bacaklarını gösteren bir elbise ve bir adam onu yarınlara yokmuşçasına becerirken o adamın sırtını pençelemek için tasarlanmış topuklular vardı.

Karşılaşmamıza en az benim kadar sevinmiş gibiydi. Jill'in bizi birbirimizle tanıştırmaması en hafif tabirle gereksiz ve garipti. Birbirimizi zaten tanıdığımız gerçeği karşısında oldukça keyiflenmişti, Sarışın'la benim aramdaki gerilimden haberi bile yoktu. Bu, beni derinlere çeken ve sahip olduğum her ilkel içgüdüğü tutuşturan türden bir gerilimdi. Hiç tanımadığım bir kız yüzünden gergindim ve bundan nefret ediyordum.

Tanıştırıldığımızdan beri benden vebalıymışım gibi kaçıyor-du. Pembe içkisini yudumlarken bana ara sıra attığı ters bakışlar dışında odanın diğer tarafında takılıyordu.

Onu suçlamıyordum. Son karşılaşmamızda tam bir pislik gibi davranmıştım. Kendime engel olamıyordum. Onda beni deli eden bir şeyler vardı ve sebebi sadece şımarık, zengin bir kız olması değildi.

Bundan daha fazlası vardı.

Gözlerindeki ateş bana meydan okuyor, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istememe neden oluyordu. Sergilediği bu tavırlardan daha fazlasına sahip olduğuna dair hiç şüphem yoktu ve bir parçam bunun ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

Johnny yanımdaki duvara yaslanarak, "Oradaki Barbie'yle ilgili meseleyi anlatacak mısın yoksa bütün gece ona dik dik bakmaya devam mı edeceksin?" diye sordu.

"Anlatacak bir şey yok." Bu yalan benim kulaklarıma bile oldukça acınası gelmişti.

"Tabii, bu yüzden birine vurmaya hazır gibi görünüyorsun."

Birine vurmak istiyordum ama vurmak istediğim kişi Sarışın değildi. Sinirim, onu eğlendirmeyi kendine görev edinmiş arkadaşım Travis'e yönelikti. İçeri girdiği andan itibaren, Sarışın'ın külotunun içine dalmak istiyor gibiydi. O olağanüstü kıcını zar zor örten siyah saten külotlarından birini giydiğine emindim.

Odanın karşısından Travis'in onunla oturmasını izliyordum, pislik herif her ne dediyse CeCe başını geriye atıp güldüğünde daha da öfkelen dim. Zarif boynu adeta beni çağırıyor, ağzım narin teninin tadına bakmak için sulanıyordu.

Sonunda izin isteyerek lavaboya yöneldi.

Travis, kahrolası yüzünün tamamını aydınlatan sevimsiz bir sırıtışla yanımıza geldi. "Dostum, şu hatunu gördün mü? Kız kardeşinin bazı ateşli arkadaşları olduğunu biliyordum ama şimdiye kadar onun kadar ateşlisini görmedim."

Sözleri boğazına yapışmak istememe neden oldu.

Bakışları bana kaydı, sert ifadem karşısında geri çekildi. "Senin sorunun ne?"

"Hiçbir şey." Ses tonum gergindi.

Johnny kıkırdadı. "Yeni ateşli arkadaşınla yakınlaşmanızdan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Neden, onu tanıyor musun? Aranızda bir şey mi var?"

"Hayır."

Ne demem gerekiyordu ki? Yangından kurtardığım; kendini beğenmiş, zengin kızın tekiydi. Ondan nefret mi ediyordum yoksa onu becermek mi istiyordum, emin değildim.

Ondan nefret ediyormuşum gibi onu becermek istiyorum.

Tanrım, sorunlarım vardı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Jill, bir şey daha söylememize izin vermeden içinde küçük kağıt parçaları olan büyük bir bira bardağıyla yanımıza geldi. Bardağı Travis'in önüne iterek, "Lütfen bir isim seç," dedi.

"Bu ne için?"

"Gecenin ilk oyunu."

Johnny inledi. "Gerçekten oyun oynamamız gerekiyor mu?"

"Evet, gerekiyor. O yüzden söylenmeyi bırak." Sonra bardağı bana uzattı.

Onu memnun etmek için bir isim çektim ama Johnny'yle aynı fikirdeydim. Oyunlar umurumda değildi.

Johnny de bir tane almak için uzandığında Jill bardağı geri çekti. "Sen çekmeyeceksin. Buna ihtiyacın yok. Senin partnerin kız arkadaşın."

"Ne için partnerim?" diye sordu.

"Birazdan anlarsın." Şifreli cevabının ardından sırayla odadaki erkeklerin yanına gitmeye başladı.

Johnny, "Bu saçmalıktan nefret ediyorum," diye söylendi.

"Bunu her yıl yapıyor ve sen de her yıl bu konuda şikâyet ediyorsun," diye hatırlattım. "Neden doğum gününü ayrı kutlamaya başlamıyorsun?"

"Kardeşimin nasıl olduğunu biliyorsun. Duyguları incinecek. Ben de kendimi bok gibi hissedeceğim, sonra Leah bana kendimi daha da bok gibi hissettirecek ve bir hafta boyunca sevişemeyeceğim." Leah, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşıydı. "Teşekkürler ama kalsın. Buna katlanacağım."

Jill'e karşı her zaman zaafı vardı. Olmaması da zordu. Jill büyürken her yere peşimizden gelmişti. Ayrıca abisine süper kahramanıymış gibi tapardı. Aynı doğum gününü paylaşmak onun için her şey demekti.

“Kimi çektin?” Johnny elimdeki kâğıdı işaret etti.

Göğsüm umutla dolmuştu ama kâğıdı açıp *onun* adını göremeyince mideme yumruk yemiş gibi hissettim. “Trisha.”

Jill’in birkaç kez karşılaştığım arkadaşlarından biriydi. Havalı bir tipe benziyor ve göze hoş geliyordu. Uzun kahverengi saçları, normal büyüklükte çantası ve ereksiyon olmamı sağlamayan normal bir tavrı vardı. Bahse girerim fare görünümlü köpeği de yoktu.

Evet, kesinlikle benim tipimdi.

“Evet!” Travis’in heyecanı beni düşüncelerimden kopardı. “Tam olarak istediğim kişiyi çektim.” Bize kimin adını çektiğini gösterdi ve gördüğüm isimle kanım şiddetle pompalanmaya başladı.

“Eminim çekmişsindir.” Kâğıdı elinden çekip zarif el yazısına baktım.

“Elbette çektim.”

Kıskançlık içimde alev alırken çenem gerildi ve vücudumdaki her kas seğirmeye başladı. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Kıskanç bir adam değildim, olmaya da hiç gerek duymamıştım.

Şimdiye kadar.

Yüzünde o aptal sırıtışıyla, “Kader benden yana ve aletim buna minnettar,” dedi.

Kıçımın kaderi.

Bardan Jill’in sesi yükseldi. “Tamam millet toplanın.”

Travis elini uzattı. “Kâğıdı geri ver.”

Kısa bir süre tereddüt edip bu anı saliselik bir karar vermek için kullandım.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Kâğıdı eline bırakarak yanından geçtim, gözlerim Sarışın'ı buldu. Bakışlarımız buluştu, odadaki enerji değişirken gözlerini kaçırarak aramızdaki bağlantıyı kopardı.

Jill, "Beyler şu tarafta, hanımlar diğer tarafta sıraya girsin," diyerek talimat verdi.

Yirmi erkek, dediklerini yerine getirdik. Travis ve Johnny sağ tarafımda sıraya girdiler. Travis'in yüzündeki heves, yapmak üzere olduğum şey için neredeyse bana kendimi kötü hissetti-recekti... neredeyse.

"Birkaç dakika önce her erkeğe bardaktan bir isim çekmesini söyledim. Eşit sayıda erkek ve kadın olduğu için eşleşmenin eğlenceli olacağını düşündüm."

"Ne için eşleşiyoruz?" diye sordu birisi.

Jill heyecanla ciyakladı. "Bir hazine avı yapıyoruz."

Diğerlerinden şikâyet sesleri yükseldi, çoğu benim olduğum taraftan geliyordu.

"Bu kadar oyunbozan olmayın. Eğlenceli olacak ve kazanan çifte bir ödül var. Alkolle dolu büyük bir sepet."

Bunun üzerine tüm erkekler hemen neşelendi.

"Size bulmanız gereken elli şeyin listesini vereceğim, hepsini bulmak için bir saatiniz var. Elli nesnenin tamamını bularak sona ulaşan ilk takım kazanır."

Travis bana doğru yaklaştı. "Umarım bu yerlerin bazıları gizli ve karanlıktır." Kıs kıs gülüyordu.

Zavallı piç kurusu çok hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Jill sıramdaki ilk adamı işaret etti. "Garrett, sen başla. Kimin adını çektin?"

"Cassandra."

Sıranın karşısından uzun boylu bir kızıl ona katıldı, ikisi herkesin kıcını tekmeleme planıyla birbirlerine beşlik çaktı.

Sıra devam etti. İsmi seslenilen her kız bir saatliğine partneri olacak kişinin yanına gidiyordu.

Sonra sıra bana geldi.

“Ya sen, Gabe? Kimi çektin?”

Bakışlarım karşımdaki kıza kilitlendi, gözleri irileşmişti, gergin görünüyordu. Ona gülümserken kâğıdımı kaldırdım. “Görünüşe göre sen ve ben birlikteyiz, Sarışın.”

Yüzüne yayılan korku içimi hastalıklı bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Aynı anda Travis’in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. “Ne oluyor?” Kendi kâğıdını açtığında isimleri değiştirdiğimi gördü. “Seni orospu çocuğu.” Sözleri kızgın bir fısıldamadan daha fazlası değildi.

Johnny, bunu benim kadar komik bulmuş olmalıydı, kahkahalarla gülüyordu.

Sarışın aramızda büyük bir boşluk bırakacak şekilde yanımdaki yerini aldığı hem iyi hem de öfkeli görünüyordu.

Oyun başlasın.

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim, sıra boyunca isimler söylenmeye devam ederken bakışlarım Jill’in üstündeydi. CeCe olabildiğince dikkat çekmeden elimden kurtulmaya çalışıyordu ama tutuşumu daha da sıkılaştırdım. Olay çıkarmadan bunu başaramayacağını anlayınca kollarını göğsünde kavuşturdu, vücudu öfkeden bariz şekilde titriyordu.

Onu sinirlendirmeyi sevdiğim kadar başka kimseyi sinirlendirmeyi böyle sevmemiştim.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“İşte listeniz ve çantanız.” Jill her çifte bir tane uzattı. “Bir saatiniz var. Baş-la-dı!”

Herkes hızla dağıldı. Travis, Trisha’yla uzaklaşırken bana ters bakışlar atıyordu, gözlerinde intikam vaadi vardı.

Herhangi bir günde onun kıcını tekmeleyebilirdim, bunu ikimiz de biliyorduk.

Ortağım ayağıma vurup topuğuyla ezdiğinde, ağı ayağımdan başlayarak tüm vücuduma yayıldı.

“Ah! Bu ne içindi?”

Kızgın suratına düşen sarı bir tutamı eliyle geriye itti. “Adımı çektiğin ve beni böyle bir duruma soktuğun için.”

“Benim hatam değil,” diye yalan söyledim.

“Evet, tabii.”

“Gerçekten senin ortağın olmak istediğimi düşünüyor musun? İnan bana seçme şansım olsaydı, birlikte kazanabileceğim birini seçerdim.”

Söylediklerimle istediğim tepkiyi almıştım.

“Affedersin?”

“Beni duydun. Kazanmayı seviyorum ve seninleyken bunun olmayacağına eminim.”

Sırtını dikleştirirken görmeyi arzuladığım o ateş, bakışlarında parladı. “Bilmeni isterim ki oldukça rekabetçi bir insanımdır ve her zaman kazanırım.”

Öyle olduğuna emindim. Muhtemelen istediğini elde edene kadar her türlü olayı çıkarıyordu.

Listeyi elimden alıp ikiye böldü ve parçayı göğsüme doğru itti. “İkimiz de kendi payımıza düşen kısımları bulalım. Kimin önce bitireceğini göreceğiz.”

Uzaklaşmadan önce dirseğini yakaladım. “O kadar hızlı değil, Sarışın. İstesek de istemesek de biz bir takımız. Bu da birlikte çalışmamız gerektiği anlamına geliyor.”

“Jill kurallardan bahsederken böyle bir şey belirtmedi.”

“Başka neden ortak olmamızı istesin ki? Ayrıca listemde sende olan şeylere ihtiyacım olursa ne olacak?”

Haklı olduğumu bildiği için dişlerini sıktı. “İyi. Her neyse. Hadi şu işi bitirelim.”

Birkaç kişinin listelerini gözden geçirdiği lobiye yöneldik. Lobinin tam ortasında dikilerek elindeki kâğıt parçasına baktı.

“Çantamda bu eşyalardan bazıları var. Tut şunu.” İçkisini bana doğru uzattı ve dirsek hizasında takılı olan devasa çantasını karıştırmaya başladı. İlk çıkardığı şey el dezenfektanıydı. Ardından kâğıt mendil, dudak parlaticısı, parfüm, açılıp kapanabilen bir ayna ve çengelli iğne. Bütün bu çanta karıştırma seansının arasında topuklu ayakkabı bile gördüm ama onu hızlıca çantanın içine itti.

“Tanrı aşkına, orada daha nelerin var? Bütün dolabın mı?”

“Varsa ne olmuş? İhtiyaç duyduğumuz yedi nesneyi listeden çizdiğimi düşünürsek bana minnettar olmalısın.”

“Haklısın, Sarışın. İçinde prezervatif de var mı?”

Gözleri kısılrsa da pürüzsüz yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. “Bilmek isterdin, değil mi?”

Kâğıdın bendeki parçasını işaret ettim. “İsterim çünkü listede o da var.”

“Ah.” Boğazını temizledi. “Şey... hayır, yok.”

“Sorun değil. Bende birkaç tane var.” Ona bu bilgiyi verirken göz kırptım, ardından arka cebimden cüzdanımı alarak içinden prezervatifi çıkarıp çantaya attım.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Küstah bir gülümsemeyle folyo pakete uzanıp incelemek için havaya kaldırdı. “Dur tahmin edeyim, ekstra küçük mü?”

Sikim alay karşısında sertleşti. İleriye doğru bir adım attım, o kadar yaklaştım ki boynunun altında hızla atan nabzını bile görebiliyordum. “Dikkatli ol, Sarışın. *Tahmininin* ne kadar yanlış olduğunu göstermek için seni eğip o pahalı külotunu yırtmaktan hiç çekinmem.”

“Rüyada görürsün, *Ateş Çocuk.*” Karşılığı alaycıydı ama bakışlarındaki ateşi -tıpkı benim damarlarımdakinin aynısını- inkâr etmek mümkün değildi.

Biraz daha yaklaşarak dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Rüyalarımda sana, özellikle de hırçın ağzına neler yaptığımı bilsen o ilgi manyağı kıcını kaldırır ve geldiğin yere kaçardın.”

Hızlanan nefesi çenemi gıdıklıyordu. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama beni korkutamazsın.”

Burnum yumuşak yanağına değdi ve gerçekten bunu kastetmiş olup olmadığını anlamak için bir adım daha attım. Vücudunu saran titreme dışında tek bir kasını bile kıpırdatmamıştı.

“Bunu bilmek güzel çünkü istemediğin sürece seni ısırmam.” Ondan çok benim akıl sağlığım için geri çekilip kişisel alanından çıktım.

“Bitirdin mi?” Kızarmış teni ve gözlerindeki ihtiyaç, küstah tavrıyla çelişiyordu.

“Şimdilik.”

Elinde tuttuğu listeye tekrar bakmadan önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Dışarı çıkmamız gerekiyor,” dedim. “Benim listemde sadece orada bulabileceğimiz türden şeyler var.”

“Ne gibi?”

“Çam kozalağı, meşe palamudu, tüy ve Tanrı aşkına bir ateşböceği mi?”

“Ateşböceği,” diye tekrarladı, benim kadar şaşkındı. “Onu nasıl yakalayacağız?”

Gözlerim devasa çantasına odaklandı.

“Unut gitsin, ahbap. Bu gerçek deri ve türünün tek örneği Kate Spade marka bir çanta. Bundan sadece beş yüz tane var. Çantama böcek girmeyecek, anladın mı?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sanırım doğaçlama yapacağız, Bella.”

Gözleri bir kez daha kısıılırken dişlerini sıktı. “Son kez söylüyorum; benim adım *CeCe*, Bella değil!” Topuklu ayakkabılarını karo zeminde tıkırdatarak yanımdan hızlıca geçip ön kapıdan dışarı fırladı.

Kahkahama engel olamayarak onu takip ettim. Belli ki okulda hiç İspanyolca dersi almamıştı. Onu bilgilendirebilirdim ama hayır, böylesi çok daha eğlenceliydi.

Nesneleri aramak için telefonundaki el fenerini betonun üzerine tuttu. Sıkılmış bir kadın gibi gözlerimi devirme isteğim çok fazlaydı.

“Onları burada bulamayacağız. Oraya gitmemiz gerekiyor.” Kulübenin arkasındaki ağaçları ve iyi bildiğim yoğun ormanı gösterdim.

Kekeleyerek, “Sen deli misin?” diye çıkıştı. Bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü. “Fark etmediysen söyleyeyim, doğa yürüyüşüne uygun giyinmedim.”

Bakışlarımla onu süzerken şık elbisesini ve topuklu ayakkabılarını inceledim. “Güven bana, içeri girdiğin an bunu fark ettim. Ama buna katlanmak zorundasın, tatlım çünkü bu nesneleri bulabileceğimiz tek yer orası.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Tek başıma gitmemi işaret ederek, “O zaman önden buyur. İyi eğlenceler *ortak*.”

“Ben de burada durmuş, senin rekabetçi olduğunu ve her zaman kazandığını düşünüyordum. Sanırım öyle değilmişsin.” Ona meydan okuyarak ormana doğru yöneldim. “Diğer tarafta görüşürüz, Sarışın.”

Tam da yapacağını düşündüğüm gibi bana yetişmeye çalışırken hararetle bir şeyler söyledi.

“Sırıtmayı kes, pislik!” diye çıkıştı.

“Kahretsin, sönmemiş küçük bir volkan gibisin. Bunu sana daha önce hiç söyleyen oldu mu?”

“Daha önce sana kaba ve düpedüz iğrenç olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Asla. Bana şimdiye kadar sadece sevgi sözcükleri söylendi.”

Söylediğim yalan karşısında suratını buruşturunca bu hareketine karşılık sııttım.

Ormana girerken koluma uzandı, topukları üzerinde sallanırken tırnakları tenime batıyordu. Bu acının beni tahrik etmemesi gerekirdi ama ediyordu. Ben ikimize de adlarımızı unutturacak şekilde onu becerirken tırnakları sırtımdan aşağı inse nasıl hissettirirdi diye merak ediyordum.

Adımlarımı yavaşlatıp bana ayak uydurmasını kolaylaştırdım. Ona işkence etmekten keyif alsam da incinmesini istemiyordum.

Telefonundaki el fenerinin ışığı yolumuzu aydınlatıyor, etrafta dans eden ışıklarla birlikte yüzünün önündeki böcekleri kovalıyordu. “Belki de geçtiğimiz yerleri işaretlemeliyiz. İstediğim son şey burada kaybolmak olabilir.”

“Bu ormanı avucumun içi gibi biliyorum. Johnny ve ben çocukken her yaz buraya gelirdik.”

“Siz ikiniz ne zamandır birbirinizi tanıyorsunuz?” diye sordu, sesi gerçekten ilgiliymiş gibi çıkıyordu.

“İlkokuldan beri. Ailesi başka bir mahalleye taşmana kadar yıllarca aynı sokakta yaşadık.”

Fakir insanların yaşamadığı bir yere.

“En iyi arkadaşım birkaç yıl önce başka bir eyalete taşındı,” dedi sesinde bir parça hüznle. “Lisede âşık olduğu çocukla evlendi, onun her zaman katil olduğunu düşünmüştüm. Hatta bir defa onu çantamla dövdüm.”

Kendi kendime mırıldandım. Omzuna taktığı o çantaların birine ciddi zararlar verebileceğine dair her türlü iddiaya girebilirdim. Özellikle de onun gibi bir ateş parçası tarafından kullanılıyorsa.

“Neyse ki iyi bir adam olduğu ortaya çıktı. Tabii en iyi arkadaşımı çalmadığı zamanlarda.”

Bunu neden benimle paylaştığını merak ederek onu süzdüm.

Bunu soramadan aniden durdu ve dudaklarından keskin bir nefes çıktı. “Bekle. Bir şey buldum.” Işığın vurduğu yere doğru eğildi ve bir çam kozalağını eline aldı. “Evet!”

“İyi yakaladın, Sarışın.”

“Biliyorum.” Kozalağı çantasına koyarken sesi gurur doluydu. “Sırada ne var?” Kâğıdına bakmak için yaklaştı. Hem tatlı hem de sarhoş edici kokusu duyularıma işliyor, tadına bakmam için ağzımı sulandırıyordu.

Sorusunu cevaplamak için boğazımı temizlediğim anda kan donduran bir çığlıkla üzerime atladı.

“Ne oldu?”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Yılan! Yılaaan,” diye bağıırken lanet bir koala gibi vücuduma tırmanmaya başladı.

Dik durmaya çabalıyordum ama uzun bacakları belime dolamıştı ve beni kahrolası bir mengene gibi sıkıyordu. İkimiz de devrilmeden önce poposunu kavramak için kollarımı oynattım. “Tamam, Sarışın, sakın ol. Sorun yok.”

“Hayır, sorun var. Ayağımın üzerinde kaydı.”

“Muhtemelen sadece bir daldı.”

“Gabe, çıkar beni buradan!” Bana sarılırken sesi korkudan boğuk çıkıyordu.

“Elbette. Sakın ol. Gidiyoruz.” Ağaçlarla çevrili ormandan çıkarken botlarım, altlarındaki kuru dalların çıtırdamasına neden oluyordu.

Kulağıma değen nefesi sıcacıktı. Kısa ve hızlı soluklar alıyor, göğsümün üzerindeki kalbi sertçe atıyordu. Bir kolum poposunun altında kalırken diğer kolumu sırtına dolamıştım. Boynumun etrafındaki tutuşu o kadar sıkıydı ki oksijenimi kesmeye başlamıştı.

“Kollarını biraz gevşetebilir misin?” diye sordum. “Beni boğuyorsun.”

“Bizi buradan çıkardığında gevşetirim!”

Kaldırıma adım atar atmaz bacaklarını belimden çözdü ve hızla yere indi. Olanlar sanki benim hatammış gibi, “Beni buna ikna etmene asla izin vermemeliydim,” diye çıkıştı.

Her zamanki gibi.

“Sorun ne, Prenses? Baban seni hiç kampa götürmedi mi?”

Hatamı çok geç anladım.

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve gözlerinde iliklerime kadar işleyen keskin bir acı belirdi. "Hayır, pislik. Götürmedi, asla da götüremeyecek çünkü öldü."

Suçluluk duygusu, keskin bir bıçak gibi göğsüme saplandı. Özür dileme fırsatı bulamadan bana sırtını döndü ve içeriye doğru koştu.

Onu takip ederek arkasından seslendim. "CeCe, bekle!"

Omzunun üzerinden bana hareket çekti, lobide uçarcasına ilerlerken topuklu ayakkabıları zemini dövüyordu.

Birkaç çift, dramatik sahnemizi izlerken aramalarına ara vermişti.

Koridorlardan birinde nihayet ona yetiştim. Kapısının yanında durmuş, çantasında odanın anahtarını arıyordu.

Kolunu yakalayarak, "Bekleyecek misin?" diye homurdandım. "Burada özür dilemeye çalışıyorum."

Bana döndüğünde saniyeler önce bakışlarında beliren acı yerini öfkeye bırakmıştı. "Özür dilemeni istemiyorum! Senin saçmalıklarınla işim yok. Belli ki kendinde eksik olan şeyleri telafi etmek için başkalarını fazlasıyla küçümseme ihtiyacı duyuyorsun."

Gözleri kot pantolonumun ortasına kayd, ima ettiği şey gayet netti ve bu vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oldu.

Öne doğru bir adım attı, pembe tırnağını göğsüme sapladığında tehlikeli bölgeye girmişti. "Pekâlâ *Ateş Çocuk*, sen ve o küçük penisin acınızı başkasından çıkartabilirsiniz."

Topuklarının üzerinde dönüp kapıyı suratıma çarpma-ya çalışırken çantası karnıma çarptı. O anda ilkel bir içgüdü

AŞKIN İLK KIVILCIMI

tarafından ele geçirildim, o kadar güçlüydü ki onu durdurmak imkânsızdı.

“Hiç sanmıyorum bebeğim.” Kapıyı yakalayıp onu takip ettim ve arkamdan çarparak kapattım. “Sikime böyle meydan okuyup öylece çekip gitmeyeceksin.”

Bana döndü. Gözleri büyümüş, dudakları aralanmıştı.

Tek kelime etmesine fırsat vermeden onu duvara yasladım ve ilk geceden beri istediğim gibi şımarık dudaklarının tadına baktım.

BÖLÜM 5

Cece

Her şey çok hızlı olmuştu. Olanları tahmin edecek zamanım yoktu. Bir dakika önce düşüncesiz yorumu yüzünden öfkeyle onu aşağılıyorken, bir dakika sonraysa duvara dayanmış ve daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla dudaklarım esir alınmıştı.

Hem de sadece patlayıcı olarak tanımlanabilecek kör edici, tehlikeli bir şehvetle.

“Tanrım, senden nefret ediyorum!” Üzerimde kurduğu büyüye karşı tamamen çaresiz bir halde, onu daha yakma çekmek için gömleğini avuçladım.

Çileden çıkarıcıydı.

Deliceydi.

Ve Aman Tanrım, bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeydi.

Temasını bir an olsun kesmeden, “Aynı şekilde Sarışın,” diye karşılık verdi. “Tanrım, tadın o kadar inanılmaz ki.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Dillerimiz tutkulu bir öfke ve acımasız bir arzuyla düello yapıyordu. Dişlerimi altdudağına geçirdim, öyle sert bastırmıştım ki kan tadı geliyordu.

Tanrım, gerçekten bir vampirdim.

Hırlayarak ayaklarımı yerden kesti. “Eğer istediğin sert olmamsa bebeğim, sert olmaktan çekinmem.” Kalçasını öne doğru itti ve kalın aletini bacaklarımın arasına yerleştirip beni duvara yapıştırdı.

“Aman Tanrım!” Ateşli bir inleme boğazımdan kaçarak aramızdaki havada yankılandı.

Geri çekilmeden önce çenemi tuttu. Koyu çikolata gözleri duvarlarımın arkasına sakladığım her şeyi görmeye adım adım yaklaşırken dudakları benimkilerin üzerinde gezindi.

“Bana bunu istediğini söyle. Eğer istiyorsan seni asla unutamayacağın bir şekilde beceririm. Eğer istemiyorsan o zaman buradan gider ve bir daha geri dönmem. Karar tamamen senin ama bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var.”

İstesem bile ona gitmesini söyleyemezdim. Şimdi olmazdı. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Hissettiğimden daha özgüvenli bir şekilde nefes alıp, “Yeteneklerini görelim, Ateş Çocuk,” dedim. “Bakalım elinde neler varmış.”

Dudakları beni çileden çıkaran ama seksi çağrıştıran bir sırıtişla kıvrıldı. “Kemerini bağla Sarışın, seni hayatının yolculuğuna çıkarmak üzereyim.”

Beni duvardan çekip yatağa fırlattı, iri vücuduyla üstümdeki yerini aldı ve dudakları bir kez daha benimkileri buldu.

Dudakları alev gibiydi, her bir öpücükle ruhumu ateşe veriyordu.

Ellerimiz de dudaklarımız kadar ısrarcıydı. Ben gömleğini çekiştirirken, o benim elbisemi yırtıp vücudumdan sıyırdı. Elbiseden geriye kalanları dünya umurunda değilmiş gibi yere fırlattı.

Yaptığı şeyden dolayı dehşete düşmem gerekirdi. Özellikle de henüz piyasaya çıkmamış orijinal bir parça olduğu için. Ancak dudakları ortaya çıkardığı çıplak tenimde gezinirken bunu umursayacak sağduyuyu kendimde bulamıyordum. Ateşli ağzı gergin meme ucumun üzerine kapandığında, tüm düşüncelerim yerini kör edici bir sıcaklığa bıraktı.

“Evet!” Parmaklarım saçlarının arasından geçerken sırtım kavislendi.

Hırladı. “Kahretsin, alev alev yanıyorsun.”

Yanıyordum, vücudum cehennem gibiydi. Bu ihtiyacı; hissettiğim açlığı tarif edecek kelime yoktu. Biri için böylesine -hiçbir zaman- yanıp tutuşmamıştım. Bunun aklımı kaybetmiş olduğumun bir kanıtı olduğuna emindim, sonuçta ondan nefret ediyordum... yani biraz.

Dili alev almış meme ucumun üzerinde gezerek bana işken-ce ediyordu. Dişleri, tenimi acının sınırlarını zorlayacak kadar sertçe ısırdı. Bu, o kadar tatlı bir acıydı ki adeta iliklerime işliyor, beni yıkımın eşiğine getiriyordu.

Kendimi utandırmadan ve Gabe, bunu ne kadar süredir yapmadığımı keşfetmeden önce şova başlamalıydık.

Bu, tüm havayı bozardı.

Ben daha gömleğini çıkartmadan, muhteşem dudaklarını üstümden çekerek ayağa kalktı. Onu sekse aç bir nemfoman*

* Kişinin cinsel davranışlarını kontrol altına alamadığı durum.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

gibi parçalamak üzereyken arkasına uzanıp gömleğini çıkardı. İşte o anda zihnimdeki bütün tutarlı düşünceler beni terk etti.

Bakışlarım çıplak göğsünde gezinirken bronz tenine ve biçimli karın kaslarına hayranlıkla baktım. Vücudu baştan sona kusursuzdu. Bir sanatçı tarafından yontulmuş gibi görünüyordu, her çizgisi sert ve derindi; tıpkı ısırılabilir çenesi gibi.

Öne doğru eğilip parmaklarını külotumun kenarından geçirdiğinde, onu büyülenmiş gibi izlemeyi bıraktım. Beklentiyle nefesim kesilirken külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıldı ve beni bakışları altında çıplak bıraktı.

Bacaklarımı ayırıp en mahrem noktama bakarken bakışları şehvet doluydu. “Ah bebeğim. Siktir, hermosa eso es lo que eres.” *Kahrolası derecede güzelsin.*

Söylediklerinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana küfür ediyor bile olabilirdi ama öyleyse de umurumda olmazdı. Dudaklarından İspanyolca bir şeyler döküldüğünü duymak, kulaklarımdan işittiği en seksi şeydi.

Gülümseyerek bana bakışındaki hayranlığın tadını çıkarırdım ve ateşli bakışları üzerimdeyken gerinip kollarımı başımın üstüne kaldırdım. “Bütün gece bakacak mısın, Ateş Çocuk? Yoksa beni söz verdiğin o yolculuğa çıkartacak mısın?”

Bakışları daha da kararıp erimiş lavlara dönüştü. Kalçalarımdan tutup sert bir hareketle beni yatağın kenarına çektiğinde nefesim kesildi.

“Biliyor musun, Sarışın,” diye başlarken kalın sesinde aksanından ufak bir iz yakalamıştım. “Bir şeyi merak ediyorum.”

Gülünç bir şekilde nefessiz kalırken, “Neyi?” diye sordum.

Önümde diz çöktü, geniş omuzlarıyla bacaklarımı biraz daha ayırdı. “Bu güzel amının tadının küstah ağzın kadar güzel olup olmadığını.”

Ona karşılık verecek esprili bir şey düşünmeden ağzı sızlayan noktamın üstüne kapandı.

Sırtım yay gibi gerilip yataktan ayrılırken bedenimi yoğun bir zevk sarmıştı.

“Kahrolası şekilde güzel.” Kelimelerinin tenimde bıraktığı titreşimler içimde yayılan hisleri daha da yoğunlaştırıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım, onunki gibi becerikli bir dile bu mümkün değildi.

Açgözlü bir fahişe gibi ağzını becermeye başlarken Jimmy Choo marka ayakkabılarımın topukları omuzlarına saplanıyor, parmaklarım saçlarını kavrayıp çekerken karıncalanıyordu.

Boğazından bir hırıltı yükseldi, dili daha sert ve daha hızlı çalışmaya başladı. Parmakları da o güzel ağzına katılınca yıkımımı durdurmanın imkânı yoktu.

Gözlerimin arkasında ışıklar patladı, bana her şeyi unutturan ilahi bir fırtınaya kapılmış gibiydim. Daha önce hiç gitmediğim, sadece onun ve benim var olduğumuz bir yere, zihnimi uyuşturan zevk vaadine sürüklendim.

Acımasızdı, alacak hiçbir şeyi kalmayana kadar beni tüketmişti.

Orgazm zirvesinden aşağı süzülürken ciğerlerim hava alabilmek için savaşılmaya devam ediyordu. Az önce olanların büyüklüğünden ötürü vücudum terlemiş, aklım uçmuş durumdaydı.

İşte gerçek orgazm diye buna derdim.

Gözlerim yavaşça açıldı ve ne kadar çabuk teslim olduğumu söyleyeceğinden korkarak kendimi hazırladım. Onun yerine,

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bay Uzman Am Yalayıcı'nın kendini beğenmiş bir şekilde bana baktığını gördüm. Buna rağmen gözlerindeki arzuyu inkâr etmek de mümkün değildi.

Kemerine uzanarak, "Biri bitti, sırada diğerleri var," dedi.

Bakışlarımı gerçekten bakmak istediğim yere kaydırmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Kendine oldukça güveniyorsun."

İkimiz de -özellikle de ben- bu söylediğime pek inanmamıştık. Eğer siki de dili kadar becerikliyse harika bir gece geçireceğim ortadaydı.

"Ah bebeğim, kendime fazlasıyla güveniyorum ve bunu desteklemek üzereyim."

Ne olduğunu anlamadan, beni hızlı bir hareketle yüzüstü çevirip dizlerimin üzerine kaldırdı.

Kahretsin, bu çok seksiydi.

Daha da seksi olan ise dolabın üstündeki aynaya doğru dönmüş olmamdı. Hayal gücüne hiç yer bırakmıyordu. Bakışlarım onunkilerle çarpışırken aynadaki yansımamız nefesimi kesti.

"Bir hafta önce havaya dikilmiş halde bulduğumdan beri düşündüğüm tek şey bu güzel kıç." Büyük, sıcak eli sırtımdan aşağı indi ve popomun bir tarafını eliyle okşadıktan sonra şaplak attığında avucunun sesi odada yankılandı.

Dudaklarımdan bir zevk çılgılığı döküldü, enfes acı amımın daha çok sızlamasına neden oluyordu. Kendimi geriye doğru ittim... Dokunuşunu arıyor, yanıp tutuşuyordum.

"Bu hoşuna gitti mi?" Popomun diğer tarafına da bir şaplak attı ve boğazımdan bir inleme yükseldi. "Sonunda o küstahlığını sisteminden sikip atacağım, Sarışın." Sesi karanlıktı, vaat doluydu.

“Siktir git Ateş Çocuk,” diyerek meydan okudum. Bakışlarım aynada onunkilere kilitlenmişti, onu sessizce elinden gelenin en kötüsünü yapmaya davet ediyordum.

Sırtışı inlemeye dönüştü. Sert aleti bacaklarımın arasına girip ıslaklığımla kaplanmadan önce bir paketin hışırtısını duydum. Hassas klitorisimin üzerinden geçip ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya doğru ilerlerken vücudum ürperdi. Aletinin ucu kadınlığıma saldırırken parmakları kalçalarımına saplanmıştı.

Yüzüm bir inlemeyle yatağa düştü, sahip olduğu her etkileyici santimle beni doldururken sırtım yay gibi gerildi.

“Chingado, que rico.” *Siktir, bu çok iyi.* Kelimeler hararetli bir telaşla dudaklarından dökülürken aksanı belirgindi. İlk birkaç darbesi yavaş ama sertti, beni hiç hissetmediğim kadar derinden vuruyordu.

“Çok dar,” diye inlerken sesi bariz bir şekilde gergindi.

Vücudumun esnemesinden ve beni mükemmel şekilde dolduruyor olmasından zevk alarak nefes nefese çarşafı kavradım.

“Bu hoşuna gidiyor mu, bebeğim?”

Çekinmeden, “Çok,” diye itiraf ettim.

Hırlayarak saçımdan bir tutam aldı ve başımı geriye doğru çekerek yüzümü aynaya çevirdi. “İzle!” diye emretti. “Seni nasıl becerdiğimi izle ve bunu asla unutma.”

Güçlü vücudu arkamdan bana sahip olurken ifadesini dolduran katıksız hâkimiyete ve bedenlerimizin nasıl birleştiğine tanık olarak yerimden kımıldayamadım. İlkeldi, tutkuluydu ve şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Ellerinden biri popomdan aşağı doğru hareket ederek bacaklarımın arasına daldı, parmakları keşfediyor ve araştırıyordu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Diğer eli saçlarıma dolanmış, sert hamleleri sırasında beni olduğum yere sabitlemiş haldeydi.

Nihayet hayatımda ilk kez hükmedilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmiştim.

Talep edilmenin.

Sahip olunmanın.

İliklerime kadar becerilmenin.

Becerikli parmakları popomun arasına girerek, gizli girişimin üzerinde gezinmeye başladı. Vücudumdaki her kas gerilmiş, nefesim yanan ciğerlerimde hapsolmuştu.

Boğuk sesi duyularımı ele geçirirken, “Daha önce buraya sahip olan oldu mu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, konuşamıyordum. Gözlerim aynada onun gözlerine takılı kalmıştı.

“Ne şanslıyım.” Tek parmağını yavaşça içeri kaydırmadan önce söylediği tek şey buydu, belli belirsiz temas etmişti.

“Kahretsin!” Yakıcı zevkten dolayı kendimden geçmiş bir şekilde haykırdım. Saçımı tutmuyor olsaydı tekrar yatağa düşerdim.

Parmağını tamamen içeri girene dek yavaş yavaş iterken, “Sakin ol bebeğim,” diye mırıldandı.

İnledim. “Tanrım, Gabe.” Daha fazlasını mı yoksa durmasını mı istiyordum, emin değildim. Zihnim ve bedenim savaş halindeydi ama onun içimde uyandırdığı karanlık arzuya boyun eğdikçe kazanan bedenim oldu.

“İyi mi?”

“Evet,” diye soludum.

Kalçaları yeni bir ritim yakaladı, parmağı aletin sert darbelerine uyum sağlıyordu. Kendimi geriye ittim, darbelerine kalçamla karşılık veriyordum. Terden sırlıklam olmuş tenlerimiz birbirine çarparken yaşananların şehveti içimde bilmediğim bir şeyi körüklüyordu.

“İşte böyle, bebeğim. Al onu. Her şeyimi al.”

Daha fazlasını alırsam zevkten öleceğime emindim. Zaten kendimi patlamaya yakın hissediyordum, içimde daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir ateş yükseliyordu.

“Kendine dokun.”

Sert komutu, bakışlarımın tekrar onunkilerle çarpışmasına neden oldu.

“Dediğimi yap. O güzel amına dokunurken parmaklarının nasıl göründüğünü bana göster.”

Hararetli bir inleme dudaklarımı aralarken ateşli sözleri beni bir kez daha sınıra getirdi. O kadar yakındım ki manikürlü tırnaklarım bacaklarımın arasına uzanıp şişmiş sinir yumağının üzerinden geçtiği anda dağıldım.

Kendimi başka bir akıllara durgunluk veren orgazmda kaybettim, bu öncekinden daha yoğunlu. Bunun mümkün olacağını asla düşünemezdim.

“Uslu kız, sikimin her yerine boşal.”

Birkaç sert hamleden sonra o da benimle uçuşumdan yuvarlandı, çığlıklarım ve onun inlemeleri birbirine karışarak aramızdaki havayı doldurdu.

Aletini içimden çıkardığında karnımın üstüne doğru düştüm, zihnim ve bedenim doyuma ulaşmıştı. Yanımda sırtüstü uzandığını hissetsem de hareket etmeye cesaret edemiyordum.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Yapamazdım. Az önce olanların gerçekliğini kavrayana kadar olmazdı.

Sonunda başımı çevirmeyi başardığımda dakikalar geçmişti. Anlam veremediğim bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak, “Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, senden hâlâ hoşlanmıyorum,” dedim.

Dudaklarının kenarlarını çekiştiren ufak sırıtışı kalbimin küt küt atmasına neden oldu. “Anlaşıldı ama bana sorarsan, bu gece için nefretimizi birbirimizden çıkarmaya devam etmeliyiz.”

Ona katılarak, “Anlaştık,” dedim. Henüz benimle işinin bitmediği gerçeği neredeyse başımı döndürüyordu.

“Güzel, şimdi o güzel kıçını buraya getir ve sana sarılmama izin ver. İkinci tura geçmeden önce dinleneceğiz.”

Ona doğru kayarken gülümsememi gizleyemedim, başımı göğsüne yasladığımda güçlü kolları etrafımı sardı.

Eğer ikinci tur birinciye benziyorsa başım düşündüğümünden daha fazla belada olabilirdi.

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 6

Gabe

Beni uyandıran şey uzaktan gelen ayak sesleriydi ama uyanmak istemiyordum, üzerimde delicesine bir yorgunluk vardı.

“Hangi cehennemde bu?”

Fısıltılı bir mırıldanma gözlerimi açmama neden oldu. Dün gece dokunma zevkini tattığım o güzel, küstah kızı iç çamaşırlarıyla bir şeyler ararken gördüğümdeyse uykum tamamen açıldı.

Görünüşe göre düşündüğüm kadar yorgun değildim çünkü dantel kaplı kışını bir şey almak için eğilirken görmek aletimin seğirmesine neden oldu. Öfkeyle kafasının üzerinden geriye fırlattığı şeyse benim gömleğimdi.

“Sorun ne, Sarışın?” Boğazım hassas ve kuruydu.

Etrafında dönünce vücudunun ön kısmı gözlerimin önüne serildi ve bu damarlarımda tutuşan şehveti körükledi. Uzun bacaklar, dudaklarımla saatlerce tapındığım düz bir karın,

AŞKIN İLK KIVILCIMI

ellerime göre yapılmış olduğuna yemin edebileceğim dolgun, yuvarlak memeler ve bütün gece yalayıp yuttuğum şımarık bir ağız.

Dün gece, kimseyi onu becerdiğim kadar sert ya da daha fazla becermemiştim ve onu hâlâ istiyordum. Amacım onu sistemimden atmaktı ancak bunun yerine sadece içimde yanan ateşi harladığını hissediyordum.

Ellerini seksi kalçalarına koydu. “Ah, güzel, sonunda uyandın.”

Bana işkence etmek için yaşadığına emindim.

“Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Başımı çevirip başucumdaki saate baktığımda sabahın on biri olduğunu gördüm.

Konuyu asıl meseleye getirerek, “Neredeyse öğlen oldu, Gabe. *Öğlen!*” dedi.

“Yani?”

Dudakları öfkeyle aralandı. “*Yani? Yani mi?* Asla bu kadar geç uyanmam. Ben işlerinin başında duran bir kıyım. Çalışsam bile butik açıldığında orada olmayı seviyorum. Bu iş sahibi olmanın bir parçası ve mağaza açılalı çoktan bir saat oldu!”

“Sarışın, sakın ol.” Cırtlak sesi başımı ağrıtıyordu. “Bütün gece boyunca uzun vesert bir şekilde düzüştük. Uyumasına izin verilecek birileri varsa o da biziz.”

Mükemmel dudaklarında, göğsümde tuhaf bir kıpırdanmaya sebep olan belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Elbisem nerede?” diye sordu.

“Kimin umurunda?”

“Benim umurumda. Buradan bu şekilde ayrılamam.”

“Bence harika görünüyorsun.”

Başını salladı, dudaklarından küçük bir kahkaha kaçmıştı. “Ciddiyim. Lütfen nereye attığını hatırlamaya çalış.”

Yorgun bir nefes verdim ve gerilmiş kaslarımın her birini hissederek doğruldum. Tanrım, uzun bir vardiyanın ardından bile bu kadar bitkin hissetmezdim.

Gözlerim odayı tararken aradığımı bulmam uzun sürmedi. Sandalyenin altında duran eşya yığınının işaret ederek, “Oradaki şey mi?” diye sordum.

“Evet!” Koşup elbiseyi almak için eğildiğinde bana güzel bir gösteri sundu. Yırtık kumaşı eline aldığı anda heyecanı uçup gitti. “Kahretsin, onu yırtarak çıkardığını unutmuşum.”

Sırıttım. “Kendime hâkim olamadım.” Sesimde üzgün olduğumu gösteren ufacık bir işaret bile yoktu.

“Senin kendini kontrol edememen bana üç bin dolara mâl oldu.”

“Üç bin dolar mı?!” diye çıkıştım. “Neyden yapılmış, altından mı?”

Ellerini tekrar kalçasına yerleştirdi. “Bil diye söylüyorum, bu henüz piyasaya çıkmamış orijinal bir Vera Wang marka elbise. Eski ipekten yapılma.”

“Yani? Bence küçük *Vera’nın* insanları dolandırmak yerine lanet olası Walmart’a* gidip oradaki ipeği araştırması gerekiyor.”

Gözlerini devirdi. “Her neyse, fikrini kendine sakla. Kimse sana ne düşündüğünü sormadı.”

Yargılayıcı sözleri bana dün gece babası hakkında yorum yaptığımda onu ne kadar üzdüğümü hatırlattı. Bu yüzden kendimi hâlâ bok gibi hissediyordum.

“Üzgünüm,” dedim ona.

* Amerika’da kurulmuş, perakende satış yapan mağazalar zinciri.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Omuz silkti. “Pek önemli değil. Daha gelecek çok elbise var.”

“Dün gece baban hakkında söylediğim şeyden bahsediyorum.”

Gözleri benimkilere doğru kaydı. Acı, ela irislerini daha da koyulaştırıyordu.

“Üzgünüm, CeCe. Bilseydim öyle konuşmazdım.”

Dikkatini yere verirken, “Sorun değil,” diye fısıldadı.

Bu bir sorundu ve onun hırçın halinden farklı davranması, özellikle de buna benim sebep olduğumu bilmek, beni rahatsız ediyordu.

“İstersen gömleğimi ödünç alabilirsin.”

“Hayır, önemli değil. Bir çaresini bulurum.” Banyoya yöneldiğinde güzel, yarı çıplak vücudu gözümün önünden kayboldu.

Uzanıp kot pantolonumu giyerken cebimden telefonumu çıkardım ve Travis’ten bir mesaj buldum.

T: Dün gece yaptığın numara yüzünden
eve gidecek arabayı kendin bulursun,
aşağılık herif.

Sanırım bu hâlâ bana kızgın olduğu anlamına geliyordu. Travis’in tek umursadığı birileriyle yatmaktı. Kiminle olduğu da önemli değildi. Dün gece CeCe’yi becermek gibi bir düşüncem yoktu ama bundan pişman değildim. Ayrıca, onunla ilk ben tanışmıştım. Yani Travis siktir olup gidebilirdi çünkü CeCe’ye -asla- dokunmayacaktı.

Sarışın banyodan çıktığında Johnny’ye hâlâ Leah ile burada mı diye mesaj atmak üzereydim. Uzun sarı saçlarını başının tepesinde toplamış, narin boynunu dün gece üzerinde bıraktığım işaret de dahil olmak üzere gözler önüne sermişti.

Parçalanmış elbiseyi gelişigüzel bir şekilde üzerine geçirmesine ve vücudunun her tarafına dolanmış kumaş parçasına gülümsedim.

Parmağıyla beni işaret ederken gözleri kısıldı. "Sakın bir şey söyleme."

"Gömleğimi ödünç almak istemediğinden emin misin? Eski ipekten değil ama..." Cümleyi bilerek tamamlamadım.

"Kapa çeneni!"

Sinirli hali hoşuma gidiyordu. Dakikalar önce gözlerinde gördüğüm hüzünden çok daha iyiydi.

Sabırsız bir şekilde tek kaşını kaldırarak, "Benim gitmem gerek, geliyor musun yoksa kalıyor musun?" diye sordu.

"Butiğin gerçekten benim tarzım değil, özellikle de içindeki üç bin dolarlık elbiselerle."

Cevabım onu gülümsetti. "Demek istediğim, burada mı kalacaksın yoksa gidecek misin?"

"Beni götürecek arabayı kaçırdım, o yüzden Johnny'ye mesaj atıp Leah ile hâlâ burada olup olmadıklarını soracağım."

"Seni bırakabilirim."

Teklifi, dün gece üstüme çıkıp kendini bana bırakışını hatırlattı. Adımı haykırışı, geriye doğru savrulmuş güzel kafası, terle parıldayan kusursuz teni...

Düşüncelerimin tam olarak nerede olduğunu anlayarak gözlerini devirdi. "Hadi gidelim, Çapkın."

Sırıtarak ayağa kalkıp yerdeki gömleğimi üzerime geçirdim ve kapıdan dışarı çıkarken onu takip ettim.

Koridorda yürürken adımlarını yavaşlattı ve lobide resepsiyon görevlisinden başka kimsenin olmadığını anlayana dek vücudumu kalkan olarak kullandı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Tanrıya şükür.”

Bakışlarım yüzünün yan tarafına doğru kaydı. “Utandın mı, Sarışın?” Sorum ağzımdan önemsizmiş gibi çıkmıştı ama bu düşünce içimde bir şeyi deşmişti, hem de oldukça büyük bir şeyi. Muhtemelen jilet gibi takım elbiseli zengin adamlarla görülmeye alışıktı.

“Otel odamdan elbisem harap olmuş halde çıkıp önceki gece kavga ettiğim ve herkesin bu kavgaya şahit olduğu bir adam tarafından her bir zerrem becerilmiş gibi görünmekten mi utanacağım? Hayır, hiç sanmıyorum.”

Böyle söyleyince demek istediğini anlamıştım. Yine de ben zerre kadar utanmadan başım dik yürüyordum. Ne de olsa ona yedi orgazm yaşatmıştım.

Dışarı adımımızı atınca Atlanta için tipik bir yaz gününe yakışır sıcak hava dalgası suratımıza çarptı. Onu otoparka kadar takip ederken etrafta fazla araba kalmadığını fark ettim. Özellikle bir araba gözüme çarpmıştı.

Pembe Volkswagen Beetle’ı görmek adımlarımın aksamasına sebep oldu. Tanıdığım tek bir kişi bu kadar saçma bir şeyi kullanabilirdi.

Sarışın arabanın kilidini açan tuşa bastığında göğsümde bir korku belirdi.

Barbie tipi arabasının hemen önünde durarak, “Benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedim.

Bana doğru döndü. “Bir sorun mu var?”

“Beni bununla eve bırakacaksan, evet var.”

Sanki hakarete uğramış gibi, “Arabamın nesi var?” diye sordu.

“Ben oraya sığmam. Küçükken bundan daha büyük canavar kamyon oyuncaklarım vardı.”

Çenesini kaldırdı, öfkesi tüm yüzüne yansımıştı. “Aslında içi çok geniş ama pembe arabamda oturmak penisin için bir tehdit oluşturuyorsa o zaman yürümekten çekinme.”

Bakışlarım yüzünde takılı kaldı, cevap vermeden önce gözlerimi kıstım. “Dün gece aletime meydan okuduğunda ne olduğunu hatırlıyor musun, CeCe? Bir tur daha istiyorsan tek yapman gereken bunu söylemek.”

Alayla, “Hiç sanmıyorum,” dese de yanaklarındaki pembelik onu ele veriyordu. Gerçek orada, bakışlarında saklıydı.

O da en az benim kadar istiyordu.

Kapının kulpuna uzanarak, “Biliyor musun? Bununla uğraşmak istemiyorum,” diye konuyu değiştirdi. “Eve kadar iyi yürüyüşler, *Ateş Çocuk*.” Arabaya binmeden önce parmaklarını havaya kaldırıp şımarıkça selam verdi.

Kahretsin!

Başka bir seçeneğim olmadığından kapıyı açıp teneke kutuya girdim. Kafamı tavana çarpmamak için eğerken dizlerim konsola çarptı. Tabii arabanın üstünü açıp bizi kahrolası tüm dünyaya ifşa ettiğinde buna gerek kalmadığını anladım.

Bana bakarken dudaklarında beliren gülümsemeden niyetinin tam da bu olduğu belli oluyordu. Güneş gözlüklerini mükemmel burnunun üstüne yerleştirdi, ardından iPod’unda bir şey seçti ve Taylor Swift’in “Shake It Off” şarkısı son ses arabada yankılanmaya başladı.

“Ah, evet, işte bu benim şarkım.” Ritme göre dans ederken kollarını havaya kaldırıyor, başını iki yana sallıyordu. “Hadi, Gabe. Salla onu.”

* Şarkının adı olan “*Shake it off*” kısmına gönderme yapılıyor.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Küçük düşürme girişiminden hiç hoşlanmayarak ona öylece bakakaldım.

Utanmış olmam sadece onu keyiflendirdi ve gülerek başını geriye attı.

Onu kapıya doğru eğip küstahlığını sisteminden sikip attığımda en son kimin güldüğünü görecektik.

“Bitirdin mi?” diye sordum.

Omuz silkti. “Şimdilik.”

Eve uzun bir yolculuk olacaktı.

Ana yola çıktığımızda müziği kısarak adresi tarif ettim.

“Anladım.” Direksiyonun üzerindeki bir düğmeye bastı. “Felipe, lütfen navigasyondan yol tarifini aç.”

Kafam karışmış bir halde Felipe’nin kim olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Saniyeler sonra kalın bir erkek sesi arabayı doldurdu. “Hemen giriyorum, Bayan Kensington. Başka bir isteğiniz var mı?”

“Hayır, hepsi bu. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. İyi yolculuklar.”

Güneş gözlüklerinin arkasından bana ters ters baktığını fark ettim. “Deneyeceğim ama yanımdaki misafirle bunu yapmak zor olacak.”

Şuna da bakın, CeCe’nin ahmak aleti bir de gülüyordu.

Bu ne tür güçlendirilmiş bir Barbie arabasıydı böyle?

CeCe bana döndü. “Oldukça havalı, değil mi? Onu bana Avrupa’da yaşayan vaftiz babam aldı. Herhangi bir sorunum olursa, Felipe arkamı kollar.”

“Felipe tam bir sik kafalı.”

Nefesi kesildi. “Hayır değil. Sik kafalı olan sensin!”

Boynundan yukarı doğru uzanan kızarıklığı görünce sırtı-
tım. “Yine sikimi mi düşünüyorsun, Sarışın? Bir türlü doyamı-
yorsun, değil mi?”

“Senin sikini düşünmüyorum. Felipe’ye sik kafalı dediğin
için ben de sana sik kafalı dedim. Seni sik kafalı!”

“Ağzından çok fazla sik lafı çıkıyor.”

Dişlerini sıktağında çenesi kasıldı. “Ne var biliyor musun?
Sadece sessiz ol yoksa kışına tekme basıp seni arabamdan atar
ve yolun kenarında bırakırım.”

“Şimdi de benim kışımı mı düşünüyorsun?”

Attığı ölümcül bakışla kahkahalara boğuldum. Bir kızla,
özellikle de onun gibi biriyle tartışmanın bu kadar eğlenceli
olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Başını salladı. “Çok iğrençsin. Nasıl arkadaş edinebildiğini
kesinlikle anlayamıyorum.”

Dün gece aletimi içine alırken benimle arkadaş olmakta
herhangi bir problem yaşamamıştı. Bu düşünce, kot pantolo-
numun altında büyüyen baskı yüzünden kıpırdanmama sebep
oldu.

Butiğindeki bir çalışan soru sormak için onu aradığında
atışmamız sona erdi. Konuşmasını bitirmesi yolun neredeyse
sonuna kadar sürmüştü.

O sırada kafamın içinde bu sabahı nasıl sonlandırmam ge-
rektiğini düşündüm. Numarasını almalı mıydım? Verir miydi?
Anlaşmamız bir gecelikti ama bu sözü tutmamın hiçbir yolu
yoktu.

Evime geldiğimizde arabayı park etti. “İşte, *Ateş Çocuk*. Sağ
salim evindesin ve bunu Felipe’yle güzel arabama borçlusun.
Rica ederim.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Alaycılığı beni sabahtan beri yapmak istediğim tek şeyi gerçekleştirmeye itti. Konsolun üzerinden uzanıp bir elimi ensesine doladım ve onu öpmek için kendime çektim.

Sadece bir saniyeliğine gerildikten sonra ikimizin de istediği, artık savaşamayacağımız şeye teslim oldu. Yumuşak bir iç çe kişle aralanan dudakları, bana dilimi bir kez daha içeri kaydırıp tadına bakma fırsatı vermişti.

Sonsuza kadar içinde boğulabileceğim bir lezzetti.

Geri çekildiğimde dudakları şişmiş, gözleri kısılmıştı. Onu tam istediğim yerde bıraktığımı bilerek sııttım ve sabahımızı tam da bu şekilde noktalamaya karar verdim.

“Görüşürüz, Sarışın.”

Arabadan inmeden önce bana veda etmesini beklemedim. Arabası hâlâ park edilmiş haldeyken durdu, bakışları ben eve girene dek sırtımı delercesine üzerimde takılı kalmıştı.

Onu tekrar görecektim. Hem de bunu çok yakında yapacaktım, hedefim tam olarak buydu.

BÖLÜM 7

Cece

Dünyam sarsılıp altüst edileli üç gün olmuştu. Katlanamadığım ama her zerremle arzuladığım bir adam tarafından tüm varlığım ele geçirilmişti. Bütün düşüncelerimi işgal eden o adam. Gözlerimi kapattığımda bile sadece onu görüyordum.

Tüm hissettiğim de...

Aman Tanrım. Piç herif beni mahvetmişti. Üstelik bunu tek bir lanet gecede yapmıştı, geri kalan herkesi benim için mahvetmişti.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bir parçam, ertesi sabahı bu kadar çabuk sonlandırmamış olmayı diliyordu. Gerçek şu ki mağaza açıldığında orada olmam umurumda değildi. Monica'nın bunu halledebileceğini biliyordum. Ayrılmak için acele etmemin nedeni, kollarında uyandığımda hissettiğim -hissetmeyi beklemediğim- duygular-
dı. Güvenli, huzurlu hatta belki de el üstünde tutuluyormuş

AŞKIN İLK KIVILCIMI

gibiydim. Birinin kollarında uyanmayalı oldukça uzun zaman olmuştu ve bu gerçekten iyi hissettirmişti.

İç çekerek Pepper'a sarılıp tüylerini okşamaya başladım. "Belki de Pep, olduğundan daha fazlasıymış gibi düşünüyordumdur. Belki de bütün gece hatırladığım kadar harika değildir."

Evet, kesin öyledir.

Harika olmaktan da öteydi, hayatımı altüst etmişti.

Düşüncelerimden bıkmış bir şekilde Pep'i yere bıraktım ve telefonuma uzandım. Butik şu anda boştu ve benim konuşacak birine ihtiyacım vardı, bu yüzden Emily'yi aradım. Pep'i ne kadar çok seversem seveyim birinin yorumuna ihtiyacım vardı.

İkinci çalışta cevap verdi. "İyi günler, en iyi arkadaşım." Sesi her zamanki gibi neşeliydi, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Selam, meşgul müydün?"

"Söz konusu sen olduğunda mı? Asla. Rosa'yla öğleden sonra yürüyüşümüz için dışarı çıkmıştık."

"Güzel çünkü gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım var."

Endişeli bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım aklımı kaçırdım."

Hattın diğer ucundan yumuşak kıkırdaması duyuldu. "Ne oldu?"

"Sana bahsettiğim itfaiyeciyi hatırlıyor musun?"

"Pislik olan mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet, o."

"Tabii, hatırlıyorum."

"Şey... üç gece önce akıllara durgunluk verircesine düzüştük."

"Ne?" Bağırmasıyla telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Ciddi misin?"

“Çok ciddiym. Ve düzüştük derken kastettiğim şey şu Em, beni öyle fena *becerdi* ki. Bütün bir gece boyunca!”

Gülerek, “Aman Tanrım, CeCe,” dedi. “Nasil oldu bu?”

İkimizin de partide olması, kurada hazine avı için benim adım çekmesi ve sonrasında babam hakkında yaptığı incitici yorumu kadar ona tüm hikâyeyi en başından anlattım.

“Bir dakika önce birbirimize bağırırken bir dakika sonra hayvanlar gibi birbirimizin üstüne atladık.”

“Ah, öfke seksi. Kulağa eğlenceli geliyor.”

“*Eğlenceliden* daha fazlasıydı. İnsanın aklını başından alan bir şeydi. Bana yedi kez orgazm yaşattı.”

“Yedi mi?”

“Evet ve her biri bir öncekinden daha yoğundu. Orospu çocuğu kıcıma parmağını bile soktu.”

“Aman Tanrım!”

“Parmağı kıcımdaydı, Em.” Detayı vurgulayarak söyledim. “Hiç kıcına parmak sokan biri oldu mu?” Kocasının kim olduğunu hatırlayarak elimi havaya kaldırdım. “Boş ver, buna cevap verme. Tabii ki olmuştur. Şey, benim olmamıştı ve o da sanki çok normal bir şeymiş gibi parmağını içeri kaydıldı. Böyle bir şeyi kim yapar? İlk defa kıyafetlerini çıkardığın bir kızın kıcına parmağını mı sokarsın?”

Kahkahası kulağıma geldi. “Kesinlikle cesur bir hareket.”

“Evet ama ne var biliyor musun?”

“Ne?” diye sorarken sesi beklenti doluydu.

“Bundan hoşlandım. Hayır... Aslında buna bayıldım. Beni görmeliydin, herhangi bir porno yıldızı sürtüğünü utandıracak kadar fena haldeydim. İçimde olan ama sahip olduğumu bile bilmediğim fahişeyi ortaya çıkardı.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Kulağa inanılmaz bir geceymiş gibi geliyor.”

“İşte sorun da bu.”

Kafası karışmış şekilde, “Öyle mi?” diye sordu.

“Tabii ki!”

“Neden?”

“Çünkü ondan nefret ediyorum, Em. O da benden nefret ediyor. Düzüşmemeli ve bundan hoşlanmamalıydık. Kötü şekilde öpüşmesi ve küçük bir penisi olması gerekiyordu. Şu kadarını söyleyeyim; dediklerimin tam tersi oldu, adamın diliyle neler yapabildiği konusuna hiç girmiyorum bile!”

“Pekâlâ, belki de birbirinizden hoşlanmanız gerektiği için tüm bu şeylerde iyi olduğu ortaya çıkmıştır,” diye bir tahminde bulundu. Mantıklı olmaya çalıştığını anlıyordum ama bunların hiçbirinin makul bir tarafı yoktu.

“Öyle düşünmüyorum. Bunun onun için olağan bir durum olduğunu hissediyorum.”

Bu düşünce ağızımda kötü bir tat bırakıyordu ama buna inanmamak zordu, özellikle de bana yaptıklarından sonra. Daha da rahatsız edici olansa bunun benim için olağan bir şey olduğunu düşünmesiydi çünkü öyle değildi. Deneyimsiz biri sayılmazdım ama yattığım adamların sayısını bir elimin parmaklarıyla sayabilirdim. Ayrıca hiç tek gecelik ilişkim olmamıştı. Yattığım adamların hepsi sevgilimdi. Sıkıcı ve hızlı olsalar da bir ilişki içindeydim.

“Seni tekrar görmekle ilgili bir şey söyledi mi?” diye sordu.

“Tam olarak değil. ‘Görüşürüz, Sarışın’ dedi. Sence beni tekrar görmeye niyetli olduğu için mi *görüşürüz* dedi?” Bu düşünceyle birlikte göğsümde yayılan umudu inkâr edemezdim.

“Olabilir, numaran onda var mı?”

Umudum hızla söndü. “Hayır.” Ani bir gümbürtüyle başımı kasanın yanına bıraktım. “Aman Tanrım. Telefon numaramın bile olmadığı bir adamla yattım. Tam bir fahişeyim.”

“Saçmalama. Bir erkekle tutkulu bir gece geçirmiş güzel ve olgun bir kadınsın. Bunun yanlış bir tarafı yok.”

Dedi bekâretini kocasına veren kız.

Ben düşüncelerimi dile getiremeden, kapıdan çıkan sesle yeni bir müşteri geldiğini anladım.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Em, seni daha sonra ararım. Biri geldi.”

“Tamam, peki. Bekliyor olacağım.”

“Seni seviyorum, hoşça kal.” Telefonu kapattım ve tezgâhı dolaştığımda karşımda çiçekçiden Bayan Nelson’ı buldum. “Bayan Nelson, merhaba,” diyerek onu selamlarken yüzümde bir gülümseme belirmişti.

“Merhaba, tatlım. Burada olmanı umuyordum.”

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Biraz moda tavsiyesine ihtiyacım var.”

“Pekâlâ, doğru kişiye geldiniz.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kıs kıs güldü. “Bu hafta sonu Dale ile evlilik yıldönümümüz ve beni gerçekten lüks bir restorana götürecek. Bilirsin işte. Yeni bir elbise alarak onu etkilemek istiyorum.”

“Bu çok hoş. Kaçıncı yılınızı kutluyorsunuz?”

“Kırk yedi.”

“Vay canına.” Gözlerinde hâlâ parıldayan aşk karşısında kendimden geçmiştim. Bu annemle babamda gördüğüm

AŞKIN İLK KIVILCIMI

türden bir aşktı. “Pekâlâ, benimle gelin. Tam size göre bir bölümüm var.”

Onu daha mütevazı şeylerin olduğu bölüme yönlendirdim ama yine de seksi çekiciliği olan elbiseleri seçtim. Yüksek bir yırtmaç ve ince askılar gibi. Denemesi için yaklaşık sekiz tane bulmayı başarmıştık.

Heyecanla soyunma kabinine girerken, “Çok heyecanlıyım. Bu küçük kırmızı elbisenin favorim olacağına dair içimde bir his var,” dedi.

O sırada kapıdaki zil tekrar çaldı.

“Hemen döneceğim, Bayan Nelson.”

“Sorun değil, canım. Acele etme. Bunları giymem biraz zaman alacak,” derken kıkırdadı.

Gülümseyerek müşteriye karşılamak için ilerlerken karşımda düşünmekten kendimi alamadığım tek adamı bulunca olduğum yerde kaldım.

Beni bir gecede mahveden adam.

Gabriel Martinez.

Uzman am yalayıcı.

Orgazmların kralı.

Nefret etmeyi sevdiğim adam.

Her zaman olduğu gibi olağanüstü şekilde seksi görünüyordu. Yıpranmış kotu, seksi poposunu tamamen kavırıyordu. Et-kileyici vücudunu saran ama çok da sıkı olmayan siyah tişörtüne ters çevirerek taktığı kırmızı şapkası eklenince, adam resmen yürüyen orgazma dönüşmüştü. Moda sevdam için bana üstten bakan bir adama göre oldukça iyi giyiniyordu.

Bana o çarpık gülümsemesiyle baktı. “Merhaba, Sarışın.”

“Burada ne yapıyorsun?” Nefesim kesilmiş gibi hissetmeme rağmen sesimin gayet düzgün çıkmasına şaşırmıştım.

“Bir dakikan var mı?”

Gözlerim Bayan Nelson’ın içinde bulunduğu soyunma kabinine kaydı. “Tabii. Hızlı ol.” Beni takip etmesini işaret ederek arka odaya ilerledim. Attığım her adımda tüylerim diken diken olurken yakınlığı bana çaresizce hissettiğim şeyleri yaşıyordu.

Topla kendini, CeCe. Onu ya da onun sihirli dilini ne kadar çok düşündüğünü bilmesine izin verme.

Arkaya geçtiğimizde ona döndüm, içimde savaş halinde olan ve engelleyemediğim duygularımı saklamayı başardığımı umarak ellerimi belime koydum. “Pekâlâ, ne istiyorsun?”

“Bunu.” Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti ve ayak parmaklarımı kıvırmama sebep olan bir öpücükle dudaklarımı esir aldı.

Tüm gereken buydu, dudaklarının basit bir dokunuşuyla onda kaybolmuştum.

Dili benimkiyle erotik bir dansa girişti, beni karşısında çaresiz olduğum bir dünyaya doğru çekiyordu. İnledim, eriyerek yerdeki bir su birikintisine dönüşmemek için kendimle mücadele ediyordum.

Dudaklarından hırıltılı bir ses çıktı ve beni havaya kaldırmak için elleriyle kalçalarımın arkasını kavradı. Beni arkadaki tezgâha oturttuğunda, ayrılmış bacaklarımın arasına yerleşti ve ben de onları beline doladım. Kotunun sert kumaşının ipek külotuma sürtünmesi, bu sabah seçtiğim etek için şükretmeme neden oldu.

Güzel dudaklarını dudaklarımın üzerinden çekmeden, “Beni özledin mi, bebeğim?” diye sordu.

“Hayır.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bu bariz yalan karşısında kısık bir sesle gülüp geri çekildi, muhteşem suratı tam karşımdaydı. Birbirimize bakarken zaman durmuş gibiydi, aramızdaki boşluğu dolduran ağır nefesimin sesi dışında başka hiçbir şey yoktu. Öte yandan, onun nefesi bile teklememişti.

Pislik.

“Benimle randevuya çık.”

Onu yanlış duyduğumu düşünerek, “Ne?” dedim.

“Yarın akşam. Benimle yemeğe çık.”

Sessizce, “Beni yemeğe mi götürmek istiyorsun?” diye sordum.

“Evet. Buna inanmak senin için neden bu kadar zor?”

“Çünkü birbirimize tahammül edemiyoruz.”

Sırıtarak başını eğdi, dudakları kulağımı okşuyordu. “Birbirimize gayet güzel katlandığımızı düşünüyorum, Sarışın.” Uyluğumun üzerinde duran sıcak eli eteğimin altına kaymak için hareketlendi. “Evet de.”

“Bunu düşüneneğim.” Kolayca teslim olmayı reddediyordum, bunun için biraz çabalaması gerekecekti.

“İkna edilmek istiyorsun, öyle mi?” Parmakları külotumun kenarında dolaşmaya başladı, vücudumdaki kor alevi adeta cehennem sıcaklığına çeviriyordu. Küstahça, “Aminin şu anda benim için çok ıslak olduğuna bahse girerim,” derken erotik sözleri kulağımı gıdıklıyordu.

“Belki biraz,” diye itiraf ettim. Sesim bir fısıltıyı andırırken nefesim beklentiyle hızlanmıştı.

“Sadece söyle ve ben de sana ihtiyacın olanı vereyim.”

İnledim, vücudum dokunuşunu tekrar hissetme ihtiyacıyla titriyordu. “Bunu yapamayız. Müşterim var.” Bahanem oldukça basitti, zihnim ve bedenim birbiriyle savaşıyordu.

“Merak etme. Uzun sürmeyecek.”

Parmakları külotumun içine girip ıslak noktaya dokunmadan önce verdiği tek uyarı bu oldu.

“Ah.” Dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı, başım geriye düşmüştü.

Bu açığı dişlerini boynuma geçirmek ve hassas cildimi ısırarak için bir davet olarak algılamıştı. “Biliyordum. Sırılsıklamsın.” Dudakları köprücük kemiğime indi ve ince askılı bluzumun içinden dışarıya çıkmış göğüs ucuma kadar devam etti.

Meme ucumu ağzına alırken nefesim kesildi ve kıvrandım, onu dişlerinin arasında sıkıştırırken aynı anda iki parmağını da içime soktu.

Zevk çılgınlıklarımı bastırmak için dişlerimi altdudağıma bastırdım.

“Düşünebildiğim tek şey bu ateşli, küçük amındı, bebeğim. Sikimin onu nasıl doldurduğu, becerdiği...”

Çok edepsizdi ve buna bayılıyordum.

Kalçalarım parmağının ritmine göre hareket ediyor, çaresizce arzuladığım rahatlamayı arıyordu ama orgazmım ulaşamayacağı kadar uzaklardaydı.

“İşte benim kızım, parmaklarımı becer, onları ne kadar çok istediğini göster bana.”

“Gabe.” Bu tatlı işkenceden kurtulmak için çaresizce yalvarırken adı dudaklarımdan acınası bir şekilde döküldü.

“Yanımdayım, bebeğim.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz parmaklarını içimde kıvrıp o gizli noktayı okşadı. Üstüne başparmağıyla klitorisime yaptığı lezzetli şeyler de eklenince paramparça oldum, zihnim ve bedenim geçen gece deneyimlediğim o güzel zevk dünyasına doğru yükseldi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Dudakları benimkileri ele geçirerek hararetli inlemelerimi yuttu. Kendimi kavrayabildiğim tek gerçekliğe demirlerken kollarımı boynuna doladım.

Her şey bittiğinde, nefesimi düzene sokmaya çalışırken başım omzuna düştü. Yüzünü boynuma doğru eğip dudakları oraya nazik bir öpücük kondururken elini külotumdan çekti.

Aramızdaki temasın kesilmesiyle üşüdüğümü hissettim ancak beni kollarının arasına almasıyla o his kayboldu. Tatlılığı az önce yaptığımız şeyle çelişiyordu. Bu durum çok hoş olsa da aynı zamanda biraz sinir bozucuydu çünkü bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, özellikle de konu Gabe olunca. Sözde ondan nefret ediyordum.

“Pekâlâ canım, sonunda ilkini denedim ve bence kazananımız o olabilir.”

Bayan Nelson’ı hatırlayınca nefesim kesilmiş halde başımı kaldırdım. “Siktir.” Küfür telaşlı bir fısıltı halinde dudaklarımdan döküldü. Gabe’i ittirdim ve aceleyle kıyafetlerimi düzeltmeye başladım.

Beni izlerken bakışlarından eğlendiği anlaşıyordu.

“Komik değil,” diye söylendim. Başımı daha fazla belaya sokmadan önce becerikli dilini de alıp buradan gitmesi gerekiyordu.

Tek kelime etmeden tezgâhtan çekildi ve alnını benimkine dayamadan önce ateşli bir öpücük için beni bir kez daha kendine çekti. “Yarın yedide seni alırım.”

Seksi, kendini beğenmiş pislik odadan çıkmadan önce vereceğim cevabı bekleme zahmetine bile girmemişti. Muhtemelen ikimiz de vereceğim cevabın başından beri *evet* olduğunu biliyorduk.

“Hey, seni tanıyorum.” Gabe’i gören Bayan Nelson’ın sesi arkadan yankılandı. “Geçen hafta çiçekçiye gelen itfaiyecilerden birisin.”

Gabe ilgisiz bir şekilde, “Evet. Nasılsınız?” diye sordu. Sanki az önce parmakları içimde olan o değilmiş gibi davranıyordu.

Hızla tezgâhtan aşağı atladım ve onlara katılmak için dışarı çıkmadan önce eteğimi düzelttim.

“Teşekkür ederim, çok iyiyim. Burada ne yapıyorsun?”

Hızlıca bir açıklama yapmak için ağzımı açtım ama Gabe benden önce davrandı. “Bayan Kensington, arka taraftaki ıslak bir noktayla ilgilenmemi rica etti.”

Aman. Tanrım.

Gözlerimi kısarak ona baktım, yanaklarım utançtan alev almıştı.

Bayan Nelson, her şeyden habersiz bir şekilde, “Ah, olamaz. Ciddi bir şey mi?” diye sordu.

“Başa çıkamayacağım bir şey değildi.” Dikkatini tekrar bana çevirdi. Piç kurusu bir de göz kırpması cüretini göstermişti. “Günün geri kalanında size iyi eğlenceler hanımlar.” Bize el salladıktan sonra seksi poposunu sallayarak dükkânımdan çıktı.

Bayan Nelson, “Çok hoş bir genç adam,” dedi. “Bence senden hoşlanıyor.”

Tek yapabildiğim gülümsemekti, zihnim hâlâ son beş dakika içinde olup bitenlerin etkisi altındaydı.

İçimden bir ses boyumdan büyük işlere kalkıştığımı söylüyordu ama meydan okuma daha önce hiç bu kadar heyecan verici olmamıştı.

BÖLÜM 8

Gabe

CeCe'nin dairesine çıkan asansöre binerken vücudum beklentiyle kasıldı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, buraya ilk geldiğimde onu kıcı havada ve çantasını arar halde bulduğum anı hatırlamıştım.

Onu randevuya çıkarmak için buraya tekrar geri geleceğim kimin aklına gelirdi? Benim aklıma kesinlikle gelmezdi ama iki hafta önce tanıştığım kendini beğenmiş kız, daha önce tecrübe etmediğim bir şekilde içime işlemişti. Onu ya da yaşadığımız geceyi düşünmeden edemiyordum. Sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak bir geceydi.

CeCe'nin gerçekte kim olduğunu çözmeye biraz olsun yaklaştığımı hissetsem de onun hakkında her şeyi öğrenene kadar araştırmaya devam etmeyi planlıyordum.

Durum biraz takıntı haline gelmişti ki bu çok korkutucuydu çünkü kadınları takıntı haline getirecek türden bir adam değildim. Ben fırsatları değerlendirmek üzerine yaşırdım. Özellikle de işim düşünüldüğünde böylesi daha kolaydı ama

Sarışın'da beni çeken bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu anlayamıyordum. Tamamen farklı olduğumuz inkâr edilemezdi. Farklı koşullarda yetiştirilmiştik, yelpazenin farklı uçlarından geliyorduk. CeCe için önemli olan şeyler benim için değildi. Hiçbir ortak yönümüz olmamasına rağmen onu kendi dünyamda hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Dairesinin önünde durup kapısını yüksek sesle tıklattım, fareye benzeyen köpeği kapının arkasında havlıyordu.

“Sakin ol, Pep. Bir şey yok, oğlum.”

Kapı hızla açıldı ve tüm düşüncelerimi ele geçiren o güzel kadın ortaya çıktı. Kucağına aldığı köpeği zar zor fark edebildim. Tüm dikkatim yalnızca onda ve giydiği pembe altınimsı elbisedeydi. Uzun bacaklarını gösteren, ince baldırlarının üzerinde biten ve sahip olduğu her bir kıvrımı belli eden bir elbiseydi. Sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, dekoltesini daha da ön plana çıkarıyordu.

O yumuşak tepeciklerin avuçlarımı nasıl doldurduğunu ve dilimde bıraktığı tadı hatırladığımda ağzım sulandı.

Şaşırmış gibi yaparak, “Ah, merhaba,” dedi. “Neden buraya geldin?”

O, bugüne kadar tanıştığım en ukala kadındı ve nedense buna bayılıyordum. “Burada yaşayan şımarık kızı alıp akşam yemeğine götürmek için geldim.”

“Asla kabul etmediğim akşam yemeğini mi kastediyorsun?”

“Kesinlikle benimle çıkmaya hazır gibi görünüyorsun.” Bu sözler ağzımdan hırıltıyla dökülürken, bakışlarım vücudunda geziniyordu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Eliyle üzerindeki göstererek, “Ne, bu eski şey mi?” diye sordu. “Her zamanki çarşamba gecesi kıyafetim. Pep ve benim bu gece evde takılmak gibi büyük planlarımız var.”

Onun bilmiş dudaklarını kendi dudaklarımla örtmemek için kendimi zor tutuyordum. “Güzel kıcını kaldır, Sarışın ve bırak da seni yemeğe çıkarayım.”

Ellerini kalçasının üzerine koydu. “Sana ne kadar etkileyici olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Sana hiç nasıl bir baş belası olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Hayır çünkü bu tavrım sadece sana özel.”

Homurdandım. “Aman ne şanslıyım.”

“Biliyorum.”

Gülümseyerek koridora çıkmasını bekledim, bunu yapacağını ikimiz de biliyorduk.

Gözlerini devirdi. “Peki, sen kazandın. Beni yemeğe çıkarabilirsin.” Köpeğinin kafasına bir öpücük kondurup veda etse de devasa çantasını almadan dairesinden çıkmadı. Kapısını kilitlemek için arkasını döndüğünde, elbisesinin açık sırtı ortaya çıktı, kusursuz teni beni çağırıyordu.

Bana döndüğü anda onu kollarımın arasına çektim ve dokunmak için can attığım dudaklarına yöneldim. Anında kollarımda eriyip kollarını boynuma doladı ve kanımın daha sıcak daha hızlı pompalanmasını sağlayan seksi bir ses çıkardı.

Akşam yemeğinin canı cehenneme deyip apartman kapısını kırmak üzereyken boğuk kıkırdamalar hararetli anımızı bozdu. Bakışlarımız sol tarafa kaydığında iki ergen oğlanı istemeden ortaya koyduğumuz gösterinin tadını çıkarırken yakaladık.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı CeCe. “Hadi.” Elimini tutup beni arkasına çekti ve çocuklara ters ters baktı. Asansöre

binerken, “O yuvalarından fırlamış gözlerinizi ait olduğu yere geri sokun!” diye çıkıştı.

Kapı kapandığında ona baktım. “Biraz sert olmadı mı, Sarışın?”

Suratı asıldı. “Pek sayılmaz, o küçük pisliklerin hepsi birer sapık. Ne zaman arkamı dönsem beni gözetliyorlar. Hatta tam da bu asansörde elbisemin altına bakma cesaretini bile gösterdiler.”

Bunu düşününce vücudum kaskatı kesildi. Şu an geri dönüp o küçük pislikleri tokatlamak istiyordum.

“Her neyse,” diyerek elini havaya kaldırdı, bunları geride bırakmamızı istiyor gibiydi. “Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?”

Asansörün duvarına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Georgia eyaletindeki en iyi Meksika restoranına.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet, aile yeri sayılır.”

“Bir restoranın mı var?” diye sordu, şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu.

“Benim değil, teyzem ve eşinin.”

Düşünceli bir şekilde omuzlarını silkip, “Vay canına,” dedi. “Deneyebilirim.”

Bakışlarım onunkilere kilitlendi. “Deneyecek misin? Bu ne anlama geliyor?”

“Daha önce hiç geleneksel Meksika yemeği yemediğim *anlamına geliyor*. Meksika mutfağıyla olan ilişkim lisede gece geç saatlere kadar içki içtiğim Taco Bell* restoranlarıyla sınırlıydı.”

İnanamayarak ona bakakaldım. “Her şeyden önce Taco Bell Meksika restoranı falan değil. O yüzden artık bunu kafandan

* Taco Bell, California merkezli fast food restoranlar zinciridir ve Meksika mutfağına özgü fast food ürünleri bulunmaktadır.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

çıkır. İkincisi, geçen gece *geleneksel şeyler* denedin ve gayet sevdin, bu yüzden yine seveceğine eminim.”

Yine meşhur göz devirmelerinden birini yaptı ama o bakışlardaki ateşi kaçırmamıştım. “Her neyse Romeo, kendini övmeyi bırak.” Saçını arkaya atarak asansörden indi, o elbisenin içinde, bütün kıvrımlarını belli eden kalçaları adeta benimle alay ediyordu.

Bu oldukça uzun bir yemek olacaktı.

Arabayla restorana giderken farklı konular hakkında konuştuk, genellikle odak noktamız apartmanında çıkan yangın olmuştu. Birinin elinde sigarayla uyuyakalması sonucunda çıkmıştı; ev yangınlarının en yaygın nedenlerinden biriydi. Sigaralar ve saç maşasını kapatmayan insanlar... Kolayca önlenabilir şeylerin sebep olduğu çok fazla yıkım meydana geliyordu.

Restoranın otoparkına girdiğimde CeCe’nin tavrı değişti, gözleri binanın bulunduğu eski yıkık dökük bölgeyi tarıyordu. Muhtemelen şehrin bu bölgesine hiç ayak basmadığı içindi.

“Burası güvenli mi?” diye sordu, sesinde bir parça huzursuzluk vardı.

“Benimleyken her zaman güvendesin.”

Bana doğru döndü, bakışları yumuşasa da içlerinde hâlâ belirsizlik vardı.

“Buralarda suçlular değil, fakir insanlar yaşıyor, CeCe.”

“Öyle demek istemedim,” diye fısıldadı.

Demek istediği tam olarak buydu ama buna alışkındım, böyle düşünen tek insan da o değildi. Pek çok kişinin aklından aynı şey geçiyordu. Benim bu civarda büyüdüğümü bilse ne düşünürdü diye merak ettim.

Aklımdakileri bir kenara iterek kamyonetimden indim ve onu dışarı çıkarmak için etrafında dolandım. Restorana girerken parmaklarım onunkilere dolandı, elini tutmak kadar basit bir şey yapmanın bile ne kadar doğru hissettirdiğini inkâr edemezdim.

Tanrım, kendimi kaybediyordum.

Restoran her zamanki gibi doluydu. Hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor, tavana asılan renkli lambalar mekâna bir ışıltı katıyordu. Atmosfer, gürültülü ve samimiydi.

Hector enişte bizi hemen fark etti ve koşarak yanımıza geldi. “En sevdiğim oğlum gelmiş,” diye kükrerken beni sımsıkı kucakladı. Benim için her zaman enışteden çok baba olmuştu çünkü babam beş kuruş etmez herifin tekiydi.

“Selam, Tio’, seni görmek ne güzel.”

“Seni de.” İri eli beni bırakmadan önce omzuma birkaç kez sertçe vurdu. “Bu da kim?” diye sorduğunda, bakışları CeCe’ye kaymıştı.

Onu tanıtırken kolumu beline doladım. “Bu CeCe, sana akşam yemeğine getireceğimi söylediğim kız.”

CeCe elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Eniştem elinin hareketini görmezden geldi. “Öyle olmaz. Biz bu ailede kucaklaşırız.” Tıpkı bana yaptığı gibi onu da sımsıkı kucakladı, CeCe’nin neredeyse nefesi kesilmişti.

Eniştemin sırtını beceriksizce okşayışı karşısında sııttım.

Hector enişte geri çekilip ona baktı. Başıyla beni işaret ederek, “Senin kadar güzel bir kızın onunla ne işi var?” diye sordu.

“Ben de hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum.” Gözleri benimkiler kayarken dudaklarında flörtöz bir gülümseme belirdi.

* (İSP). Amca/Enişte.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Eniştem de CeCe'yi oldukça komik bulmuştu. Şiddetli kahkahası tüm restoranda yankılandı. "Onu sevdim. Güzel ve küstah."

Bu konuda haklıydı.

Hemen sonra Camila teyzem köşeyi döndü, gözleri panayır ışıkları kadar parlaktı. "Yakışıklı Mijo'm'," diyerek bana doğru koştu ve sırayla iki yanağını da öptü. Kırmızı parlak rujuyla, herkesin göreceği şekilde izler bıraktığından hiç şüphem yoktu.

"Merhaba, Tia".

Beni hızla başından savarak CeCe'ye doğru ilerleyip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah, mükemmelsin. Baksana ne kadar güzel, Hector."

"Kesinlikle çok güzel," diye onayladı eniştem.

CeCe, iki elin arasında sıkışmış yüzüyle, mümkün olduğunca gülümsemeye çalıştı.

"Güzel ama çok zayıf."

Kızgınlığımı gizleme gereği duymadan, ters bir şekilde, "Tia," diye çıkıştım.

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Ne? Yalan değil." Omzuna vururken dikkatini CeCe'ye yöneltti. "Merak etme, tatlım. Buradan ayrıldığın zaman birkaç kilo daha almış olacaksın."

Yardım istercesine enişteme baktım.

"Pekâlâ, kızı rahat bırak, Camila. Hadi gelin." Onu takip etmemizi işaret etti. "Size arka tarafta bir masa ayırdım."

CeCe'nin elini tutup teyzemin yanağını öptükten sonra eniştemi takip etmeye başladım. Özür dileme ihtiyacı

* (ISP). Erkek çocuk.

** (ISP). Teyze/ Yenge.

hissediordum. “Bunun için üzgünüm. Ailemdeki insanlar düşünmeden konuşur.”

Omuz silkti, pek de alınmış görünmüyordu. “Daha kötüsü de olabilirdi. Bana birkaç kilo vermem gerektiğini söyleyebilirdi.”

Homurdandım. “İnan bana, bu benim ailemdeki kadınlardan asla duyamayacağın bir şey ama ne olursa olsun her halinle mükemmelsin.”

Dudaklarında dans eden gülümsemeye bakılırsa doğru bir şey söylemiştim.

Eniştem benden önce sandalyesini çekti. “Sana içecek olarak ne getirebilirim?” diye sordu. “Camila enfes margaritalar yapar.”

“Margarita kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim.”

Dikkatini bana çevirdi. “Her zamankinden mi?”

Başımla onayladım.

“Bir Modelo bira ve bir margarita hemen geliyor.”

Eniştem uzaklaştığında, CeCe önündeki menüyü açıp sayfalara bakmaya başladı. Benimkini açmaya zahmet etmedim çünkü hep aynı şeyi sipariş ediyordum.

“Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Başımı salladım, hâlâ bunu anlamakta güçlük çekiyordum. “Hayatın boyunca bu şehirde yaşayıp nasıl hiç Meksika yemeği yememiş olabilirsin?”

Omuz silkti. “Ailece dışarıda pek yemek yemezdik, yediğimiz zaman da şehir kulübüne giderdik.”

Şaşırdığımı söyleyemezdim, muhtemelen benim bir aylık maaşımdan daha pahalıya mâl olan yemekler yiyerek büyümüştü.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Ne tavsiye edersin?” diye sordu.

Teyzem masamıza yaklaşıp, “Flautas’,” dedi. İçeceklerimizi bir kova cips ve salsa ile birlikte önümüze koydu. “Flautas seni asla pişman etmez.”

CeCe menüyü kapattı. “Pekâlâ onu alayım.”

Teyzem iki menüyü de alıp koltuğunun altına yerleştirdi. “Ve sormama gerek yok çünkü Mi mijo” da her zamankinden yiyecektir. Tostadas de tinga.”” Yanımızdan uzaklaşmadan önce yanağıma sevgiyle sertçe vurdu.

CeCe masanın üzerine eğilip diğer yanağıma vurdu. “*Mi mijo*.” Kelimeleri doğru telaffuz bile edemiyordu ama bu kendinden geçercesine gülmesine engel değildi.

Homurdandım, ben hiç de eğlenmiyordum.

İçkisinden bir yudum alırken seksi dudakları pipetin etrafına kapandı. O dudakların aletimin etrafında dolandığını hayal ederken...

“Kalabalık bir ailen mi var?” diye sordu.

Boğazımı temizleyip kot pantolonumun içindeki baskıyı hafifletmeye ihtiyaç duyarak sandalyemde doğruldum. “Dört erkek kardeş, dokuz teyze ve dayı; kaç kuzenim olduğunu sorma bile.”

“Dört erkek kardeş mi?” Sesi tizdi.

Başımı salladım.

“Kız kardeşin yok mu?”

“Hayır.”

* Bir çeşit Meksika yemeği.

** (ISP). Oğlum.

*** Parçalanmış etin (tavuk, domuz veya sığır) üzerine domates, chipotle ve soğan içeren sosun eklenmesiyle hazırlanan Meksika mutfağına ait yemek.

Bunun için de Tanrı'ya minnettardım. Kadın hormonlarına sahip kuzenlerle büyümek zorunda kalmıştım, bu bile benim için yeterliydi.

"Annen için üzüldüm, özellikle de diğerleri de senin gibiyse," diye alaycı şekilde laf soktu.

"Favorisi benim."

Gözlerini devirirken dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Kardeşlerin kaç yaşında?"

"Yirmi dört, yirmi bir, on sekiz ve on altı."

"En büyükleri sen misin?"

"Ayrıca en akıllısı."

Söylediklerim karşısında güzel gülümsemelerinden biriyle ödüllendirildim. "Annen ne iş yapıyor?"

"Evlere temizliğe gidiyor ve zaman zaman burada işlere yardım ediyor. Ayrıca öğretmenlik diplomasını alacak, yolu yarımamış durumda."

"Vay canına." Sesi etkilenmiş çıkıyordu. "Kulağa süper annenin tanımını gibi geliyor."

"Öyle."

Kimseye annemden daha fazla saygı duymuyordum ve bizim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra her zaman yapmak istediği şeyi gerçekleştirebilmesi adına onu okula gönderebildiğim için mutluydum.

"Peki ya baban?"

Kaslarım aniden gerildi, kanım nefretle kaynamaya başlamıştı.

Yüzünü buruşturdu ve ifadesi yumuşadı. "Sıkıntılı bir konu mu?"

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Hissettiğim siniri sesime yansıtmamaya çalışarak, “Hakkında pek konuşmadığımız bir şey,” dedim.

“Anladım.”

“Peki ya sen?” diye sordum. “Kardeşin var mı?”

“Hayır. Tek çocuğum.”

Bu bilgiye hiç şaşırmamıştım.

“Çoğu zaman keyifli bir şeydi. Ailemin sevgisi ve şefkati tamamen bana kalmıştı, özellikle de babamın,” derken dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. “Ama en iyi arkadaşım Emily ile birlikte büyüdük, o da tek çocuk ve her zaman kardeş gibiydik. Yani tamamen yalnız değildim.”

“Peki ya butiğin?”

“Ne olmuş butiğime?”

“Onu ne zaman açtın?”

Yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. “Neredeyse üç yıl oldu ve hayal ettiğimden daha iyi gidiyor,” dedi.

Kendisiyle gurur duymakta haksız sayılmazdı, restorandan öğrendiğim bir şey varsa o da kendi işinin sahibi olmanın kolay olmadığıydı. Bu kadar genç ve başarılı olmak takdir edilesi bir durumdu ama konu CeCe olunca buna şaşırmamıştım. Hayatının her alanında hırslı olduğunu söyleyebileceğim türden bir kadındı.

“Aslında butiği genişletme çalışmalarının tam ortasındayım. Yarın sabah erken saatte yakında çıkacak erkek koleksiyonu için bankayla kredi görüşmem var. Eğer uslu bir çocuk olursan belki benim için modellik yapmana izin veririm.”

“Hiç gerek yok, teşekkürler.”

Pek hevesli olmayan cevabım kahkahalara boğulmasına neden oldu, sesinin güzel melodisi bana yabancı olduğu şeyler hissettiriyordu.

“Peki ya adı?” diye sordum. “Neden Kensington Sarayı?”

Yüzündeki ifade yumuşarken gözleri adeta acıyla karardı. “Babam bana hep *prenses* derdi ve evimizin benim sarayım olduğunu söylerdi.” Omuz silkti ama sertçe yutkunduğunu fark etmiştim. “Bu isim, benim için butikte ondan bir parça bulundurmanın yolu. Orayı göremeden öldü.”

Çiçekçi dükkânının önündeki karşılaşmamız aklıma geldi ve ona prenses dediğimde nasıl irkildiğini hatırladım. Şimdi kendimi gelmiş geçmiş en büyük pislik gibi hissediyordum.

“Nasıl öldü?”

Gözlerindeki acı derinleşince sorduğuma pişman oldum.

“Bu gece iki baba hakkında da konuşmanın yasak olmasına ne dersin?” dedi.

Şişeyi ona doğru eğerek biramı kaldırdım. “Pekâlâ, bu kabul edilebilir bir şey, Bella.”

Gözlerini sinirle kıstı. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Neden bana başka bir isimle sesleniyorsun? Suratına şuradaki cipsleri yapıştırmamı mı istiyorsun?”

Gülümseyerek çenemi ovuşturdum ve tatlı cehaleti karşısında ona acımaya karar verdim. “*Bella* dediğimde aslında İspanyolca olarak sana *güzelim* diyorum.”

“Ah.” Boğazını temizleyip bana utangaç bir bakış attı. “Fark etmediysen söyleyeyim, İspanyolca dersinden kalmıştım.”

Kısık sesle güldüm ve bunun fark edilmeyecek gibi olmadığını söylememek için kendimi zor tuttum.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Bekle bir saniye.” Aniden gözleri kısıldı. “O gün çiçekçinin önünde kavga ederken bana Bella demiştin.”

“Yani?”

“*Yani* bu, o zaman bile benim güzel olduğumu düşündüğün anlamına geliyor.”

Homurdandım. “O gece, sen lanet olası çantayı kurtarmaya çalışırken ve yarı çıplak kıcını havaya kaldırmışken bile güzel olduğunu düşünmüştüm. Gülünç ama güzel.”

Yüzünden gülümsemesinin kaybolmasına neden olan bir duygu geçti. “Pekâlâ, Ateş Çocuk. Gerçekle yüzleşme zamanı geldi.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“O *lanet çanta*, babamın bana verdiği son hediye idi,” dedi. “Babamın sevgisiyle işlenmişti ve onu arkamda bırakamazdım.”

CeCe hakkında ne kadar yanıldığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu midemi bulandırdı.

Gözlerine bakarak sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tamam, itiraf ediyorum. Ben bir pisliğim. Seni ve durumu yanlış değerlendirdim.”

Çenesini kaldırdı. “Evet, öyle yaptın.”

“Özür dilerim.”

“Kabul edildi.”

“Ama...”

Sırtını dikleştirdi. “Özür diledikten sonra *ama* diyemezsin.”

Ona doğru yaklaşıp dirseklerimi masaya dayadım. “Çantayı neden bırakmak istemediğini anlıyorum. *Ama* sen ölürsen onun hiçbir anlamı kalmaz.”

Yangın daha ciddi olsaydı ona neler olabileceği düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Yanmış cesedin neye benzediğini görmüştüm ve bu bir daha asla görmemeyi umduğum bir şeydi, özellikle de onunkini.

“Bana bunu tekrar yapmayacağına dair söz ver, CeCe. Hayatından daha önemli bir şey yok ve içimde burada olsaydı babanın da sana aynı şeyi söyleyeceğine dair bir his var.”

“Söylerti.” İtirafı, dudaklarından bir fısıltı halinde döküldü.

“Bu, bana söz verdiğin anlamına mı geliyor?”

“Yargılayıcı bir pislik olduğun için dilediğin özür hâlâ geçerli mi?”

Sırıttım. “Elbette.”

“Güzel çünkü öyleydin. *Ancak* geçen gece bana yedi orgazm yaşattığın için affedildin.”

O lanet rekoru kırmaya kararlıydım. Sırf tekrar tekrar dağıldığını görmek için bütün gece amını yemekten daha çok hoşuma giden bir şey olamazdı.

“Söyle bakalım, Sarışın. Nasıl hâlâ bekârsın?”

Bu çok merak ettiğim bir şeydi. O, güzel ve başarılıydı. Ayrıca her erkeği sertleştirebilecek bir ağza sahipti.

“*Sen* neden hâlâ bekârsın?” diye sordu, sorum karşısında hakarete uğramış gibiydi.

“Çünkü evlenip yuva kurmak istemiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ya şimdi?”

“Doğru insanla tanışırsam bu fikre karşı değilim.”

“Aynı şekilde,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Bu benim bahanem, seninki ne?”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Pes edip cevap verene kadar uzun saniyeler geçti. “Çünkü çoğu zaman kendimi ortaya koymaktan çekiniyorum. Butik beni meşgul ediyor ve ne zaman birileri bana randevu ayarlasa erkeklerin bütün gece göğüslerime bakıp kendileriyle ilgili konuşmalarını dinleyip sıkılmak zorunda kalıyorum.” Omuz silk-ti ama belli ki bu hassas bir konuydu. “Bu, tam olarak aradığım peri masalı değil.”

Ortamı yumuşatmayı umarak, “Ama gerçekten harika memelerin var,” dedim.

“Bakışlarını yüzümden ayırma, Ateş Çocuk, böylece gecemiz güzel geçsin.”

“İnan bana, seninki gibi bir yüzle bunu yapmak zor değil.”

Utangaç bir gülümseme dudaklarını süsledi. “Bu oldukça etkileyiciydi.”

“Ben yarı Porto Rikolu yarı Meksikalıyım, bebeğim. Etkileyici orospu çocuklarından bir farkımız yok.”

Güzel kahkahası havayı doldurdu ama hızla kayboldu. “Bunu duyduğuma şaşırmadım. Birlikte geçirdiğimiz gecedan sonra öyle olduğunu tahmin etmiştim.”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

Omuz silkti. “Sadece birlikte geçirdiğimiz geceye dayanarak bunun senin için olağan bir durum olduğunu varsaydığımı söylüyorum.”

Ona bakakaldım, söylediği şeylerin gidişatı hiç de hoşuma gitmemişti. “Gerçekten kaç kişiyle birlikte olduğumu mu bilmek istiyorsun, CeCe?” Bu düşünce irkilmeme sebep oldu. Sayılamayacak kadar çok kadınla birlikte olmamıştım ama bu onunla, özellikle de randevumuzda konuşmak isteyeceğim bir konu değildi.

İç çekerek başını salladı, neredeyse kendisine sinir olmuş gibi görünüyordu. “Hayır. İstemiyorum. Üzgünüm, kendimi doğru ifade edemedim. Bu benimle ilgili. Bir şeyi açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum.”

“Elbette. Söyle bakalım.”

Dikkati pipetle karıştırdığı içkisindeydi. “Bilmeni isterim ki geçen gece ne yapmış olursam olayım önüne gelenle yatıp kalkan biri değilim.”

“Bir an bile öyle biri olduğunu düşünmedim.”

“Güzel. Sadece bu konuda açık olmak istedim.” İçkisinden bir yudum daha alırken bakışlarını kaçırmaya devam ediyordu.

“CeCe, bana bak.”

Kırpikleri yukarı kalktı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda oradaki güvensizlik, konu ona geldiğinde görmeye alışık olmadığı bir şeydi.

“Bu gece sana çıkma teklif ettim çünkü seninle yemek yemeyi istedim. Başka bir sebebi yok.” Gerçeği görmesini isteyerek gözlerine bakmaya devam ettim. “Seninle sohbet etmek ve seni tanımak istiyorum. Anladın mı?”

Başını sertçe sallayarak, “Anladım,” dedi. “Ama bilgin olsun diye söylüyorum, yemekten sonra kesinlikle sevişebiliriz. Öyle bir söyleyeyim dedim.”

Gülüşüm acılı bir inlemeye dönüştü.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

Sesimi alçak tutarak eğildim. “Kendimi tekrar içine gömmeyi ne kadar çok istesem de *Bella*, buradan ayrıldıktan sonra seni eve bırakacağım, baştan çıkarıcı dudaklarından öpeceğim sonra da sana başka bir randevu teklif edeceğim. Bu kadar.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Gecemizin yatakta bitmesini ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama şu anda bunu reddediyordum. CeCe'ye dokunmayı ne kadar seviyor olsam da ona saygı da duyuyordum ve ona bir daha dokunmadan önce bunu bildiğinden emin olacaktım.

Yumuşak bir ifadeyle, "Senden o kadar nefret etmememe neden olmaya başladın," dedi.

"Güzel çünkü birbirimizden nefret etme şeklimizi ne kadar sevsem de senden hoşlanmaya başladım."

Dudaklarında beliren gülümseme bu gece ondan ayrıldığımda aletimin katlanacağı acıya değerdı.

Teyzem tabaklarımızı getirerek araya girdiğinde, yemeklere gömülmek için hiç vakit kaybetmedik. CeCe'nin aldığı her lokmada inlemesi içimi tatminle dolduruyor ama aynı zamanda iyi niyetimi de altüst ediyordu.

Sohbetimiz akşam yemeği boyunca devam etti. Biraz annesinden bahsetti ve yaptığı tüm seyahatleri anlattı. Ben işim ve itfaiyeciliği ne kadar sevdiğim hakkında konuşurken, o da erkek koleksiyonuna yönelik hedefleriyle ilgili birkaç ayrıntı verdi. Kolay, hatta rahat bir sohbetti ve biz farkına bile varmadan üç saat geçmiş, geriye yalnızca birkaç müşteri kalmıştı. Yapmak istediğim son şey ona veda etmek olsa da gecemizi sonlandırmaya karar verdik.

Ayrılmadan önce teyzem ve eniştemle vedalaşarak dışarının nemli havasına doğru adım attık.

"Tamam, kabul ediyorum, yediğim en iyi yemeklerden biriydi. Margaritalarım ha-ri-kay-dı," dedi mutlulukla.

Giydiği *becer beni* tarzı topuklularıyla yalpalamasını izlerken dudaklarımdan bir gülüş kaçtı.

Omzunun üzerinden bana baktı, bakışları içtiği içkilerden dolayı biraz bulanmıştı. “Komik bir şey mi var, Ateş Çocuk?”

Küstah konuşması beni harekete geçirdi. Kolumu beline dolayıp onu öpmek için kendime çektim, ona dokunma ihtiyacı duyuyordum...

Tadına bak.

Elleri gömleğimin kenarına gidip kumaşın altına kayd. Teninin tenime teması beni iliklerime kadar sarstı.

Ağızma doğru mırıldanarak, “Bu *seks yok* politikanı yeniden düşünmek istemediğine emin misin?” dedi.

“Centilmenliğimi yerle bir ediyorsun, Sarışın.”

“Güzel çünkü senin kötü halini seviyorum.”

İnledim ve hiç istemesem de ağızımı geri çektim. Bakışlarım, şişip aralanmış dudaklarına odaklandı. Kontrolümü bulmaya çalışırken gözlerimi kapatmış, alnımı onunkine yaslamıştım. Gözlerimi açtığımda ela irisleri adeta göğsümü yumrukluyordu.

“Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum ama sözümü tutup burada bitireceğim.”

“Peki, centilmen ol,” dedi öfkeli bir sesle.

Ellerimi yüzünün iki tarafına koydum ve ona baktım. “Sakın aksini düşünme, CeCe. Kendimi yeniden senin sıcacık vücudunda kaybetmeyi planlıyorum... Sadece bu gece değil.”

“Sanırım bu seni yeniden göreceğim anlamına geliyor?” Bunu açıklama olarak dile getirmişti ama dudaklarından daha çok soru gibi çıktı.

“Evet, Bella. Birbirimizi çok sık göreceğiz,” diye söz verdim.

Alaycı bir gülümsemeyle, “Harika, Pep ile bu konuyu konuşup seni yoğun programımızda bir yerlere sıkıştırmaya çalışacağım,” dedi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Başımı sallayarak kışına bir şaplak attım. “Kamyonete bin, ukala şey. Böylece seni kapıda tekrar öpebilirim.”

İsteğimi yerine getirdi, onun için kapıyı açarken kıkırdama sesi boşluğa yayıldı.

Evine dönerken gözlerimi ondan özellikle de bana doğru dönmüş uzun ve düzgün bacaklarından ayırmakta zorlandım. Kalçalarım dolandıkları zamanı hatırlamak tam bir işkenceydi.

Apartmanın bulunduğu yere vardığımızda, söz verdiğim gibi onu kapısına kadar götürdüm ve kendimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım. Bana, şehvetli bakışlarıyla meydan okuyordu. “Şans eseri fikrini değiştirdin ve içeri mi girmek istiyorsun?”

Bir adım atarak onu kapıya yasladım. “Hayır ama sanırım onun yerine bu ağzı becerebilirim.”

Başımı eğip sahiplenici bir tavırla dudaklarını kavradım, onları benim yaptım ve yakın zamanda bırakmaya niyetim olmadığını gösterdim. Yakınlaşmak için adeta haykırıyordu, dillerimiz birbirine dolanıp hâkimiyet için savaşırken sonunda kazanan ben oldum.

Sertleşmiş aletim karnına baskı yapıyor, ona bu gece kendisinden uzaklaşmanın ne kadar zor olacağını gösteriyordu. Mucizevi bir şekilde geri çekilmek için gereken kontrolü sağladım ama öncesinde yanağına son bir öpücük daha bıraktım.

“İyi geceler, Bella.”

Asansöre bindiğimde hâlâ kapısının önünde durduğunu gördüm. Ağzı açıktı ve göğsü muhtaç nefesleriyle dalgalanıyordu. Kapı kapanmadan hemen önce sııttım. Bu çok yakında daha fazlasının geleceğine dair verdiğim bir sözdü.

BÖLÜM 9

Cece

Ertesi sabah bankaya vardığımda kalbim adeta yenilenmiş gibi atıyor, adımlarım dans ediyordu. Gabe ile randevumun nasıl geçeceği konusunda gergin olmama rağmen randevum umduğumdan bile iyi geçmişti. Üstelik o tatlı piç kurusu bana bir orgazm yaşatmamıştı bile.

Bunun yerine bana, “öpücük” kelimesine yeni anlamlar kazandırıp tüm vücuduma yayılan ve kalbime şarkılar söyleten bir öpücük vermişti. Dudaklarında günah kadar seksi bir sırıtışla arkasını dönüp gitmeseydi muhtemelen sadece o öpücükle bile orgazm olabilirdim.

Benden hoşlandığını, beni tekrar görmek istediğini söylemişti. Bana saygıyla yaklaşmıştı ve bu her şeyi; kendimizi içinde bulduğumuz tuhaf ilişkinin dinamiğini değiştirmişti. Artık aletine yumruk atma isteği duyduğum kibirli itfaiyeci değildi.

Çok daha fazlası haline gelmişti.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Dün gece ailesi ve işi hakkında konuştuğunu duymak bana onun başka bir tarafını göstermişti, hakkında umutsuzca daha fazlasını öğrenmek istediğim bir yanını.

Birbirimizi tekrar görmek için kesin bir tarih belirlememiştik ama bu sefer numaramı almış, hatta yatağa girdiğim sırada bana mesaj bile göndermişti. O iyi geceler mesajını aldığımda kalbimin nasıl hızlandığını düşünmek biraz ürkütücüydü. Her şeyi adım adım ele almaya karar vermiştim. Yavaşlamam gerekiyordu, onun bir gecede bedenimi mahvettiği gibi kalbimi de mahvedebileceğini hissediyordum.

Bankaya girdiğimde soğuk hava dalgası yüzüme çarptı. Elimdeki dosyayı daha da sıkı tutup gülümseyerek sekreterin olduğu tarafa doğru yöneldim.

Hayallerimi gerçekleştirmenin zamanı gelmişti.

Sekreter beni selamlayarak, “Günaydın,” dedi.

“Merhaba, Graham Davis ile bir toplantım vardı.”

Gözleri bilgisayar ekranını taradı. “CeCe Kensington?”

“Evet, benim.”

Gülümsememe karşılık verdi. “Bay Davis telefon görüşmesini bitirmek üzere. Kısa sürede işi bitecektir. Beklerken kahve ya da çay ister misiniz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır gerek yok, teşekkür ederim.”

En sevdiğim Louis Vuitton çantalarımın birini omzuma asarak bekleme alanına yürüdüm. Bu çanta, benim şans tılsımımdı. Uzun zamandır hayatımdaydı. Birlikte güzel zamanlar geçirmiştik. Emily’nin on yedinci doğum günümde verdiği bir hediyeydi. Pembe Epi deri*, Paris’te el yapımı olarak üretilmiş,

* *Epi deri*, genellikle cüzdan yapmak için kullanılan benzersiz bir deridir. Louis Vuitton, bu deriden yapılmış çantalar için en iyi bilinen tedarikçidir.

modası asla geçmeyecek türden bir çantaydı. Hatta askısındaki klipsten sarkan platin dört yapraklı yoncası bile vardı. Siyah, çiçekli *Kate Spade* marka yazlık elbisemi mükemmel şekilde tamamlıyordu.

“Bayan Kensington?”

Arkamı döndüğümde sekreterin sandalyesinden kalktığını gördüm.

“Bay Davis sizinle görüşmek için müsait.”

İşte başlıyoruz.

Dosyamı daha sıkı kavrayarak onu ofise kadar takip ettim. Açık kapının yanında durup girmem için işaret etti.

“Teşekkür ederim.”

İçeri girdim. Graham Davis babamın en büyük sırdaşlarından biri olduğu gibi küçüklüğümde beri hayatımda olan bir aile dostumuzdu. Onu cenazeden beri görmemiştim ama şimdi tam karşımdaydı.

“Şuna bakın, bu gelen Prenses CeCe mi yoksa,” derken büyüleyici bir gülümsemeyle beni karşılayarak kollarını iki yana açtı.

Sarılmasına karşılık vermek üzere yürürken hiç tereddüt etmedim. “Seni görmek güzel, Graham. Benimle görüştüğün için teşekkür ederim.”

Geriye doğru bir adım atıp elleriyle çıplak omuzlarımı kavradı. “Elbette. Aramana çok sevindim. Uzun zaman oldu.”

“Kesinlikle.”

Bakışları üzerimde gezindi. “Yine her zamanki gibi parlıyorsun.”

“Sen de öyle.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bu, bizim sosyal çevremiz için bir gerçeklikti. Kaç yaşında olunursa olunsun, genç kalmak için her zaman botoks ve estetik ameliyatlar vardı. Graham da bu kuralın bir istisnası değildi. Kırışmış saçları, sahte bronz teni ve beyazlatılmış dişleriyle uyumluydu.

Bana bakışında daha önce hiç olmayan ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. Savaşmaya çalıştığım gerginliğime hiç de yardımcı olmuyordu.

Neyse ki dudakları her zaman tanıdığım o tanıdık gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hadi işe koyulalım, ne dersin?”

Başımı salladım, kalbim hem heyecan hem de umutla patlayacak gibiydi.

Ben masasının önüne oturmak için yürürken o ofisinin kapısını kapatmak üzere hareket etti. Sonrasında yanıma gelmek yerine deri koltuğa yöneldi. “Burada oturalım, tatlım. Hem rahat ederiz hem de benim için her şeyi ortaya koyabileceğin daha geniş bir alanın olur,” diyerek önündeki sehpayı vurdu.

Önerisini garip bulsam da kabul ettim. Benim oturmamla o da yanımdaki yerini aldı, üstelik gereğinden çok daha fazla yakındı. Önceki gerginliğim şimdi katlanarak geri dönmüştü.

Ben mi çıldırıyordum yoksa bu adam bugün garip mi davranıyordu?

Boğazımı temizleyerek içimdeki düşüncüyü bir kenara ittim ve dosyayı sehpanın üzerine koyup iş planımı çıkardım.

Dakikalar önce hissettiğim gerginlik, hazırladığım iş planını ona anlatırken azaldı. Dikkatle dinliyor, hatta hazırladığım plandan etkilenmiş görünüyordu. Ona yatırımının ilk yıldaki

getirisini göstermeyi bitirdiğindeki hali de bunu onaylıyor gibiydi.

“Gerçekten kendini aşmışsın, genç hanım.”

Göğsümün kabardığını hissederek yerimde doğruldum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Baban seninle gurur duyardı, CeCe.”

İltifatı, kalbimin sıkışmasına ve boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. “Teşekkürler.”

Yumuşak bir sesle, “Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu.

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, sanırım.” Omuz silktim ama kalbimdeki acı, göstermeye çalıştığım rahatlıkla çelişiyordu. “Onu özlemediğim tek bir gün yok. Keşke yanımda olup başardıklarımı görebilseydi.”

“Başarılarını görüyor, tatlım.” Eli çıplak dizime uzanarak hafifçe sıktı.

Parmaklarının uzun süreli okşaması beni içine düştüğüm üzüntü sarmalından çıkardı. Bakışlarımı ona çevirdim, o bana dik dik bakarken içimde rahatsız edici bir his belirdi. Ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bu görüşmeyi bir an önce bitirme zamanının geldiğine karar vermiştim.

Rahat bir tavırla dizimi elinin altından çektim ve kâğıtlarımı toplamaya başladım. “Peki ne düşünüyorsun? Banka bana kredi verir mi?” Konuştuğum sırada yüzümün yan tarafını delen yakıcı bakışlarından kaçınıyordum.

“Bu dosyada gerçekten sağlam bir şeyler olsa da tüm seçenekleri konuşmalıyız. Az sonra tekrar toplantım var ama bu gece bir şeyler içerken bu konuyu yeniden değerlendirmeye ne dersin?”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Vücudumdaki her kas gerildi ve göğsüm korkuyla sıkıştı. Kendimi toparlayarak ona döndükten sonra sonunda göz teması kurdum. “Tekrar ele alınacak başka ne var, anlamadım. Zaten ihtiyacın olan tüm bilgileri verdim.”

“Hâlâ tartışmak istediğim bazı şeyler var.”

“Tamam. Neden şimdi tartışmıyoruz?”

Bana attığı gülümseme endişeli kalbimin içinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. “CeCe, sen güzel ve zeki bir kadınsın. Ne demek istediğimi anladığına oldukça eminim.”

Titreyen sesimle, “Anladığımdan pek emin değilim,” dedim. Bu anın gerçekten yaşandığına inanmayı reddediyordum.

Bana biraz daha yaklaşarak eliyle saçlarımı omzumdan çekti. “Sen bir şey istiyorsun... Ben de bir şey istiyorum...”

Parmaklarının omzumu okşamaya başlamasıyla ayağa fırladım ve, “Bana dokunma!” diye bağırdım. “Ne yaptığını sanıyorsun? Sen babamın en iyi arkadaşısın!”

Öfkemden hiç rahatsızlık duymuyor gibiydi. Hatta sanki kızgınlığım ona keyif veriyordu. “Artık o küçük kız değilsin, CeCe. Biraz eğlenmemizin bir sakıncası yok.”

İğrenme hissi boğazımdan yukarı tırmanırken dişlerimi sıktım. “Yaptığın şey yasa dışı. Sence, saygıdeğer başkanlarının seks karşılığında kredi vermesi hakkında banka ne düşünür?”

Sözlerim suratındaki o kendini beğenmiş ifadeyi yok etti. Ayağa kalkarken gözleri kısıldı. Dosyamı göğsüme bastırdım. O bana doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyor, adımlarım geri geri gidiyordu.

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

Korkumu göstermeyi reddederek çenemi havaya kaldırdım ama titreyen vücudum beni ele veriyordu. “Tehdit değil. Gerçek bu.”

“Herhangi birinin benim yerime sana inanacağını mı sanıyorsun?” Bacaklarımın arkası masasına çarptı ve köşeye hap-solduğumu fark ettim, vücuduyla beni sıkıştırıyordu. “Birine bundan söz edersen seni mahvederim. Tüm butiğe veda etmek zorunda kalırsın. Bunu yapacak gücüm var, sen de bunun farkındasın.”

Karşımdakinin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yokmuş gibi ona baktım. Babamla kahkahalar atan adam değildi. Ya da tüm doğum günü partilerime gelip beni dizinde zıplatan adam... Aklıma gelen bu düşünceyle birlikte yükselen safra boğazımı yakıtı.

“Pekâlâ, şimdi bir seçim yapman gerek,” dedi. “Bu gece benimle buluşabilirsin, böylece krediyi alırsın. Ya da tek kelime etmeden buradan gidersin ve sahip olduğun şeylerin sende kalmasına izin veririm. Hangisini tercih edersin?”

Uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybetme düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu ama bu kendime olan saygımı feda etmem için yeterli değildi.

“Cehenneme kadar yolun var.” Dizimi kaldırıp bacaklarının arasına öyle bir tekme savurdum ki iki büklüm oldu. Sekreterin yüzündeki endişeli ifadeyi görmezden gelerek ofisinden çıktım.

Eve dönerken ihanet her yanıma kaplamıştı, onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabileceğimi merak ederken zihnim bulanıyordu. Graham Davis’in babamın ölümünden sorumlu olan adamlardan hiçbir farkı yoktu. Tüm hayatım bir yalan gibi geliyordu, birilerini gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak etmeye başlamıştım.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Boş daireme sendeleyerek girdiğimde, tamamen dağılmış haldeydim. Yaptığım ilk şey vücudumdaki pisliği temizlemek için sıcak bir duş almak oldu. Sonra yatağa girip kollarımı bedenime doladım. Kendimi kaybolmuş ve yalnız hissederek yastığıma sarılıp ağladım.

BÖLÜM 10

Gabe

On ikinci katı gösteren düğmeye bastığımda neler olup bittiğini anlamaya kararlıyım. Bugün CeCe'ye görüşmesinin nasıl geçtiğini soran bir mesaj atmıştım ama cevap vermemişti. Bu yüzden ona çiçek götürmek için butiğe gitmiş, Jill'le vardiyasını değiştirmek için onu aradığını ve sesinin üzgün geldiğini öğrenmişim.

İşte tam da o anda meseleyi kendim çözmeye karar vermiştim. Şimdi buradaydım, muhtemelen haddimi aşıyordum ama umurumda değildi. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu ve bunu kendi gözlerimle görene kadar gitmeyecektim.

Asansörden çıktım ve ilerleyerek kapısını çaldım. Köpeği CeCe'nin içeride olduğunu kanıtlarcasına havladı. O lanet Chihuahua'yı yanında her yere götürdüğüne emindim.

Sessizlik.

Tekrar çaldım. "CeCe, benim. Aç kapıyı."

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Şu an pek iyi bir zaman değil, Gabe.” Sesi neredeyse tanınmaz haldeydi; yumuşak ve hüzünlüydü, ondan duymaya alıştığım her zamanki neşesi yoktu.

“Üzgünüm, Sarışın ama seni görene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Bıkkın nefesini ve kilidinin açılma sesini duymadan önce birkaç dakika geçti. Kapı açıldığında karşılaştığım manzara göğsümün acıyla sıkışmasına neden oldu. Tanıdığım o sarışın şımarık kız gitmiş, yerine mahvolmuş bir kadın gelmişti.

Üzerinde pijama ve buruşmuş bir süveter vardı. Saçları sanki kısa süre önce duş almış gibi nemliydi. Gözyaşları pürüzsüz yanaklarını lekelemiş, mükemmel bir şekilde kalkık olan burunun ucu ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

İçimden onu kollarıma çekmek geliyordu ama olduğum yerde kalıp ona hak ettiği saygıyı göstererek aramızda mesafe bıraktım. “Toplantının iyi geçmediğini sanıyorum?” diye sordum sert bir sesle.

Başını iki yana sallarken dudakları sımsıkı kapalıydı, duygularını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Dudaklarının arasından bugüne kadar duyduğum en hüzünlü hıçkırık döküldü.

Ona uzanmak üzereydim ama buna ihtiyacım kalmadı çünkü önce o hareket etti. Kendini göğsüme bıraktığında bedeni umutsuzlukla titriyordu. Kollarımı vücuduna doladım, onu bu kadar mahvolmuş halde görmekten nefret etmiştim.

Ağlayarak, “Artık kimseyi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum,” dedi.

Söylediği şeyi tuhaf bulmuştum ama bunun üzerine düşünmeden kapının açılma sesi dikkatimi dağıttı. Sola döndüğümde

dün geceki iki çocuğu koridorda durmuş, kollarımda ağlayan kızı izler halde buldum.

Onu kendime yaklaştıırıp dairesine çektim ve kapıyı tekmeleyerek arkamdan kapattım. Başını göğsüme gömmüştü, ben çiçek buketini yanıımızdaki küçük sehpaye koyarken hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu.

“Babamın en yakın arkadaşıydı. Bana bunu nasıl yapar?”

Elim titreyen sırtında aşağı yukarı geziniyordu. “Kişisel algılama, Sarışın. İyi bir yatırımı gördüklerinde, bunu hemen anlayacak başka bir banka bulacağız.”

Ağzından bir kahkaha kaçtı ama kulağa komik gelen bir şey yoktu. “Bugünkü problemin teklifimle bir ilgisi yoktu.” Sıkıntının ne olduğunu sormak üzereydim ama tekrar konuşmaya başladı. “Tanrım, Gabe. Bana dokundu.”

Bu bilgi karşısında gerilirken onu doğru duyup duymadığımın emin değildim. Omuzlarından tutarak onu bir adım geri gitmeye zorladım. “CeCe, tam olarak neyden bahsediyoruz? Ne oldu?”

Kendini toparlamaya çalışırken nefesi kesildi. “Bana seks karşılığında kredi teklif etti.”

İçimde tarifsiz bir güçle kabaran karanlık öfke, kanımda kaynayan şoka karıştı.

“Babamın en iyi arkadaşıydı.” Hâlâ ağlıyordu. “Onu çocukluğumdan beri tanıyorum ama beni ofisine giren bir fahişeymişim gibi taciz etti.”

“Birilerine bunu anlattın mı? O pisliği şikâyet ettin, değil mi?”

Başını hayır dercesine salladı. “Yapamam. Beni mahvedeceğini ve sahip olduğum her şeyi alacağını söyledi. Bunu yapar,

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Gabe. Yapabileceğini biliyorum. İşimi kaybedemem. Sahip olduğum tek şey butik.” Göğsünden başka bir hıçkırık yükseldi, beni içten içe paramparça ediyordu.

Öfkemi şimdilik kenara itip onu tekrar kollarıma aldım. “Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak.”

Başını göğsümden kaldırıp harap olmuş gözleriyle bana baktı.

Ağlarken kendinden geçmiş haliyle bile çok güzeldi. “Mesajlarına cevap vermediğim için üzgünüm. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.”

Yüzündeki yaşları sildim, acısını da bu kadar kolay bir şekilde alabilmeyi diliyordum. “Özür dilemene gerek yok. Tıpkı buraya gelip seni kontrol ettiğim için özür dilemeyeceğim gibi. Yaptığıma sevindim.”

“Ben de,” diye itiraf etti. “Kalacak mısın?”

“Kalmamı istiyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı tereddüt etmeden. “Artık yalnız kalmak istemiyorum.” Bu son birkaç kelimeye bulanmış o kadar çok yalnızlık vardı ki kendimi onu kollarıma almak için eğilmiş halde buldum.

Ani hareketim onu hazırlıksız yakalamıştı ama şaşkınlığı sadece bir saniye sürdü. Onu odasına taşıırken başını omzuma yasladı. İçeri girdiğimde televizyon açıktı, ışığı karanlık odayı aydınlatıyordu. Başucuna yastıklar yığılmış, buruşuk mendiller yatağın üstüne saçılmıştı.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak, “Kendime acıma partime hoş geldin,” diye şaka yaptı ama yaşananların hiçbirisi komik değildi.

Bir adım atarak onu yatağına yatırdım ve yanma kıvrıldım. Ona uzandığım anda göğsüme sokulup başını yasladı. Şampuanının kokusu burnuma doluyor, vücudunun sıcaklığı beni ele geçiren öfkeyi hoş bir şekilde dağıtıyordu.

Dakikalar geçti, ben sırtını okşarken ağlama sesinden başka ses yoktu. Kendisini daha kötü hissetmesini istemediğim için şimdilik hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Sonunda gözyaşları azalmaya başladı ve sessizliği bozan kişi o oldu. “Babam hâlâ hayatta olsaydı bunu yapıp yapmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.”

“Bilmiyorum, Sarışın. Onun piç kurusunun teki olduğu bariz, bu yüzden muhtemelen zamanla nasıl biri olduğunu gösterirdi.”

CeCe tekrar konuşmadan önce birkaç dakikalık sessizlik oldu. “Babamın ölümünü bana karşı kullandı,” dedi, sesinde gözyaşlarına karışan bir kızgınlık vardı. “Bunu bana yaklaşmak ve dokunmak için kullandı.”

Kanım acımasızca damarlarımda pompalanıyor, içimde yanan derin öfkeyle birleşiyordu. Onu rahatlatmak için sırtını okşamaya devam ederken bu hisleri aşmak için nefes almaya çalışıyordum.

“Oradan çıktığımda kendimi kirlenmiş hissettim,” diye fısıldadı. Sesindeki yenilgi, çaresizce tutunmaya çalıştığım sakinliğimi paramparça etmeye yetmişti.

Onu çevirip bedenini altıma hapsettim. “Kendini kötü hisseceğin bir şey yok, CeCe! Bu onun suçu, senin değil. O kahrolası bir sapık. Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni duydun mu?”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bana baktı, bakışları umutsuzlukla parlıyordu. “Babamı özledim.” Hıçkırıkla birlikte dudaklarından dökülen itirafı kalbimi paramparça etmişti.

Ağırlığımı vermemeye özen göstererek ona sarıldım. “Bana ne yapacağımı söyle, Bella,” diye fısıldadım, kendimi çaresiz hissediyordum. “Bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle.”

CeCe’nin böyle acı çekmemesi için her şeyi yapardım.

“Sadece bana sarılmanı istiyorum.”

Bu isteyebileceği en kolay şeydi. Tam olarak bunu yapmakla kalmadığım gibi dökülen her gözyaşını öptüm ve sessizce onlara neden olan adamdan intikam almak için yemin ettim.

BÖLÜM 11

Gabe

Ertesi sabah, CeCe uyanmadan geri dönmeyi planlayarak sessizce evinden çıktım. Onunla yatakta kalmayı ne kadar istesem de halletmem gereken bir işim vardı. İçimdeki öfke, bu iş halledilene ve o şerefsiz bunun bedelini ödeyene kadar geçmeyecekti.

Koridorda ilerlerken kulağıma kahkaha sesleri geldi. Köşeyi dönünce geçen gece gördüğüm iki çocuğu yerde oturmuş telefonlarında bir şeylere gülerken buldum.

Mükemmel zamanlama.

“Merhaba.”

Seslenmemle birlikte sıçradılar, belli ki yaklaştığımı duymamışlardı. İki de kafalarını geriye çevirerek bana baktıklarında gözleri korkuyla irileşti.

Kahverengi saçlı olan, “Merhaba,” diye karşılık verdi, ses tonu tereddütlüydü.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Tek dizimin üstüne çöküp gözlerinin içine baktım. “1204 numaralı dairedaki kızı tanıyor musunuz?”

Başlarını salladılar.

“Seksi, değil mi?”

Bu sözüm karşısında şaşırarak birbirlerine bakıp hafif bir gülümsemeyle bana döndüler.

“Evet, dostum. Çok seksi,” dedi diğeri.

“Eh, ayrıca o benim,” derken sesim daha önce varlığını hiç hissetmediğim bir sahiplenme hissiyle sertleşmişti. “Ve insanların benim olana bakmasından hoşlanmam. Ayrıca onu üzdüklerinde fazlasıyla sinirlenirim.”

Gülümsemeleri hızla yerini korku dolu bir ifadeye bıraktı.

“Siz küçük pisliklerin ona bir daha bakmaya çalıştığını öğrenirsem bacaklarınızı kırarım. Anladınız mı?”

Başlarını salladılar, hareketleri sarsaktı.

“Güzel. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim.” İkisinin de omzuna vurup ayağa kalktım ve asansöre doğru yürüdükten sonra tekrar onlara döndüm. “Görüşürüz.” Kapı arkamdan hızla çarptı, unutmamaları gereken uyarımı vurgular gibiydi.

Geriye halledilecek tek bir şey kalmıştı.

Desteğe ihtiyacım olursa diye yolda Johnny’yi de almak için uğradım. Uyanır uyanmaz ona mesaj atmış, gelip benimle bazı işleri halletmesine ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Soru bile sormamıştı.

Kollarını boynuna dolamış Leah ile evinin ön basamaklarında oturmuş bekliyordu. Ayağa kalkıp kamyonetime doğru yürümeden önce öpüştüler. Yolcu koltuğunun camını indirip Leah’ya el salladım.

O da bana karşılık verdi. “Geç kalmayın. Bugün onun tek izin günü ve birlikte geçirmek istiyorum.”

“Onu hemen geri getireceğim,” diye söz verdim.

“Harika. Sonra görüşürüz.” O eve doğru giderken Johnny de kamyonete bindi, yüzü baş döndürücü bir heyecanla aydınlanmıştı.

“Senin neyin var?” diye sordum.

“Dostum, az önce hayatımın en iyi sabah seksini yaptım. Demek istediğim, lanet olası evi yıktık.”

Kuru bir sesle, “Kız arkadaşını becerdiğin için tebrikler,” dedim. Bu meseleyi neden bu kadar büyüttüğünü anlayamamıştım.

“Nişanlım,” diyerek beni düzeltti.

Başım aniden yana döndüğünde, suratındaki o anlamsız sırıtış daha da büyümüştü. “Ne?”

“Leah’ya evlenme teklif ettim ve o da kabul etti.”

“Vay canına. Tebrikler, dostum.”

“Teşekkürler. Yarın sabah tekrar sorup yine aynı cevabı alılamayacağımı denemeye karar verdim.”

Kamyonetim kahkahamla sarsıldı, haberi içimdeki öfkenin bir kısmını yatıştırmıştı.

“Sağdıçım olacak mısın?” diye sordu.

En iyi arkadaş olduğumuzu düşünürsek bu soru beni şaşırtmamıştı ama yine de onur duydum. “Kesinlikle evet.”

“İyi. Travis’ten de sağdıç olmasını istemeyi planlıyorum, bu şekilde ikiniz bir araya gelir ve bu küçük tartışmayı sona erdirebilirsiniz.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Homurdandım. “Tartışma falan yok. Kız arkadaşımı becerememe krizini atlattıktan sonra her şey normale dönebilir.”

Tek kaşını kaldırdı. “Kız arkadaşın mı?”

Başımınla onayladım.

Randevumuzdan sonra CeCe’nin daha çok görmeyi planladığım biri olduğuna karar vermiştim ve dün gecedan sonra bu duygu daha da artmıştı. Şu anda aramızda nasıl bir ilişki olduğunu bilmesem de bunun nereye varacağını görmek istediğimi biliyordum. Başka birinin bunu elimden almasına izin verecek değildim.

“O zaman katılıyorum. Bunu atlatması gerekiyor.”

Benim de fikrim buydu. Travis’i tanırdım, muhtemelen çoktan yoluna devam etmişti. Sırf bir şeyleri ispat etmek için inatçı bir piç gibi davranıyordu.

“Peki nereye gidiyoruz?”

Bankaya geldiğimizde ona cevap vermekten kurtuldum.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bunun için bana neden ihtiyacın var?”

Olaakları onunla paylaşmayı düşündüm ama istediğim son şey birinin beni vazgeçirmesiydi. “Öğrenmek üzeresin. Hadi.”

Kamyonetten inerken sorgulamadan beni takip etti. İçeri girmemizle soğuk hava dalgası yüzümüze çarptı.

Sekreter başını kaldırdığında bir anlığına gözleri büyüdü, ardından sanki beni beğenmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. “Merhaba,” derken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler. Sadece Graham Davis’e küçük bir ziyarette bulunmak için buradayız.” Johnny’ye beni takip etmesini işaret edip ofislerin olduğu koridorda ilerlemeye başladım.

Arkamızdan, "Bekleyin! Randevunuz olmadan oraya giremezsiniz," diye seslendi.

Onu görmezden gelerek geçtiğimiz kapıların üzerindeki isimlere bakmaya başladım.

Johnny yakınımnda duruyordu, gergin görünmeye başlamıştı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Cinayet işleyecek gibi görünüyorsun."

Aradığım kapıya ulaştığımızda ona döndüm. "Hesabımın şifresini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Evet, neden?"

"Kefalet parasına ihtiyacım olursa onu kullan."

Gözleri büyürken, "Ne?" diye sordu.

Açıklama yapmak için daha fazla zaman kaybetmeden kapının kolunu tuttum.

"Gabe!" Ben ofise dalıp kadınıma ağlatan piçle yüz yüze geldiğimde, hararetli fısıltısı duyulmaz hale geldi.

Graham Davis koyu kahverengi masasının arkasında oturmuş, telefonu kulağına tutuyordu. "Onları gördüm, Amanda. Teşekkürler." Telefonu kapatıp ayağa kalktı ve bizi karşılamak için masanın etrafından dolandı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Graham Davis sen misin?" Doğru adamı bulduğumdan emin olmak istiyordum.

Ellerini pahalı kravatının ön kısmından aşağı kaydırarak onu düzeltti, ardından ceketini ilikledi. "Evet."

Ofisinin kapısını çarptığımda yüksek ses odada yankılandı. "Ben CeCe'nin bir arkadaşıyım."

Gözlerinde anlık bir parlama belirdi. Telefonuna tekrar uzanmak için döndü ama ben daha hızlıydım. Yumruğum sertçe inip çenesinin yan tarafıyla birleşti.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Ayağının kaymasıyla masasına çarptı. Ensesinden tutup onu masaya sabitleyerek yüzünü parlak tahtaya yapıştırdım.

“Birinin istenmeyen ellerinin üzerinde olması iyi hissettirmiyor, değil mi pislik?”

“Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok,” diye tısladı dişlerinin arasından.

“Ne yapacaksın, polisi mi arayacaksın?” diye sordum. “Senin yerine bunu benim yapmama ne dersin? Polis departmanında seninle seks yapması için benim kadınıma nasıl şantaj yapmaya çalıştığını duymak isteyecek birçok arkadaşım var.”

Tükürükler saçarak, “Yalan söylüyor,” dedi.

Kafasını kaldırıp yüzünü masaya çarptım ve keyifle burnundan akan kana baktım. “Yarı yaşındaki kızların peşine düşen hasta bir şerefsizsin ama bu sefer yanlış kişiyle uğraştın.” Yaklaşarak korkudan küçülmüş gözlerine baktım. “CeCe’nin işini bozacak bir şey yaparsan ya da tekrar ona yaklaşırsan geri gelir ve bu defa seni nefes alır halde bırakmam. Anladın mı?”

Konuşmayınca başının arkasına bastırarak acıyla inlemesini sağladım.

“Bana cevap ver!”

Kesik kesik çıkan nefesiyle, “Anladım,” diye geveledi.

Onu bırakmak için hiçbir harekette bulunmadım, içimde adeta bir savaş vardı ve daha fazla kan dökme ihtiyacı her şeyin önüne geçiyordu.

“Bu kadarı yeter, Gabe. Hadi buradan çıkıp CeCe’ye geri dönelim,” dedi Johnny. Sesi her zamanki gibi sakin ve rahattı.

CeCe’nin adını duymak onu bırakmamı sağlasa da son bir darbe vurmadan olmazdı. Yere yığılmadan önce yüzünü tekrar

masaya çarptım. Kan içinde kalmış burnunu avulayarak bana ters ters baktı.

“Sylediklerimde ciddiym. Ondan uzak dur yoksa greceğın son yüz benimki olur.” şimdi gitmezsem bundan sonra olacakların asla durdurulamayacağını bilerek dışarı fırladım.

Johnny de beni takip etti, biz oradan çıkarken sekreterin gergin bakışları zerimizdeydi.

Dışarı çıktığımız anda en iyi arkadaşım omzuma sertçe yumruk attı. “Kahramanı oynamadan önce yanındaki adama haber vermeyi düşündün m?”

Ona döndüğümde, kızgın bakışlarım onunkilerle çarpıştı. “Bunun yapılması gerekiyordu ve hiçbir şey beni durduramazdı, Johnny. Sen bile.”

Birbirimize ters ters baktık, onun öfkesi benimkinin bir yansıması gibiydi.

“Sen ne yaptın?” diye sordum. “Eğery aynı şey Leah’nın başına gelseydi?”

Sert ifadesi gevşedi, elini saçlarından geçirirken göğsü aldığı derin nefesle yükseldi. “Tamam, anladım. Peki şimdi ne olacak? Polise mi gideceksin?”

Başımı iki yana salladım. “Bu kararı CeCe’ye bırakacağım. Sanırım o herif anlatmak istediğimi anladı.”

Homurdanarak, “Hakkını vermeliyim ki güzel bir sağ kroşeydi,” dedi.

Çok daha fazlasını hak ediyordu ama sonraki adım sadece ve sadece CeCe’nin kararı olacaktı. şimdiden içimde bu yaptığım şeyden dolayı başımın onunla belaya gireceğine dair bir his vardı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bu düşünceyi bir kenara itip Johnny'nin omzuna vurdum. "Hadi. Nişanlını tekrar becerebilmen için seni eve geri götüreyim."

Parlak gülümsemesi tüm ihtişamıyla geri döndü ve önceki gerginliğimizden eser kalmadı. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Zorlayıcı birkaç dakikayı arkamızda bırakıp kamyonetime geri dönerken ikimiz de gülüyorduk.

BÖLÜM 12

Cece

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey bütün gece etrafımda olan sıcaklığın kaybolmuş olmasıydı. Gözlerimi kırpıştırıp tatlı Pep'imın yüzüne baktım.

Islak burnunu okşarken, “Günaydın, oğlum,” diye mırıldandım.

Pep'in arkasında bir şey gördüğümde elim havada kaldı. Üzerine not ilıştırılmış tek bir çiçek vardı. Gülümseyerek onu aldım ve katlanmış kâğıdı açmadan önce beyaz gülü burnuma götürdüm.

Bize kahve ve kahvaltı almaya gidiyorum.

Hemen dönerim.

Gabe

Not: Uyuyorken bile güzelsin.

Kalbim aynı anda hem ısındı hem de ağırlaştı. Görünüşe göre, sadece nasıl harika orgazmlar yaşatacağını bilmiyordu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bunun yanında harika bir dinleyiciydi de. D n gece acımı herhangi bir  eyin veya birinin yapabileceğinden daha fazla hafifletmi , kollarını etrafıma dolayarak o rahatlığı getirmi ti.

D n gece ilerleyen saatlerde fark etmi tim ki hissettiğim acı, pislik Graham Davis'ten  ok babamı  zlemekle alakalıydı. Bazen bunun kolayla ıp kolayla mayacağını merak ediyordum. G ğs mdeki o bo luğın dolup dolmayacağını... Kabul etmek gerekirse Gabe ile ne kadar  ok zaman ge irirsem, o bo luk canımı daha az yakıyordu. Bu biraz sinir bozucuydu   nk  h l  birbirimizin hayatlarındaki konumumuzu bilmiyordum ama kibirli pislikten ger ekten ho lanmaya ba ladığının farkındaydım.

Titreyen telefonumun sesiyle dikkatim komodinin  zerine kaydı. Elime aldığımda arayanın annem olduğunu g rd m.

  Anne, merhaba,  diye yanıtladım, aramasıyla rahatlamı tım.

  CeCe, tatlım beni iyi duyabiliyor musun?  diye bağıarak telefonu kulağımdan  ekmeme neden oldu.

  Evet. Seni gayet iyi duyuyorum. 

  G zel. Seni geri aramam bu kadar uzun s rd ğ  i in  ok  zg n m. Telefonun pek  ekmediğı yerlere gidip durduk. 

   nemli değıl. Fırsatın olduğunda arayacağını biliyordum. Sadece kontrol etmek ve seni  zlediğimi s ylemek istemi tim. 

  Ah, hayatım, ben de  yle. Seni  ok  zl yorum. Tatlı kızıma tekrar sarılmak i in sabırsızlanıyorum. 

 z nt  beni ele ge irdi,  u an burada olmasını isterdim. D n gece bana sarılması  ok  ey ifade ederdi.   Viola ve Sadie teyze ile eğleniyor musunuz? 

  Elbette. Her zamanki gibi. 

  Harika. Buna sevindim. 

Bir anlığına sessizlik oluştu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Annelere yalan söylenmez, Tanrı seni lanetler.”

Dudaklarım gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu onun meşhur azarlamasıydı. Bana her zaman, günah işleyenlerin cennette alışveriş yapamayacağını söylerdi. Büyürken beni tehdit etmek için oldukça akıllıca bir yoldu.

“Bana sorunun ne olduğunu söyle,” diye ısrar etti. “Canını sıkıran bir şey olduğu belli. Bunu sesinden anlayabiliyorum.”

Ona Graham’dan bahsetmek istemiyordum, henüz olmazdı. Bunu yüz yüze yapmak istiyordum. “Sadece babamı özledim, hepsi bu,” dedim onun yerine.

Tekrar bir sessizlik oluştuğunda, bunun bastırmaya çalıştığı kendi kederi yüzünden olduğuna hiç şüphem yoktu. “Ben de onu özlüyorum,” dedi usulca. “Nereye gidersem gideyim ne kadar meşgul olursam olayım, hep onu düşünüyorum.”

“Ben de öyle.” İtirafım duygularımı yansıtıyordu.

“Eve dönmem gerekiyor mu, CeCe?”

Teklifi beni şaşırtmıştı. Evet demeyi düşündüm ama sadece birkaç haftası kalmıştı ve bunu mahvetmek istemiyordum. Kafasını dağıtmak için bu tatile ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum.

“Hayır. Sorun yok.”

“Emin misin? Çünkü senin için gelirim.”

Sözleri yaralı kalbime yatıştırıcı bir merhem gibi gelmişti. Şu anda bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. “Hayır, orada kal ama belki...”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Ne?” dedi ben cümleye devam etmeyince.

“Belki bu sefer geri döndüğünde biraz daha uzun kalabilirsin.” Sözlerim suçluluk duygusuyla doluydu, bunu ondan istemekten nefret ediyordum ama son zamanlarda anneme daha çok ihtiyacım olduğunu fark etmiştim.

“Ah, CeCe. Eğer gitmem seni üzüyorsa neden daha önce bunu bana söylemedin?”

“İlk başlarda sorun değildi ama anne ve kız buluşmalarımızı özlüyorum.”

“Ben de özlüyorum,” diye fısıldadı. “Özür dilerim, tatlım. Babanın yokluğuyla pek iyi başa çıkamadım. Bencilce davrandım.”

“Hayır, bencil değilsin. Bunu neden yaptığını anlıyorum, ayrıca Viola ve Sadie teyze ile olduğun için mutluyum. Sadece benim de burada olduğumu unutma.”

“Seni asla unutmam. Sen benim hayatımın anlamısın.”

Bunlar tam olarak duymaya ihtiyacım olan sözlerdi.

“Eve geldiğimde şimdiye kadarki en iyi anne kız buluşmasını planlayacağız,” dedi. “Alışveriş ve spaya gidip dünya kadar şey yiyeceğiz.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Seni seviyorum, tatlım.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Telefon tekrar çeker çekmez arayacağım.”

“Tamamdır. Viola ve Sadie teyzeye selam söyle.”

“Söylerim. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda kalbimdeki ağrı hafiflemişti ve bu huzurlu his elimdeki çiçeğe baktığımda daha da büyüdü. Saate göz attığımda neredeyse öğlen olduğunu fark ettim.

Lanet olsun!

Yataktan kalkıp banyoya girdim ve görünüşüm karşısında inledim. Yüzüm de gözlerim de ağlamaktan şişip kızarmıştı.

Ve Ateş Çocuk bana bu halimle güzel olduğumu söylemişti. Yalancı herifin tekiydi.

Saçlarımı tepemde toplayıp yüzüme su çarptığımda verdiği serinlik tenimde hoş bir rahatlama sağladı. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra tam duşa yönelecekken evin kapısının açılıp kapandığını duydum. Banyodan başımı uzattığımda, Gabe'i elinde iki bardak kahve ve bir yemek paketi tutarken gördüm.

Arkasını döndüğünde bakışları benimkilerle buluştu. "Merhaba," diyerek bana selam verdi. Derinden gelen sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu.

"Selam."

"Notumu aldın mı?"

Başımla onayladım. "Çiçeğini de."

Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Hoş bir jestti, değil mi?"

"Oldukça," diyerek ona katıldım, yüzümdeki gülümseme Gabe'in yüzündekinin aynısıydı.

Elindekileri havaya kaldırdı. "Dün gece yemek yemediğimiz için aç olacağınızı düşündüm."

"Teşekkürler." Kahvemi almak için yanına gittiğimde dikkatim şişmiş parmak eklemlerine yöneldi. Nefesim kesilmiş halde bileğini tutup kendime çektim. "Ne oldu?" Bakışlarım onun-
kilere doğru kaydığında karnıma yumruk yemiş gibi hissettim,

AŞKIN İLK KIVILCIMI

neler olduğunu anında anlamıştım. “Ah, Gabe. Lütfen bunu yapmamış ol. Lütfen bana onu öldürüp sonra da bize kahvaltı almadığını söyle.”

“Onu öldürmedim,” dedi ama başka herhangi bir açıklama yapmadı.

“Aman Tanrım!” Ayaklarım zeminde panikle hareket etmeye başlarken korku, tüm vücuduma yayılmıştı. “Her şeyimi kaybedeceğim. Beni de butiğimi de mahvedecek. Hiçbir şeyim kalmayacak.”

Omuzlarımdan tutarak çılgına dönmüş bir şekilde hareket etmemi engelledi. “Beni dinle. Hiçbir şey yapmayacak. Böyle bir şey yapmayacağı konusunda onu ikna ettim. Bundan sonra senin yanına bile yaklaşamayacak!”

Gözyaşlarım önümdeki adamı bulanıklaştırdı. “Bunu yaptığına inanamıyorum. Seni koca, tatlı, aptal pislik.” Hıçkırarak göğsüne yığıldım, sersemlemiş halde saçmalamaya devam ediyordum.

Kollarını bana doladı, eli rahatlatıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı geziniyordu. “Yaptığı şeyin bedelini ödemek zorundaydı, CeCe. Seni böyle incitip bunun yanına kalmasına izin veremezdim.”

Ağlamaya devam ederken, “Daha önce kimse benim için birini dövmedi,” dedim. Onurumu böyle savunması karşısında duygulanmıştım.

“Senin için karşıma çıkan herkesin kıcını tekmelerim, Sarışın.”

Bu, birinin bana söylediği en tatlı ve en seksi şeydi. İç çekeerek başımı kaldırdım. Gözyaşlarımı başparmağıyla sildi, aslında gözyaşlarımla birlikte tahmin edemeyeceği kadar çok şeyi de silmişti.

“Dün gece benimle kaldığın için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Geldiğim için mutluyum.”

“Ben de,” diye itiraf ettim.

Bakışları dudaklarıma indiğinde aramızdaki hava elektriklendi. Kalbim beklentiyle çarpıyordu, dudaklarını benimkilere bastırıldığını hissetmeye ihtiyacım vardı ama kendisini ikimizin de istediği şeyi vermekten alıkoyuyordu.

“Gabe.” Parmaklarım gömleğini kavrarken adı dudaklarımdan nefessiz bir fısıltıyla döküldü.

“Evet, Bella?”

“Öp beni,” diyerek yalvardım.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, dudaklarının teması ayaklarımın altındaki dünyayı sallıyordu. Açgözlülükle daha fazlasını ararken kollarımı boynuna doladım.

Kıçımı kavrayıp beni kaldırdığında öpücüğün arasında hırladığını hissettim. Bacaklarım beline dolandı, kendimi onda ve onunla birlikte gelen tüm güzel duyguların içinde kaybederken parmaklarım saçlarında geziniyordu.

“Yemekler soğumadan yemeliyiz,” diye mırıldansa da dudaklarını çekmedi.

“Yemek istemiyorum. Tek istediğim sensin.”

Dokunuşunun nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyordum. Graham’ın üzerime saldırdığı kirli duyguları silmesini ve onların yerine Gabe’in vücudunun benimkine karıştığında ortaya çıkan o hissi istiyordum.

Ne yazık ki beni tezgâhın üzerine oturttu ve dudaklarını dudaklarımdan ayırarak istediğimin tam tersini yaptı. Başı omzuma düştüğünde nefes alış verişleri kesik kesikti.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Sorun ne?” Bir şeyleri yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek sordum.

Başını kaldırdığı anda bu üzücü düşünce uçup gitti çünkü onun gözlerinde de mücadele ettiğim ihtiyacın aynısını görmüştüm. “Gece vardiyasında çalışıyorum,” derken bakışları pişmanlıkla parlıyordu.

“Tamam...” Problemin ne olduğunu hâlâ anlamamıştım.

“Sarışın, eğer seni o yatağa yatırırsam, asla bırakmam.”

Tüylerim ürperdi, sesindeki karanlık vaat arzumu körüklüyordu. “İşi arayıp hasta olduğunu söylememi ister misin?” diye teklifte bulundum.

Mükemmel dudakları başka bir sırtışıyla kıvrıldı. Boynumu kavrayıp başparmağıyla hızla atan nabzımı takip etti. “Senden tek istediğim, benimle kahvaltı etmen ve vardiyam bittiğinde kaldığımız yerden devam edeceğimize dair bana söz vermen. Bu şekilde sana hak ettiğin gibi dokunabilirim.”

Boğazımı temizledim ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmeye çalışarak kıpırdandım. “Pekâlâ, sen böyle söyleyince... sanırım bekleyebilirim. Ama çok fazla orgazm istiyorum.”

Kahkahası bir inlemeye dönüştü. “İnan bana, bebeğim, seni yatağına yatırdığımda merhamet dileyeceksin.” Kibirli sözlerini akıllara durgunluk veren başka bir öpücük takip etti.

Kalbim sadece başka bir harika gecenin vaadi yüzünden değil, aynı zamanda onu tekrar göreceğim ve eğer gerçekten şanslıysam kollarında uyuyabileceğimi bildiği için adeta dans ediyordu.

BÖLÜM 13

Gabe

Yaz sıcağı eşliğinde istasyondan çıktım, hayatımın en uzun rotasyonu* gibi gelen bu mesaim bittiği için mutluydum. İşimi seviyordum ve burada olmaktan keyif de alıyordum ama CeCe olmadan hafta bitmek bilmemişti.

Onunla telefonda mesajlaşmak ve konuşmak yeterli gelmemişti. Gülüşünü görmemiş, bana karşı küstahlaştığında ellerini kalçasına koymasını izleyememiştim. En önemlisi de dudaklarının tadına bakamamıştım ki bu artık her gün yapmaya can attığım bir şey olmuştu.

Kamyonetime binerken cebimdeki telefonum titredi. Telefonu çıkartıp arayanın bütün düşüncelerimi işgal eden o kız olduğunu görünce dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı.

* İtfaiye erleri için çalışma düzenini ifade eder, bölge bölge değişmekle birlikte 24 saat aralıksız çalışma, 12 saat dinlenme ve ardından 24 saat tekrar çalışma şeklindeki bir periyottur.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Sarışın,” diye cevap verdim. “Ben de tam seni düşünüyordum.”

Son derece neşeli bir sesle, “Günaydın,” diye karşılık verdi. Bir hafta önce üzgün halde bulduğum kıza göre çok değişmişti. “Az önce nerede olduğumu biliyor musun?”

“Söyle bakalım.”

“Cliff Bidon’ın ofisi.” Ona numarasını verdiğim bankacıdan bahsediyordu. “Teklifime bayıldı, Gabe. Bana krediyi verecek. Erkek koleksiyonunu çıkartabileceğim!”

Heyecanlı çılgılığı yüzümde kocaman bir sırıtışa sebep oldu. “Görüşmenin iyi geçeceğini biliyordum. İyi bir teklif gördüğünde bunu değerlendirmeyi bilir.”

“Öyle. Şimdiye kadarki başarımdan çok etkilendi ve erkek koleksiyonunun mükemmel bir ekleme olacağı konusunda aynı düşüncede.”

“Sanırım bu sana sorun çıkarmadığı anlamına geliyor?” diye sordum, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordum.

“Evet. Çok profesyoneldi.”

“Güzel. Onun kıcını tekmelemek zorunda kalmayacağım.”

“Kesinlikle hayır.” Kıkırdadı ama sonra hemen sustu. Tekrar konuştuğunda sesi kulağa daha yumuşak geliyordu. “Bana numarasını verdiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu mümkün olmazdı.”

“Bunu tek başına başardın, CeCe. Benimle hiçbir ilgisi yok.”

“Katılmıyorum ama tartışmak yerine bir kutlamaya ne dersin?” diye bir öneride bulundu. “Bu akşam birlikte yemek yesek?”

Hayal kırıklığı hem benim hem de hevesli aletimin üstüne çöktü. “Çok isterdim ama bu gece yapamam. Annemlerde kaçıramayacağım bir şey var.”

“Ah... bu iyi,” dedi hızlıca. *Fazla* hızlıydı. “Başka bir gece yapabiliriz. Önemli değil.”

Gayet önemliydi, özellikle de ben onu özlemekten mahvolmuşken.

Aniden, “Benimle gel,” deyiverdim.

Onu ailemle tanışmaya davet etmek, genelde yapacağım bir şey değildi. Özellikle de bu kadar kısa sürede böyle bir şey yapacak bir adam değildim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa doğru gelmişti.

“Saçmalama. Peki yarın geceye ne dersin?”

“Hayır. Seni bu akşam görmek istiyorum.”

“Tamam, o zaman işin bittikten sonra beni arasan ve ondan sonra karar versek nasıl olur?”

“Benimle gelsen nasıl olur?”

“Ailenle birlikte geçireceğin zamanı bölmek istemiyorum, Gabe.”

Vazgeçmeyi reddederek, “Hayır bölmeyeceksin. Senden gelmeni ben istiyorum,” diye itiraz ettim.

“Cuma akşamında planı olmayan bir zavallı olduğum için beni davet ediyorsun.”

Gülünç yorumu karşısında kahkaha attım. “Zavallı olamayacak kadar seksisin, Sarışın.”

Eğleniyormuş gibi çıkan sesiyle, “Çok tatlı şeyler söylüyorsun,” dedi.

“Bak, davet ediyorum çünkü gelmeni istiyorum. Ailemle tanışman hoşuma gider.”

Sessizliğine rağmen o güzel kafasında dönen çarkları duyabiliyordum.

“Büyükanneimin doksan beşinci doğum günü. Orada çeşit çeşit yiyecek, içecek ve bir sürü insan olacak. Biraz kaos olur

AŞKIN İLK KIVILCIMI

ama iyi zaman geçirirsin, söz veriyorum. Lütfen benimle gelirmisin?”

“Önce annene sorman gerekmez mi?”

Onu ikna ettiğimi anlayınca gülümsedim. “Anneme de haber vereceğim ama güven bana, yemek yedirebileceği bir insan daha olacağı için çok mutlu olacaktır.”

“Peki.” İç çekti. “Eğer eminsen.”

“Eminim.”

“Acıdığın için beni davet etmediğine dair yemin edebilir misin?”

Homurdanarak, “Konu sen olunca pek çok şey hissediyorum, Bella ama acımak onlardan biri değil,” diye cevap verdim.

Gülümsediğini telefonda bile hissedebiliyordum ve keşke şu anda yanında olsaydım diye düşünmeden edemedim. Böylece onu görebilir, dokunabilir ve... öpebilirdim.

Aklımı kaçıırıyordum.

“Ne zaman burada olursun?” diye sordu.

“Beşte orada olacağım. Önce biraz uyumam gerek.”

“Anlaştık.”

“Ve Sarışın?” Telefonu kapatmadan önce konuştum.

“Evet?”

“Gece için bir çanta hazırla. Yemekten sonra benim evime gideceğiz.”

Cevap vermeden önce sessizlik oldu. Ardından, “Tamam,” diye soludu.

Kanıma işleyen beklentiyle telefonu kapattım. Geçen gün verdiğim sözü yerine getirmeyi planlıyordum ve onu kollarımın arasına tekrar aldığımda gitmesine asla izin vermeyecektim.

BÖLÜM 14

Cece

Gabe'in gelmesini beklerken göğsüm gerginlikle sıkışmıştı, dizlerim durmadan titriyordu. Hayatımda daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum. Kıyafetimi defalarca kez değiştirmiştım; birinin büyükannesinin doğum gününde ne giyileceğinden emin değildim. Şimdiye kadar bulunduğum tüm davetler şık kıyafetler giymemi gerektirmişti. Doğum gününe gece elbisesiyle gitmenin biraz fazla kaçacağını hissediyordum.

Sonunda, üstünde soluk mor papatyalar olan pastel sarı bir tulumda karar kıldım. Moda dünyasına yeni giren ateşli bir tasarımcının kıyafetiydi. İnce askıları ve şifon kumaşı onu hem havalı hem de sade hale getirmişti. Şortun kenarlarındaki eski tarz danteller uyluklarımda bitiyordu. Bel kısmına takılmış saten kuşağı sevimli bir fiyonkla bağlanmıştı. Kıyafet tatlıydı ve bir aile etkinliği için mükemmeldi... En azından benim için öyleydi.

Tanrım, kendimi neyin içine sokmuştum?

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Hâlâ bunun, bana acıdığı için yaptığı bir davet olduğuna emindim ama ricasına karşı koyamamıştım çünkü Gabe'i özlemiştim. Hem de çok fazla. Kendini beğenmiş sırtışını ve görmelerini dilediğimden çok daha fazlasını gören bitter çikolata rengindeki gözlerini özlemiştim.

Aslında bitter çikolatayı sevdiğim ortaya çıkmıştı. Hem de oldukça.

Öte yandan en çok arkadaşlığını, onunla birlikteyken hissettiklerimi özlemiştim.

Beni düşüncelerimden sıyıran kapıma üç defa sertçe vurulması oldu. Ayağa kalkarken ellerimle kıyafetimi düzeltip saçımı biraz kabarttım ve kapıyı açmadan önce duruşumu dikleştirdim. Kapının diğer tarafındaki adam nefesimi kesmişti.

Gabe yıpranmış bir kot ve muhteşem vücudunu göstermekte harikalar yaratan basit beyaz bir tişört giymişti. Bunları o meşhur çarpık gülüşüyle birleştirdiğinde, ona duyduğum ihtiyacın altında ezilecek gibi hissettim.

“Merhaba,” dediğimde sesim komik bir şekilde nefes nefese çıkmıştı. Adam sanki beynime doğrudan bir hat çekmişti ve o etraftayken düzgün çalışmamasına neden oluyordu.

Gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezinirken vücudumdaki her hücrenin canlanarak ürpermesine neden oldu.

Piç kurusu sanki sihirbazdı. Bir insan başka birinin vücudu üzerinde, ona dokunmadan nasıl böyle bir kontrole sahip olabilirdi ki? Hiç mantıklı değildi.

Uzandı ve parmaklarını belimdeki saten kuşağa geçirerek dizlerimi titreten bir öpücük için beni kendisine çekti. Güçlü, erkeksi tadı tüm hücrelerimi doldurup beni kendi dünyasına, bir parçası olmayı sevdiğim yere sürükledi.

Dudakları boynumdan aşağıya inerken, “İnanılmaz görünüyorsun,” dedi.

Başımı yana eğerek ona kolaylık sağladım. “Teşekkürler. Bakire gibi görünmeye çalıştım. Annenin, oğlunu açgözlü bir porno yıldızı gibi becerdiğimi bilmesini istemiyorum.”

Göğsü kahkahayla sarsıldı ama büyük elleri kalçamı sardığında inlemeye dönüştü. “O gece çok güzeldi, Sarışın.”

“Harikaydı,” diyerek ona katıldım.

Bana bakarken yakışıklı yüzü hemen önümdeydi. “Buna hazır mısın?”

“Sen?”

“Seninle hava atmak için fazlasıyla hazırım, Bella.”

Sözleri, yıpranmış sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı. “Umarım ailen benden hoşlanır.”

“Hoşlanmayacak ne var?”

“Kesinlikle. Ben çok sevilebilir bir insanım.”

Dudakları başka bir sırtışıla kıvrıldı. “Hadi şu işi bitirelim, böylece yalnız kalınca sana oldukça edepsiz şeyler yapabilirim.”

Vücuduma bir sıcaklık yayılırken önceki günkü vaadi içimde dalgalanıyordu. “Kulağa güzel bir plan gibi geliyor. Bekle, hemen eşyalarımı alıp geleceğim.”

Mutfağa yürüyüp tezgâhtan büyükannesine aldığım doğum günü hediyesiyle birlikte gece için hazırladığım çantamı da aldım.

Gabe çantamı benden aldı ve elimdeki hediyeği işaret etti. “Hediye almana gerek yoktu. Oraya misafirim olarak geliyorsun.”

“Büyük bir şey değil. Sadece butikten ufak bir parça.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“*Ufak* bir parça derken üç bin dolar kadar ufak mı?” diye sordu, ses tonundan onaylamadığı anlaşılıyordu.

Elimi havaya kaldırdım. “Ah, hayır. Bundan çok daha fazlasını harcadım. Ne de olsa iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.”

Yüzündeki hiç eğlenmediğini anlatan ifadeyi görünce gözlerimi devirdim.

“Sakin ol, koca müsrif. Şaka yapıyorum. Sadece bir şal. Yaşlı kadınlar şalları sever.” Büyükkannelerin doğum günü partileri hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama konu hediyelere gelince bu iş bendeydi.

“Parti hakkındaki fikrimi değiştirip sana geveze kızlara ne olduğunu göstermeden önce o tatlı kıcını evden çıkarsan iyi edersin.”

Alaycı bir şekilde, “Edepsiz konuşmalarına bayılıyorum,” dedim. Dudaklarımı büzüp ona bir öpücük gönderdim ve askıda duran en sevdiğim büyük boy Chanel çantamı alıp kapıyı arkamızdan kilitledim.

“Şu fare köpeğin orada mı?” Asansöre doğru ilerlerken çantamı işaret etti.

“O bir fare değil ve hayır orada yok. Bu geceliğine Bayan Bilson ile birlikte. Pep’i neredeyse benim kadar seviyor. Ki bu da *bazı insanlar* için söyleyebileceğimden daha fazlası denebilir.” İma ettiğim şey gayet netti.

“Hiçbir zaman ondan hoşlanmadığımı söylemedim.”

Gözlerimi üzerine diktim. “Ona fare diyerek kendini ele verdin.”

Sırıttı. “Şaka yapıyorum, Sarışın. Eğer o senin için önemliyse benim için de önemlidir.”

Çenemi havaya kaldırdım. “Güzel çünkü biz bir paket halinde geliyoruz.”

“Öyleyse onu ölesiye seviyorum.”

Bu saçma ifadeye gülsem de kalbimin hızlandığını inkâr edemezdim. Bazen söyledikleriyle gerçekten çok çekici olabiliyordu.

Koridorun sonundaki kapının açılmasıyla konuşmamız bölündü. Aptal İkizler bizi görene kadar evlerinden çıkmak üzerelerdi. Bir anda durdular, bakışları korkuyla büyüdü ve kapıyı hızla geri kapattılar.

Asansöre binerken Gabe’e kaşlarımı çattım. “Bu da neydi böyle?”

Omuz silkti ama yüz ifadesi bana gösterdiğinden daha fazlasını bildiğini söylüyordu.

Tek kaşımı kaldırıp ona döndüm.

“Sana bir daha bakmaya kalkarlarsa bacaklarını kıracağımı söylemiş olabilirim.”

“Yapmadın,” derken kahkahamı zar zor bastırabilmişim.

“İnsanların benim olana bakmasını sevmiyorum, birilerinin benim kadınımı üzmesine ise kesinlikle katlanamıyorum.”

Onun kadını.

Kalbim söyledikleri karşısında heyecanla doldu, *onun* olma fikrine bayılmışım. Bu sırada asansör geldiğimizi bildiren bip sesiyle cınladı.

Lobiye çıkarken, “Bu gece kesinlikle düzüşeceğiz, Ateş Çocuk,” dedim.

Arkamdan gelen hırıltılı sesi omurgamı gıdıkladı. “Bunu beklediğimden emin olabilirsiniz, Bella.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Unutulmaz bir gece daha olacağına emin olduğum an için, göğsümde bir beklenti oluştu.

Şehrin daha önce hiç gitmediğim bir kısmında bulunan annesinin evine yolculuğumuz arabayla yaklaşık kırk dakika sürmüştü. Sokakta birkaç araba daha sıralanmıştı, kamyonetten indiğimizde gerginliğim tekrar arttı.

Beş erkek çocuk büyütmek için yeterince geniş görünmeyen; küçük, bakımlı eve bakarak, “Burada mı büyüdün?” diye sordum.

“Evet.”

Bakışlarımı evden ayırdığımda Gabe’in beni izlediğini fark ettim. İfadesini çözmek zordu.

“Yoksul ama mutlu büyüdüm,” dedi. “Buna bir bedel biçmezsin.”

Yorumu yüzümde bir gülümsemeye sebep olurken zaten bildiğim bir şeyi kanıtlamıştı. Kendini beğenmiş dış görünüşünün altında gerçekten iyi bir adam yatıyordu. Sırılsıklam âşık olmaya başladığım bir adam... Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Elimi tutup, “Hadi gel,” dedi. “Seni görebileceğin en büyük aileyle tanıştırayım.”

“Pekâlâ, hazırım.” Yalan dudaklarımdan sorunsuzca döküldü.

Hiç de hazır değildim.

Kapıya doğru ilerlerken evden yüksek sesler geliyor, her adımda kalbim daha da hızlanıyordu. “Sadece uyarmak için söylüyorum, her an kusabilirim.”

Elimi güven verici bir şekilde sıktı. “Sakin ol, Sarışın. Seni sevecekler.”

Bundan pek emin değildim ama yapabildiğim en iyi şekilde kendimden eminmişim gibi davrandım.

“Tio!” diyen küçük bir kız evden fırlayarak Gabe’in kollarına atladı.

“Merhaba, Niña Hermosa.” *Güzel kız.* “Burada ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey, sadece Abuela’yı bekliyorum.”

“Kendi partisine geç mi kaldı?” Gabe kucağında küçük kızla bana doğru döndü. İtiraf etmeliydim ki daha önce onu hiç bu kadar seksi görmemiştim. “CeCe, bu benim dünyadaki en sevdiğim küçük kız Milia. Milia, bu CeCe.”

“Merhaba,” deyip utangaç bir şekilde el salladı.

“Merhaba, Milia. Çok güzel bir ismin var.”

“Teşekkür ederim.”

Gabe onu yere bıraktı. “Önden buyur, ufaklık.” Ön basamakları çıkarken tekrar elimi tuttu.

“Yeğenin mi?” diye sordum.

“Kuzenimin kızı ama yeğenim sayılır.”

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. Kan bağıımız olmamasına rağmen Rosa her zaman benim yeğenim olacaktı. Onu kendi çocuğummuş gibi seviyordum.

Eve girdiğimiz anda her yeri yüksek selamlama sesleri sardı. Bir grup kadın önce Gabe’in etrafını sardı, hepsi parlak ruj sürmüştü ve Gabe’in yanağında ruj lekeleri bırakıyordu.

Beni teyzeleriyle tanıştırdı. Çok kalabalıklardı ve ev gürültülü olduğu için hepsinin adını tam olarak anlayamıyordum ama gülümseyip her biriyle selamlaştım.

Biri saçlarıma dokunarak, “Güzel,” yorumunu yaptı.

* (İSP). Büyükanne.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Ama sıksa,” diye ekledi bir başkası.

Gabe onaylamadığını belirtircesine kaşlarını çattı ama sözleri beni hiç de üzmemişti.

Geçen gece tanıştığım teyzesi, “Size söylemiştim,” diyerek konuşmaya dahil oldu. “Ama margarita içme konusunda hepimizi geçebilir. Öyle değil mi, tatlım?” Beni kendisine çekip sarıldı.

“Kesinlikle. Özellikle de senin yaptıkların kadar lezzetlilerse.”

İltifatım karşısında gururla ışıldadı. “Gördünüz mü? Mükemmel biri.”

Derinden gelen bir ses odayı doldurduğunda daha fazla şey söylemek zorunda kalmaktan kurtuldum. “Bu gelen abim mi yoksa?” Genç bir adam, kalabalığı yararak ilerlerken diğer üç kişi de onu takip ediyordu.

“Ve yanında Barbie’yi de getirmiş,” dedi bir başkası, beğeniyle bana bakıyordu.

Çocukların yakışıklılığına bakılırsa kimlerle tanışacağımdan tam olarak emindim.

Barbie diyen kişi kolunu Gabe’in omuzlarına attı, yüzünde çok iyi bildiğim bir sırıtış vardı. “Meksikalı Ken bebekleri ürettiklerini sanmıyorum, abi.”

Gabe dirseğiyle karnına vurdu. “Adı CeCe, pislik. Ona karşı nazik ol yoksa kıcını tekmelerim.”

Şakacı bir tavırla kaburgalarını tutarak kıkırdadı. “Onu bu pis ağzınla mı öpüyorsun?”

Gabe yorumunu görmezden geldi ve onu Martinezlerin en küçük erkek kardeşi Luis olarak tanıttı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Luis.”

“O memnuniyet tamamen bana ait, Bonita’.”

*Bonita*nın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bunun bir hakaret olmadığını düşünebilirdim.

Gabe sonrasında beni diğer üç erkek kardeşiyle tanıştırdı; Michael, Nico ve Mateo.

Hepsinin birbirine benzediğini fark ederek onları tek tek selamladım. Yine de Gabe aralarında en uzun, en yapılı ve tabii ki en seksi olanıydı.

“Kahretsin abi, iyi iş çıkarmışsın,” dedi Mateo, bir yandan da gözleriyle beni süzüyordu. “Onun gibi bir kadının seninle ne işi var?”

“Çünkü zeki ve kaliteyi gördüğünde anlıyor. Şimdi gözlerini yerlerine geri sok.” Gabe, konuşmasının devamında kardeşinin boynunu tuttu ve ikisi de birbirine yumruk atmaya başladı.

Bir kadın, “Evde olmaz!” diyerek onları azarlasa da sesi gü-rültü tarafından bastırılmıştı. İnsan denizinin içinden çıktığında onun herhangi biri olmadığını fark ettim. Aynı bitter çikolata gözleri, gür siyah kirpikleri ve inanılmaz kemik yapısıyla Gabe’in annesinden başkası olamazdı.

Gabe’e doğru yürürken dudakları sevecen bir gülümsemeye kıvrıldı. Onu kollarının arasına alırken, “Mijo,” diye fısıldadı.

“Merhaba, anne. Seni gördüğüme sevindim.”

Geçen gece onun hakkında nasıl konuştuğunu hesaba katarsak, Gabe için annesinin çok şey ifade ettiği açıktı. Belki de bu yüzden bu kadar gergindim. Eğer annesi benden nefret ederse bu, aramızdaki şey her ne ise onun da sonu olurdu.

* (İSP). Tatlım.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Gabe gerginliğini hissederek kolunu belime doladı ve beni yanına çekti, vücudunun ısısı ihtiyacım olan yatıştırıcı dokunuşu sağlamıştı. “Anne, bu CeCe.”

Hafifçe titrediğimi fark etmemesi için dua ederek ona elimi uzattım. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Martinez. Partiye katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Elimi iki elinin arasına aldı. “Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum ve lütfen bana Marisol de.”

Başımla onayladım. “Elbette. Marisol, öyleyse.”

“Gelebildiğin için mutluyum. Gabriel’im için önemli olan herkes evimde hoş karşılanır.”

Misafirperverliği ve nezaketi içimi daha da rahatlatmıştı.

Gabe, tüm kuzenleri ve dayıları da sayarak tanışma aşamasını bitirdi. Milia’nın annesi Ariadna oldukça arkadaş canlısıydı, hatta butiğimi sorarak benimle sohbet etmeye başlamıştı.

“Bizi tanıştırmayacak mısın?” diye sordu bir kadın sesi.

Arkama döndüğümde beni tepeden tırnağa süzen çekici bir kadınla yüz yüze geldim. Memnuniyetsiz görünüyor, Gabe’e ateş saçan bakışlar atıyordu.

Gabe, “Bu Catalina,” derken ses tonu az önce olduğundan daha sertti. Yayıdığı hisse bakılırsa aralarında biraz anlaşmazlık olduğunu söyleyebilirdim.

Kadın elini bana uzatıp, “Eski sevgilisi,” diye devam etti.

Eh, bu her şeyi açıklıyordu.

Nezaketsizlik etmemek adına elini sıktım. “CeCe,” diye karşılık verdim. “*Şu anki sevgilisi.*”

Söylediğim şey karşısında gözleri kısılmıştı ama umurumda değildi. Bu sürtük beni korkutacağını düşünüyorsa çok beklerdi.

Gabe kolunu omzuma dolayıp bizi başka tarafa yönlendirdiği sırada sessizce güldü. “Bunun için üzgünüm. Burada olacağını bilmiyordum. Davetli olan ailesiydi, o değil.”

“Merak etme. Onunla başa çıkabilirim.”

Bana bakarken gözlerinden eğlendiği belli oluyordu. “Hiç şüphem yok, Sarışın.”

“Gabe, Tia burada Abuela ile birlikte,” diye seslendi Ariadna ön kapıdan. “Yardım edebilir misin?”

Gabe dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme.”

Olduğum yerde kaldım. Kendimi çok garip hissediyor, teyzesinin meşhur margaritalarından birinin ellerimde olmasını diliyordum. Neyse ki o anda Luis ve Mateo beni yalnız bırakmamak için yanıma gelmeyi seçtiler.

Kolunu omzuma atarken, “Pekâlâ ne düşünüyorsun, Barbie?” diye sordu Luis. “Şimdiden kaçmayı mı düşünüyorsun?”

Ona kaşlarımı çattım. “Bu *Barbie* görüldüğünden daha güçlüdür.”

Cevabım onu sadece eğlendirmiş gibi görünüyordu. “Nihayetinde bunun da üstesinden gelebilirsin gibi.”

Daha esprili bir cevap veremedim, Gabe’in kapıdan geçmesiyle dikkatim oraya kaydı. Bir adamla birlikte tekerlekli sandalyedeki yaşlı kadının yerini almasına yardım ediyordu.

Herkes yaşlı kadının etrafını sararak onu kucaklamaya başladı.

Luis dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, “Sana bir sır vereceğim,” dedi. “Bu aileyle iyi geçinmek istiyorsan etkilemen gereken asıl kişi o.” Tatlı yaşlı kadını işaret etti. “O, ailede herkesin saygı gösterdiği biri. Onun onayı olmadan kimse aileye kabul edilmez.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Harika, ben de burada durmuş en büyük endişemin annesi olacağını düşünüyordum.

Umutla, “Verebileceğin bir taktik var mı?” diye sordum.

Mateo, “Ona İspanyolca selam ver,” dedi. “Bunu takdir edecektir. Özellikle de beyaz bir kızın söylemesi hoşuna gider.”

“İspanyolca bilmiyorum,” diye itiraf ettim mahcup bir şekilde.

Luis, bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıp başını salladı. Ben de kendimi hayal kırıklığına uğratmış hissediyordum. Keşke İspanyolca dersine daha fazla dikkat etseydim. O zamanlar ateşli bir İspanyol ile çıkacağımı bilseydim, kesinlikle daha çok çaba gösterirdim.

“Pekâlâ. Sana yardım edeceğim, ileride de senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme.”

Gülümsememi bastırıp, “Asla,” dedim kuru bir sesle.

“İşte söyleyeceğin şey şu, *hola, me encanta la verga de su nieto.*”

Şaşkınlıkla ona bakarken ağzım açık kaldı. “Bunların hepsini aklımda tutamam.”

“Evet, tutarsın. Büyükannem dilimizi konuşamıyor, bu yüzden yapman gerek. Hadi, tekrar et. Hola, me encanta...”

“Hola, me encanta,” diye tekrarladım.

“La verga.”

“La verga.”

“De su nieto.”

“De su nieto.”

“Güzel, şimdi hepsini birlikte söyle.”

Cümleyi tatmin olana kadar birkaç kez daha tekrar ettirdi.

“İşte böyle. Öğrendin.”

“Tam olarak ne söylüyorum?” diye sordum.

“Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Harika bir torununuz var.”

Başım la onayladım. “Tamam, bu iyi.”

“Mükemmel. Şimdi gidip kendini tanıt. Sana bayılacak.”

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve Luis ile Mateo’nun da arkamdan geldiğini hissederek ilerlemeye başladım. Gabe’in gözleri, büyükannesinin yanında durduğu yerden benimkilere çevrildi. Göğsümde dalgalanan telaş, ailesinin onayını almanın neden önemli olduğunu hatırlatıyordu.

Büyükannesi ona doğru yürüdüğümü fark edince gülümse-di. Bunu çok daha kolay hale getirmişti. Gülümsemesine karşılık vererek elimi uzattım. “Hola. Me encanta la verga de su nieto.”

Gözleri dehşetle açılırken öfkeyle alman nefeslerinin sesi odaya yayıldı. Gabe boğuluyormuş gibi öksürüyordu. Luis ve Mateo’nun kahkahalara boğulduğunu duyduğumda, tuzağa düşürüldüğümü anladım.

“Luis!” Annesi, onu İspanyolca azarlayarak hafifçe kafasına vurdu.

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti, kalbim o kadar hızlı atı-yordu ki göğüs kafesimden fırlayacağına yemin edebilirdim. Büyükanne eli kalbinin üzerinde, ağzı açık bana bakmaya devam ediyordu ve korkarım ki kalp krizi geçirmek üzereydi.

Gabe yanıma geldi, çenesini ovuştururken dudaklarında bir sırıtış vardı.

“Az önce ne dedim?” diye sordum fısıltıyla, ağzım zımpara kâğıdı kadar kuruydu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Az önce ona sikimi sevdiğini söyledin.”

“Aman Tanrım.” Kelimeler hızla dudaklarımdan döküldü, midem bulanmaya başlamıştı. Önümde duran zavallı yaşlı kadının üzerine kusarak her şeyi daha da berbat edeceğimden endişeleniyordum.

“Merak etme, Sarışın. Sorun sende değil.” Gabe omuzlarımdan üstünden uzanıp Luis’i sertçe itti.

İki kardeşe bakarken gözlerimi kıstım, sessizce intikam yemini ediyordum.

Luis omuzlarını silkti, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. “Gerçekten ne kadar *güçlü* olduğunu gördük, Barbie.”

Keşfetmesi uzun sürmeyecekti.

Bu bir savaş ilanıydı.

“Abuela, bu CeCe,” diye bizi tanıştırdı Gabe, sebep olduğum zararı gidermeye çalışıyordu.

Büyükanne beni, “Merhaba, CeCe,” diyerek selamladı. Bariz aksanına rağmen dilimizi gayet iyi konuşuyordu.

Yalancı pislikler.

Yutkunarak rezil olma hissimi bir kenara ittim ve elimi tekrar uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum. Az önce olanlar için çok üzgünüm.”

“Endişelenme, hayatım,” derken elimi iki elinin arasına aldı. “Görünüşe göre torunlarım seni iyi kandırmış.”

“Kesinlikle.”

Ve intikamım acı olacaktı.

Gabe'in annesi, "Pekâlâ, hepiniz Abuela'yı arka bahçeye götürün," diye araya girdi. "Akşam yemeğini hazırlamaya yardım eden hanımlar, buraya gelebilirsiniz; tabaklarınız hazır."

Gecenin geri kalanında bırakmayı reddederek parmaklarımı Gabe'inkine doladım. Ne yazık ki annesi omzumda bir eliyle beni durdurduğunda bu plan bozuldu. "Bizimle mutfağa gel, tatlım. Birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım."

Korku göğsümü ele geçirdi. Mutfak ve ben iyi bir ikili değildik.

Bunu söylemek yerine başımı salladım ve onu mutfağa kadar takip ederek omzumun üzerinden Gabe'e gergin bir bakış attım. Seksi göz kırpması endişemi hafifletmeye yetmemişti.

Küçük mutfakta toplanmış en az on kadın vardı, ben etrafta durup garip davranırken hepsi rahat bir şekilde koşuşturuyordu. Beni dehşete düşüren, *eski sürtük* de onların arasındaydı. Bana buraya ait değilmişim gibi bakıyordu. Eğer benden yemek yapmamı isterlerse, haklı çıkan o olurdu ve bunun olmasını umuyordum.

Beni bir dizi taze sebzenin bulunduğu tezgâha doğru iterken, "İşte. Ev yapımı salsam için malzemeleri kesebilirsin," dedi Marisol. "Kişniş ile başla. Her zaman en önemli malzeme odur."

Kişnişin neye benzediğini merak ederken göğsüm sıkıştı. Benden bir domates kesmemi isteyemez miydi?

Eski sürtük sanki yaşadığım ikilemi sezmiş gibi yüzünde küçümseyici bir sırıtışla beni izliyordu.

Onu görmezden gelerek boğazımı temizledim ve ellerimi yıkayıp önümdeki malzemelere baktım. Kişniş olsaydım neye benzerdim? Yeşil olduğunu biliyordum ama sorun şu ki önümde dört farklı yeşil sebze vardı ve hepsi de birbirine benziyordu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Önümdeki bıçağı kapmadan önce çılgınca bir tahminde bulunup bir tanesini seçtim.

“Ah, o değil. Bu maydanoz,” dedi Gabe’in kuzenlerinden biri.

Siktir!

Eski sürtük gülerek kendimi olduğumdan daha aptal hissetmemi sağladı.

Marisol ona ters ters bakarken yanıma gelip elini omzuma koydu. “Bu, tatlım.” Bana ikinci tahminim olacak sebzeyi verdi.

Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. “Üzgünüm. Mutfakta fazla vakit geçirmiyorum.”

Bunu daha önce kabul etmekte hiç sorun yaşamamıştım ama şu anda beni utandırıp rahatsız ediyordu.

“Bunun için endişelenme. Şurada duran Carmen, hayatını kurtarmak için yemek pişirmiyor,” dedi kuzenlerden birine şakayla. “Onun *quesos*u seni fena hasta eder.”

Carmen teyzesine bir bulaşık bezi atarken mutfakta kıkırdamalar dolaştı. “Çok komik. Gittikçe daha iyi oluyorum. Anne me sorabilirsin.”

Bu keyifli anın tadını çıkartarak gülümsedim.

Marisol şefkatle yanağıma dokunup, “Öğrenmek istersen, beni ara,” dedi. “Sana Gabriel’ımın en sevdiği yemeği nasıl pişireceğini öğretirim.”

“Çok isterim.” Yemek yapmak beni hiç ilgilendirmiyordu ama Gabe’in en sevdiği yemeği yapmayı öğrenmek güzel tırnaklarımı feda etmeye değerdi.

“Güzel.” Marisol gülümseyerek işine geri dönerken ben de mahvetmediğimi umarak kişnişi doğramaya başladım.

“Bize butiğinden bahset, CeCe,” dedi Camila teyze. “Nerede?”

“Yukarı doğu yakasında. Oakbrook’ta.”

“Ah, orası şehrin güzel yerlerinden biridir.”

“Öyle,” diyerek onu onayladım. “Oradan çokta uzak olmayan bir yerde büyüdüm.”

“Ne kadar şaşırtıcı.” Catalina alçak sesle mırıldandı ama hepimiz bunu açık ve net bir şekilde duyduk.

Gözlerini oyma dürtüsüyle savaşıırken dişlerimi sıktım. Kıçında gerçekten bir sopa varmış gibi gergindi.

“Ne tür şeyler satıyorsun?” diye sordu teyzelerden bir diğeri, inkâr edilemez gerilimi dağıtmaya çalıştığı belliydi.

Şu anda kız kavgasına girmenin zamanı olmadığını bildiğim için ona uyum sağladım. “Tasarım çantalar, ayakkabılar ve giysilere kadar her şeyi satıyorum. Ayrıca erkek koleksiyonu için büyümem de onaylandı. Bunun için gerçekten heyecanlıyım.”

“Harika bir yere benziyor,” dedi annesi.

“Teşekkür ederim. Gerçekten öyle. Benim için çok değerli.”

Kuzenlerden biri, “Adı ne?” diye sordu. “Belki bir gün uğrarım.”

“Çok hoşuma gider. İsmi, Kensington Sarayı.”

Eski sürtük alaycı bir tavırla gülerek ortamı yine rahatsız edici hale getirdi.

“Catalina.” Gabe’in annesi öfkeli bir ses tonuyla adını söyledi. “Artık geri dönebilirsin. Burada iyiyiz ve daha fazla yardıma ihtiyacımız yok.”

Marisol’a baktı, kovulmanın verdiği acı yüzüne yayılmıştı. “Emin misin? *Tamalesi* bitirmek üzereyim.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Bırak. Geri kalanını biz hallederiz.”

Catalina dudaklarını birbirine bastırdı ve dışarı fırlamadan önce bana doğru bir bakış attı. Küçük alanı dolduran yoğun sessizlik, her şeyi daha da tuhaf hale getiriyordu.

Bu kasvetli anı dağıtmayı umarak, “Sanırım ona şehir kulübünde öğle yemeğine çıkmaya teklif etsem kabul etmez,” dedim.

Neyse ki işe yaradı.

Bütün kadınlar benim esprime kahkahalarla gülmeye başlayınca ortamın yumuşadığını hissettim.

Ariadna yanıma gelerek, “Cat’i kafana takma,” diye fısıldadı. “Gabriel’a de her zaman kötü davrandı.”

Ben de öyle düşünmüştüm ama bu bilgi kanımın hâlâ kıskançlıkla kaynamasına engel değildi. Kendime engel olamadan, “Ciddiler miydi?” diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. “Cat’in istediği kadar ciddi değillerdi.”

Bu bana biraz daha iyi hissettirmişti.

“Eh, duygularım için endişelenme,” dedim. “Beni sarsmak için çok fazla şey lazım.”

“Bunu görebiliyorum. Bahçedeki olayı Abuela ile yaşamış olsaydım, gözyaşları içinde bu evden kaçardım.”

Diğer kadınlar kıkırdadı, belli ki konuşmamızı dinliyorlardı.

Başımı sallarken aşağılanma duygusu bir kez daha beni ele geçirmişti. “Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım.”

“Sana bir şey söyleyeyim,” dedi Marisol. “Oğullarım boktandır, özellikle de Luis. Bir daha İspanyolca konuşmak istediğinde bana gel. Senin için tercüme ederim.”

“Bunu için minnettarım ama güven bana, aynı hatayı bir daha yapmayacağım.”

O küçük pislikler bunu ödeyecekti. Sadece doğru fırsatın ortaya çıkmasını beklemem gerekiyordu.

Tüm sebzeleri karıştırmayı bitirdiğimde banyonun nerede olduğunu sorarak temizlenmeye gittim. Aslında bu fırsatı dudak parlatıcımı tekrar sürmek ve saçımı biraz daha canlandırmak için kullanmıştım. Dışarı çıktığımda arka bahçedeki büyük kalabalıkla yüzleşmeye hazırdım. Onun yerine kendimi hararetli bir konuşmanın yapıldığını duyduğum ve içinde adımın geçtiği bir odada buldum.

“Onunla ne yaptığını anlamıyorum. Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?” Ağlamaklı ses, eski sürtükten başkasına ait değildi.

“CeCe ile olan ilişkim seni ilgilendirmez.” Gabe’in ses tonu öfke doluydu.

“O tipin bile değil ve sen de bunu biliyorsun. Mutfakta annen ve teyzelerine yardım bile edemiyor.”

Bu sözün canımı sıkmasına izin vermemeye çalıştım çünkü ne yazık ki gerçek buydu.

“Bunun konuyla tam olarak ne alakası var?”

“Çünkü onun özel tasarım topuklu ayakkabıları ve çantaları buraya ait değil. Zamanını neden boşa harcıyorsun?”

Cüreti karşısında kanım fokurdamaya başladı. Bakalım bahsettiği topuklular kışına ne kadar iyi oturacaktı!

“Seni uyarıyorum, Catalina. Uzak dur. Beni tanımıyorsun, ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Doğru, tanımıyorum. Görünüşe göre babana sandığımızdan daha çok benziyormuşsun.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Odaya soğuk bir sessizlik çökerken havanın sıcaklığının düştüğüne yemin edebilirdim. Ben daha onun sözlerinin ne anlamaya geldiğini merak edemedim, Gabe küçümseyici ses tonuyla konuşmaya başladı. “Siktir git evimden.”

“Pardon?”

“Beni duydu. Burada istenmiyorsun.”

“Davet edildim.”

“Ailen davetliydi.”

“Ve gelemediler. Bu yüzden onların adına buradayım. Ayrıca burası annenin evi.”

“Buranın faturalarını ben ödüyorum ve sana şimdi gitmeni söylüyorum, yoksa seni fiziksel olarak dışarı atacağım.”

Eğer dinlemezse Jimmy Choolarım ile onu memnuniyetle kapının dışına atabilirdim.

“Her neyse. Seni uyarmadığımı söyleme.”

Sırtımı duvara yasladım, Catalina odadan fırtına gibi fırlayıp ön kapıdan dışarı çıkarken görüş alanımdan uzaklaştı. Gabe’in derin bir nefes aldığını duydum ve içeri girmeden önce onu birkaç dakika yalnız bırakmaya karar verdim. Arkası bana dönüktü ve tek elini saçlarının arasından geçirirken omuzlarının ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum.

Orada olduğumu belli ederek, “Şey, oldukça hoş biri, değil mi?” dedim.

Arkasına döndü, sert ifadesi yumuşamamıştı. “Merhaba, Sarışın.”

“Merhaba.” Gerginliğini biraz olsun hafifletmeyi umarak gülümsedim.

“Ne zamandır orada duruyorsun?”

“Yeterince uzun süredir,” diye yanıtladım dürüstçe. “İçimde benden pek hoşlanmadığına dair bir his var.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarının arasına aldı. “Boş ver onu. Tam bir kaltak.”

“Katılıyorum ama haklı.”

Gözleri kısıldı. “Ne konuda?”

“Buraya pek uymuyorum, özellikle mutfığa,” diye fısıldadım. “Ben yemek yapamam, Gabe. Hem de hiç. Mutfaktaki çekmecem hazır yemeklerle dolu. Ben işleri bu şekilde hallediyorum.”

“O zaman yemek yapabilmem iyi bir şey, değil mi?”

Karamsar havayı dağıtma çabası başarısız oldu çünkü acımasız gerçek hâlâ aramızda duruyordu. Asla mutfaktaki o kadınlar gibi olamayacaktım.

“Bana bak,” diye emrettiğinde bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Bunların hiçbirisi umurumda değil. Benim için yemek yapma ihtiyacım yok. Hem kendim hem de senin için yemek yapabilirim.”

Kalbimi bir sıcaklık kaplarken sözleri sahip olduğum küçük güvensizlik anını yok etti. Gülümseyerek kollarımı beline doladım. “Birbirimizin tam zıttıyız bunu biliyorsun, değil mi?”

Bana daha sıkı sarıldı. “Evet, Bella. Tamamen farklıyız ama bir şekilde de uyumluyuz.” Başı eğilirken sıcak, bitter çikolata rengi gözleri benimkileri ele geçirdi. Dudakları altımdaki zemin sallayan güzel bir öpücükle dudaklarımın üzerine kapandı.

Gabe haklıydı. Biz uyumluyduk. Daha önce hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Geri çekildiğinde nefesim kesildi, ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Hadi, yemek yemeye gidelim. Bunu ne kadar erken yaparsak, o kadar çabuk benim olursun.”

Sahiplenici sözleri karnımdaki kelebek sürüsünü harekete geçirdi. Elimi tutarak beni arkasından çekti ve bizi partinin tüm hızıyla devam ettiği arka bahçeye çıkardı. Tüm çocuklar fiskiye'nin etrafında oynuyor, mayolarıyla koşuşturuyordu. Yetişkinlerse aralarında birkaç grup oluşturmuş, sohbet ediyordu.

Camila teyze margaritalarından biriyle yanıma geldi. “Bunu senin için sakladım. İlk parti her zaman hızlı geçer.”

“Teşekkür ederim. Arkamı kolladığın için minnettarım.”

Hafifçe omzuma vurdu. “Onlara neyden yapıldığını göster.”

Gülümseyerek içkiden bir yudum aldım ve boğazımdan akan sıvının keyfini çıkardım. Çok geçmeden, Gabe ve benim etrafımda çoğunlukla kuzenlerinden oluşan bir kalabalık toplandı. Birbirleriyle itişip kahkahalarla gülüyorlardı.

Bu geniş ailenin ne kadar yakın olduğu ortadaydı. Benim büyüdüğüm şeklin tam tersiydi. Aile toplantılarımız çok küçüktü. Teyzeler, amcalar ya da kuzenler yoktu. Sadece üç kişiydik, ailemi dünyalara değişimeyecek olsam da acaba daha fazlasını kaçırmış olabilir miyim diye düşünmeden edemiyordum. Özellikle de kardeşler konusunda.

Elimin çekildiğini hissettim ve aşağı baktığımda sırlıslıklam saçları yüzüne yapışmış Milia'yı buldum. “Fiskiye'nin üzerinde takla atarken beni görmeye gelmek ister misin?”

“Çok isterim.”

Gabe'in elini bırakarak onu suya kadar takip ettim ve inanılmaz bir şekilde takla atmasını izledim.

“Vay canına, çok iyisin.”

“Teşekkürler,” derken adeta parlıyordu. “Jimnastik yapıyorum.”

“Fark ettim. Eskiden ben de yapıyordum.”

Gözleri heyecanla parlarken, “Öyle mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Hatta lisedeyken amigo takımının kaptanı bile oldum.”

“Ben de bunu yapmak istiyorum.”

“Böyle taklalar atmaya devam et, bunu başarmakta hiçbir sorun yaşamayacaksın.”

Bir tane daha yaptı ve kuzenlerinden birkaçı da onun hareketlerini takip etti. Hepsi bana numaralarını göstermek istiyordu. Yüzümde bir gülümseme oluşurken Rosa’nın, Milia’nın yaşlarında nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Eğer teyzesini dinlerse, arkadaşları arasında en iyi giyinen çocuğun Rosa olacağı kesindi.

Kahkaha sesleri dikkatimi solumdaki bir grup adama çekti, içlerinden biri de Luis’ti. Ellerini anlamlı şekilde kullanıyor, diğerlerinin kahkahalara boğulmasına neden olan bir hikâye anlatıyordu.

Ayaklarımdan pek de uzakta olmayan fiskiyeği görünce aklıma bir fikir geldi.

İntikamımı alma vakti gelmişti.

Diz çöküp kızları çağırdım. “Bunu bir süreliğine ödünç almanın sakıncası yok, değil mi?”

“Elbette,” dedi Milia.

“Teşekkürler.” Fiskiyeği yana yatırarak hortumun vidalarını söküp suyun akışını kesmek için büktüm. Bunu yaptıktan sonra sinsi ve hızlı olmam gerektiğini bildiğim için topuklularımdan kurtuldum.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Ben hortumu elimde kıvrarak gruba yaklaşırken küçük kızlar da beni takip ediyordu. Luis'in hemen arkasında durup omzuna dokundum.

Arkasını döndüğünde yüzünde, kardeşinde defalarca kez gördüğüm kibirli sırıtışın aynısı vardı. "Nasıl gidiyor, Barbie? İspanyolcanı biraz daha geliştirmek mi istiyorsun?"

"Aslında, evet. İspanyolcada nasıl *intikam* dediğinizi merak ediyordum."

Kendini beğenmiş bir cevap olacağını bildiğim şeyi söylemeden önce hortumu arkamdan çekip çıkardım ve başparmağım la hortumun ucuna bastırarak her yerine su püskürttüm.

"Siktir!"

Luis kollarını sallarken tüm grup ateş hattından kaçarak dağıldı. O, gazabımdan kaçmadan önce pantolonun ortasını ıslatmayı başarmıştım.

Hortumu yere düşürdüm ve ağzımı kapatarak şaşırmış gibi yaptım. "Ah! Bakın kızlar, anlaşılan Luis amcanız küçük bir kaza geçirmiş."

Kızlar Luis'i işaret ederek aşağı yukarı zıplarken tüm parti kahkahalara boğuldu. "Tio pantolonuna işedi, Tio pantolonuna işedi," diye bağırarak ortalığı daha çok kızıştırıyorlardı.

Luis'in gözleri kısıldı ama bu beni biraz olsun şaşırtmadı.

Ellerimi belime koydum ve saçımı omzumun üzerinden geriye attım. "Bana *İntikam Sever Barbie* diyebilirsin."

Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. "Anlaşıldı, Chica."

Bana uzandığı anda sağa doğru fırladım, ayaklarım ıslak çimleri ezerken Milia daha hızlı koşmam için bağırıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda Luis'i hemen arkamda buldum.

* (İSP). kız çocuğu/genç kadın.

Yön değiştirdim ve kolunun altından geçerek bir kez daha ondan kaçmayı başardım.

Benim adıma yapılan tezahürat bir dalga halinde havayı dolduruyordu. Sadece bunu duymaya bile değerdi. Ancak zamanımın daraldığını farkındaydım.

Luis bileğimden tutup beni geri çekti ve kollarını belime doladı. Gülerек beni hortuma geri götürürken ondan kurtulmaya çalıştım ama hiç şansım yoktu.

“Milia, abuk hortumu ondan önce al.”

Küçük tatlı suç ortağım peşinden koşsa da yeterince hızlı değildi. Mateo ondan önce davranarak hortumu Luis’e verdi.

Küçük pislik, onu da haklamam gerekirdi.

Hortumu başımın üzerinde tutan Luis beni tamamen ısılattığında bağırdım, çılgınlar gibi gülerken bana acıması için yalvarıyordum.

Birkaç dakika sonra hortumu bir kenara atarak nihayet beni serbest bıraktı. Sırılıklam olmuş saçlarımı sıkarken fazla gülmekten karnıma ağı girmişti.

Luis kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanma çekti. “Aileye hoş geldin, Barbie.”

Gülümseyerek ona baktım, sözleriyle soğuk ve ıslak olduğunu anında unutmuştum. Gözlerim, Gabe’in grubun arasında durduğu yeri buldu. Dudaklarında hafif bir gülümseme olsa da gözlerinde çok daha fazlası, kalbimin hızla çarpmasına sebep olan bir bakış vardı.

Sadece bu bakış, gece boyunca katlandığım her utanç verici saniyeyi buna değer kılmıştı.

BÖLÜM 15

Gabe

Evime vardığımızda güneş batmıştı. Kapıma doğru yürürken damarlarımda dolanan şehvetin farkındaydım, yanımdaki kız kontrolümü elimde tutmamı zorlaştırıyordu. Bütün hafta bunu, sonunda yalnız kalıp onun her santimine dokunup tadına bakacağım anı düşünmüştüm.

Kısa saç tutamları boynuna yapışmıştı, kıyafetinin kumaşı da hâlâ nemliydi ve sahip olduğu inanılmaz kıvrımların tamamını gözler önüne sermişti.

Kardeşlerime nasıl karşılık verdiğini hatırlayınca göğsüm gururla doldu, özellikle Luis'in hakkından oldukça iyi geldiğini itiraf etmeliydim. Bu akşam hem ailemin saygısını hem de benim saygımı fazlasıyla kazanmıştı. Her şey olup biterken Abuela bile gülümsüyordu. CeCe tamamen uyum sağlamıştı.

Oraya aitti.

Kapıya doğru son adımlarımızı atarken tatlı kokusu burnuma doluyor, omzunun her teması tüm vücudumu yakıyordu.

Kapıyı açarken içeri girmesini işaret edip lambanın düğmesine bastım. Ayakkabılarını çıkardı ve evi keşfetmek için ilerledi.

Evim sade ve basitti. Onun alışık olduğundan çok farklıydı ama bana aitti. Hacizden aldığım ve tamir ettiğim bir yerdi.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Yaklaşık dört yıldır.”

“Beğendim.” Parmaklarını parlak ahşabın üzerinde gezdirerek sehpanın etrafında dolaştı. “Sana yakışıyor. Burası... erkeksi.”

“Erkeksi şeylerle uğraşmaktan hoşlanırım.”

Gülümseyerek şömineye yaklaştı ve kardeşlerimle geçen yaz kuzenimin düğününde çekilmiş bir fotoğrafımızı aldı. “Anneleri çok uğraştırdığınız kesin.”

Arkasına geçerek kollarımı beline doladım ve yanağını öptüm. “Üstesinden gelebilir. O hepimizin toplamından daha dayanıklıdır.”

Sırtını bana yaslayarak, “Katılıyorum,” dedi. “Bu gece gerçekten güzel vakit geçirdim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim.”

“Her zaman, Sarışın. Yine de bir sonraki aile yemeğinden önce İspanyolcan üzerinde çalışmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Güldüğünde sesi göğsümde titredi. “O küçük piç kurularının bana bunu yaptığına inanamıyorum. Zavallı büyükanne-nin kalp krizi geçireceğini sandım.”

“Abuela onların nasıl olduklarını biliyor. Bunun üstesinden gelecektir.”

Bana doğru dönüp kollarını boynuma doladı. Onu yakınıma çektim, elim poposunun kıvrımının hemen üzerinde duruyordu.

İşte bu mükemmel bir uyumdu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Bana İspanyolca bir şeyler öğret,” diye fısıldadı.

İsteğine şaşırarak tek kaşımı kaldırdım. “Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Hımm,” dedi ve bir süre sonra beni küstah bir gülümsemeyle ödüllendirdi. “Bence sen çok seksisin, nasıl söyleniyor?”

“Yo creo que tú estás buenísimo.”

“Ah, bunu söylemen çok tatlı teşekkür ederim,” diyerek dalga geçti. Belli ki kendini çok komik bulmuştu.

“Sana bu yüzden *Bella* dediğimi zaten söylemiştim,” diye homurdandım.

“Ah, evet söylemiştin.” Mesafeyi azaltarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Bana böyle seslenmeni seviyorum. Hatta adımı değiştirmeyi düşünüyordum.”

“Bunu yapma, Sarışın. Benden başka kimse sana böyle seslenemez.”

Bir gülümseme güzel dudaklarını kapladı ve gözleri benimkileri buldu. “Yo creo que tú estás buenísimo.” Cümleyi tekrarladığında, kısık ve boğuk sesi damarlarımdaki kanı hareketlendirdi.

“Bunu sadece bana söyleyebilirsin, anladın mı?” Sahiplenici uyarı ağzımdan bir hırıltı halinde döküldü. Başka birinin bu kelimeleri duyacağı düşüncesi gözümün dönmesine sebep olmuştu.

“Daima sana.” Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını belli belirsiz dudaklarıma sürttü. Ellerim kıyafetinin nemli kumaşını kavradı, onu vücudundan söküp atmamak için her bir zerremi kontrol etmem gerekiyordu.

Aramızdaki boşluk ihtiyaçla birlikte kalınlaşıyor, ona olan açlığım her saniye artıyordu.

“Peki nasıl ‘beni öp’ derim?” diye fısıldadı.

Eğer aletim yeterince sertleşmiş olmasaydı, dudaklarımı okşayan ılık nefesi kesinlikle gerekeni yapardı. Ellerim poposunu okşarken yumuşak etini sıktım. “Bésame.”

Gözleri benimkilere odaklanmıştı, aramızdaki manyetik çekim her zamankinden daha güçlüydü. “Bésame.” Dudaklarından dökülen bu yakıcı rica, kontrolümün geri kalanını paramparça etti.

Hırlayarak aramızdaki kalan mesafeyi kapattım. Dudaklarım sahipleniciydi, ele geçirip ona hükmediyordu. Tıpkı geri kalanına yapmayı planladığım gibi.

Boğazından çıkan seksi inlemelerin her birini içime çekerken duyduğum saf ihtiyaçla sarhoş olmuşum.

Parmakları aceleyle gömleğimi çekiştirdi. Başımın üzerinden çıkartmasına yardım edecek kadar geriye çekildim ve hemen sonra dudaklarımız tekrar birleşti. Elleri göğsümü keşfederken aşağı doğru indi, karın kaslarım sıcak avuçlarının altında kasılıyordu. Kotumun düğmesine ulaştığında hiç vakit kaybetmeden onu açtı.

“Lanet olsun, Bella. Buna en az benim kadar ihtiyacın var, değil mi?”

“Muhtemelen daha fazla,” diye itiraf etti.

Bu imkânsızdı. Ona soluduğum hava kadar ihtiyacım vardı.

Ellerim kıyafetinin askılarına gittiğinde önümde dizlerinin üzerine çöktü. Başını kaldırıp bana baktığında şehvet hararetli bir güçle kanıma sızdı, gözlerinde kontrol edilmez bir ifade vardı. Tahrik olduğu apaçık ortadaydı.

Pis bir sırıtışla pantolonumu sadece ağrıyan aletimi serbest bırakmaya yetecek kadar aşağı çekti. Parmaklarını

AŞKIN İLK KIVILCIMI

uzunluğumun etrafına sarıp aletimi sertçe okşadığında, boğazımdan bir tıslama çıktı. Pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı, benimle alay ediyordu.

“Şu anda benimle oynama, CeCe. Onu ağzına al.”

Bu emir onu sadece eğlendirmiş gibi görünüyordu. “Biraz sabırsız mısın, Gabe?”

“Konu sen olunca her zaman sabırsızım.”

Eğilmeden saniyeler önce gülümsemesi yumuşadı. Sonra, beni sıcak ve ıslak ağzının derinliklerine aldı.

“Carajo!” *Kahretsin*. Kelimeler ağzımdan hızla döküldü, aletimin onun sert dili sayesinde hissettikleri yüzünden neredeyse yere düşecektim.

Zirveye ulaşmadan önce beni mümkün olduğunca kıvrandı. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim.

“Aferin kızıma, sikimi aynı bu şekilde yala,” diye inledim.

Memnun etmeye hevesli bir şekilde dizlerinin üzerinde kıpırdandı. Dilinin ucunu aletimin etrafında döndürdü, beni tekrar uçuruma sürüklemekten önce bana bir gösteri sunuyordu.

“Kahretsin, Bella. Bu çok iyi,” diye homurdandım, çenem dişlerimi sıkmaktan acımaya başlamıştı. “Aletim ağzındayken çok güzel görünüyorsun.” Parmaklarımla saçlarını sıkıca kavradım ve beni daha da derine alması için başını geriye çektim.

Aletimin etrafında inlerken nefesi düzensiz çıkıyordu.

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” diye sorarken sesim sertti.

Mırıldanarak karşılık verdi. Gözlerinde beliren ihtiyaç kanımda dolaşan ihtiyacın aynısıydı.

Kalçalarım öne doğru hareket etti, kendimi daha da derine iterken aletimin ucu boğazının arkasına çarpıyordu. Çenesini gevşeterek tüm kontrolü bana bıraktı.

“İşte benim kızım. Al beni. Hepsini.”

Dediğimi yapıp her bir santimimi aldı. Yanakları çukurlaşmıştı, ben hızlı ve kuvvetli vuruşlarla kendimi itmeye devam ederken emişi sertleşti.

Yaklaştığımı hissettiğimde geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. “Gelmek üzereyim, Sarışın. Eğer boğazına boşalmamı istemiyorsan geri çekilsen iyi olur.”

Sanki bunun için çok hevesliymiş gibi inledi.

Onun hevesi karşısında içime yakıcı bir sıcaklık yayıldı ve haykırarak boşaldım, o her bir damlamı yutarken aletim nabız gibi atıyordu.

Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi.

Beni ağzının sıcaklığından çıkarırken küstah bir gülümsemeyle dudaklarını yaladı.

Hareketi sadece içimde köpürmeye devam eden karanlık açlığı besledi. Aşağıya uzanıp onu ayağa kaldırdım ve kendi etrafında döndürerek onu tekrar göğsüme yasladım.

Ben askılarını kollarından aşağı kaydırıp tek parça kıyafeti beline doğru iterken omuzları ağır nefesleriyle inip kalkıyordu. Ellerim düz karnında gezinerek sutyeninin ön taraftaki kopçasına uzandı. Parmaklarımın ustaca bir hareketiyle iri memeleri onları bekleyen ellerime düştü.

İnleyerek başını omzuma koydu ve dokunuşuma doğru eğildi.

Parmağımı ağzına götürüp dudaklarının arasına kaydırardım. “Em.”

Dili tıpkı aletime yaptığı gibi parmağımın etrafında kıvrıldı, ben de onu küçük sıkı meme ucuyla oynamak için kullandım. Parmaklarımın ucundaki pürüzlü derinin daha da sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Gabe.” İsmim hararetli bir inlemeyle dudaklarından dö-küldü.

Ağzımı kulağına götürürken dudaklarım yumuşak tenini okşuyordu. “Ellerini şöminenin üzerine koy.”

Emrimi yerine getirirken omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Kıyafetini beline kadar indirmeyi bitirdiğimde, yumuşak kumaş ayaklarının etrafına düştü.

“Elbisenin içinden tamamen çık.”

İtaat etti.

“Bu gece çok uysalsın, Bella.”

Beklentiyle hızlı hızlı nefesler alırken, “Senin tarafından ödüllendirileceğimi bilirsem ne kadar uysal olabileceğimi tahmin bile edemezsin,” diye itiraf etti.

“Güven bana, ödüllendirileceksin, bebeğim.”

Ayaklarını aralamasını sağlayarak duruşunu tekrar ayarladım. Bu bana başka bir inleme kazandırdı. Dudaklarımı omzuna bastırdım ve arkasında diz çökene kadar onları omurgasında gezdirdim. Hayal gücüne pek fazla yer bırakmayan pembe dantel kumaşın ardındaki güzel kıcı beni çağırıyordu. Parmaklarım iç çamaşırını yan taraflarından tutarak bacaklarından aşağıya kaydırdı.

Yumuşak eti sıkıp yuvarlak hatlarını avuçladım. “Çok güzel, tıpkı geri kalanın gibi.” Elimini geri çekip yumuşak teninin üzerinde yankılanan bir şaplak attım.

Çığlığı odada yankılanıp vücudumdaki her hücrede çınladı.

Kıpkırmızı olmuş izin üzerine yumuşak bir şekilde, “Ve benim el izimi taşıması daha da güzel,” diye mırıldandım.

“Tekrar.” Daha fazlasını arayarak geri çekilirken o tek kelimeyi nefes nefese söylemişti.

İstedigini verip poposunun diğerk tarafına bir şaplak daha attım.

Ondan gelen bir başka çığlık, kanımda dolaşan ihtiyacı körükledi. Önüne geçerek kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, çıplak amı ağzımdan birkaç santim ötede ihtiyaçla parlıyordu. Onu aralamak için parmaklarımı kullandım ve tatlı kokusu duyularımı istila etti.

“Lütfen.” Yalvarışı dudaklarının arasından titreyerek çıkıyor, arzusu benimkiyle çarpışıyordu.

“Ağzımı yine amında mı istiyorsun, bebeğim?”

Kalçasını yüzüme doğru iterken inledi. “Hem de çok.”

Parmağımı sıkı deliğine götürerek nabız gibi atan klitorisini okşadım. Vücudu titrerken kalçaları onu bekleyen ağzıma doğru kıvrıldı.

“Bana işkence etmeyi bırak, Gabe.”

Yalvarışı benim felâketimdi. Ağzımı tenine gömdüğümde tadı dilimde patlayarak damarlarımda dolaşmaya başladı.

“Evet!” Parmakları saçlarımdın arasına girdi. Ağzımı becerirken saçlarımlı sıkıca tutarak kıvranıyor, hiç utanmadan istediğini alıyordu.

Onu vahşice yuttum, dilim klitorisinin üzerinden geçip sıkı deliğini yoklarken, parmağım arkasına doğru hareket ederek yasak girişini yokluyordu.

“Kahretsin!” Dizleri neredeyse bükülürken saçlarımlı daha sıkı çekti. “Daha fazla dayanamıyorum. Boşalacağım.”

Uyarısını duyduğum anda göğsümden hırıltılı bir ses çıktı. Dudaklarım işine geri dönerek klitorisinin üzerine kapandı ve aynı anda gezdirdiğim parmağımı da kışının içine bastırdım. Bu kombinasyon onu uçuruma doğru sürüklemeye yetmişti.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Zevk çılgınlıkları göğsümü işgal ederek var olduğunu hiç bilmediğim bir parçamı doldurdu. Sadece onun ulaşabileceği kadar derinde bir yerdi.

Titremeleri yatıştıktan sonra ayağa kalkana kadar vücudunun her tarafını öptüm. Parmaklarım ensesini kavradı ve dudaklarını ateşli bir öpücükle esir alırken tadı dilime karıştı.

“Tadının ne kadar güzel olduğuna bak, Bella. Saatlerce bu amı yalayabilirim ve bundan asla bıkmam ama şu anda içinde olmaya ihtiyacım var.”

Eğilip bacaklarının arkasından tutarak onu kaldırdım. Dizlerini belime sardı, çeneme şehvetli öpücükler kondururken çıplak amı karnımın üzerinde kayıyordu.

Onu yatağıma atmaya ve kendimi ona gömmeye hazır bir şekilde merdivenlere doğru giderken adımlarım hızlıydı. Sadece ikinci basamağa geldiğimde üzerimde kıpırdandı, kaygan merkezi aletimin ucuna sataşıyordu. “Gabe, burada... şimdi,” diye inledi.

Onu sırtüstü yatırdım, kendimi derinliklerine ittiğim anda boğazımdan bir nefes döküldü. Vücudumdan bir ateş yükseldi, onun soluğu ve benim inlemem aramızdaki sıcak havada birbirine karışıyordu.

“Lanet olsun, Sarışın. Benim için yaratıldığına yemin edebilirim.”

“Bu çok güzel,” diye inledi.

“Kesinlikle öyle.”

Bir elim başının üzerindeki merdivene dayanmış halde, onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken bütün hafta içimde büyüyen açlığı serbest bıraktım.

Onu arzuluyordum.

Her gün.

Her saniye.

Her santimimi alıyor, tırnakları omuzlarımı tırmalarken daha fazlası için çılgık atıyordu.

“Sikimin bu amı becermesi hoşuna gidiyor mu?”

“Tanrım, evet.”

Bu kabulleniş, ona olan ihtiyacımı daha da alevlendirdi. Bedenlerimiz birbirine çarparken dillerimiz öfkeli bir hâkimiyet savaşı içindeydi. Sıcaklığı beni sardı, yaptığım her sert ve çılgın hamleden hoşlanıyordu. Bunların hepsi birleşerek beni daha fazla dayanamayacağım bir sınıra yaklaştırdı.

“Benimle misin, Bella?” Kendimi dizginlemek için mücadele ederken dişlerimi sıktım.

Bana bakıyordu, gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmıyordu. “Seninleyim.”

O anda her şey değişti. İkimiz de uçurumun kenarında ilerlerken bakışlarımız bir an olsun birbirlerinden ayrılmadı. Zevkimizin ve birbirimize duyduğumuz ihtiyacın çıkardığı sesler o kadar sıcak bir ateşte birleşti ki bundan sonra ikimizin de eskisi gibi olması mümkün değildi.

Bağlantıyı koparan ilk ben oldum, bana ne halt ettiğini ve uyandırdığı duyguları anlamaya çalışırken yüzümü boynuna gömdüm.

Kollarını sıkıca etrafıma doladı ve beni sonsuza kadar yaşayabileceğim bir yere çiviledi.

Nefeslerimizi topladıktan sonra onu tekrar kollarıma aldım ve merdivenlerden yukarı taşıyıp doğruca duşa yöneldim. Vücudunu yıkarken ona tapınıp keşfettim. Her noktasını, her kıvrımını keşfediyordum.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Halının sırtında bıraktığı hasar beni suçluluk duygusuna boğdu, parmaklarım nazikçe kırmızı izin üzerinde dolandı. “Acıyor mu?”

Sırtını bana yaslayarak, “Hayır,” diye mırıldandı. “Ama öyle olsa bile buna değerdi.”

Bu yanıtın tatmin olmuş bir şekilde yıkamayı bitirdikten sonra onu yatağa taşıdım. Bana doğru kıvrılıp başını göğsüme yasladı.

Rahat bir sessizlik içinde uzanırken dakikalar geçti, parmaklarım onun yumuşak teninde aşağı yukarı gezinirken onunkiler göğsümü okşuyordu. Sonunda boştaki elime uzandı ve avucunu benimkinin üzerinden kaydırarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

“Bizimle ilgili en çok sevdiğim şeylerden birini bilmek ister misin?”

Mırıldanarak, “Neymiş?” diye sordum.

“Tenlerimizin birbirine karşı nasıl görüldüğü,” dedi sessizce. “Benim açık tenime karşı senin koyu tenin.”

Daha önce hiç fark etmemiştim ama şimdi bundan bahsedince şaşırtıcı zıtlığı görebiliyordum. Porselen gibi kusursuz cildi benimkine karşı kayda değer şekilde mükemmeldi.

Ona katılarak, “Oldukça havalı,” dedim. Aslında bizimle ilgili her şeyin harika olduğunu düşünüyordum.

“Havalı olmaktan da öte, çok güzel.” Fısıltısı yaşadığımız anı daha da anlamlandırdı.

Onu döndürüp ayrılmış bacaklarının arasına yerleştirdim, sert vücudum yumuşak bedenine baskı yaptı. “Çünkü güzelsin, her bir santimin mükemmel.” Dudaklarım ufak bir sürtünmeyle dudaklarına dokundu.

Gülümseyerek elini yüzüme koydu. “Senin hakkında başka neyi sevdiğimi bilmek ister misin?”

“Harika kişiliğim ve inanılmaz derecedeki seksi vücudum mu?”

Kıkırdaması havada süzülüp en sevdiğim melodi gibi üzerime aktı. “Onların dışında.”

Keyifle, “Neymiş o, Bella?” diye sordum.

Parmaklarını çenemin altında gezdirerek, “Kulağa biraz tuhaf gelecek ama çenene karşı garip bir hayranlığım var,” dedi. “Ne olduğunu bilmiyorum ama içimde onu ısırma için çılgınca bir dürtü var.”

Garip itirafı, göğsümden bir kahkaha yükselmesine sebep oldu.

“Ben ciddiym. Harika bir çene çizgin var. Tamamen GQ’ya layık.”

“Pekâlâ, eğer seni teselli edecekse kışına hayranım ve içimde her zaman ona dokunmak için çılgınca bir dürtü var.”

Alaycı bir tavırla, “Tanrım, teşekkürler,” derken kahkaha attı.

Parmaklarım ana hatlarını izleyerek aralanmış dudaklarına gitti. “Ama kahkahan favorim.”

Ağzı tam da bahsettiğim gülümsemeyle yumuşadı ve bana adını koyamadığım şeyler hissettirdi.

“Bu iyiydi, Ateş Çocuk.” Fısıltısıyla beraber dudaklarımı öpmek için beni aşağı çekti.

Saniyeler içinde ona olan ihtiyacımınla tekrar yanmaya başladım. Aramıza uzanıp aletimi kavradım ve ıslak kıvrımlarının arasına kaydırduğım da onun da hazır olduğunu fark ettim.

* ABD’de erkekler için yayımlanan aylık dergi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bu sefer daha nazik şekilde ilerleyip onu yavaşça, santim santim doldurdum.

Nefesi kesildi, tırnakları sırtıma batıyordu. “Tanrım, içim-deyken hissettirdiklerini seviyorum.”

Keşke benim nasıl hissettiğimi de bilseydi. Sadece bedenine değil; gülümsemesine, kahkahasına ve hatta kalbine de sürekli ihtiyaç duyuyordum.

Bu düşünce, kelimeleri yalnızca benim anlayabileceğim şekilde söylememi sağladı. “Me estoy enamorando, Bella, muy profundamente*.”

Bana baktığında ifadesi yumuşadı. “Az önce ne dediğini bana söylemeyeceksin, değil mi?”

Tek cevabım gülümsemek oldu.

Bir gün, bu kelimeleri ona anlayacağı dilde tekrar edecektim ama şimdi olmazdı. Bunun yerine; her hamlede, öpücükte ve dokunuşta söyleyemediklerimi ona gösterdim.

* (İSP). Sana âşık oluyorum, Bella, hem de çok fazla.

BÖLÜM 16

Cece

Marisol, cızırdayan tavadan bir parça tavukgöğsü alıp kesme tahtasının üstüne koyarken, “Tavuğu yumuşayana kadar pişirmelisin böylece kolayca parçalanabilir,” diye açıkladı. Bir çatal alıp uçlarını kullanarak tavuğu birbirinden ayırdı. “Şimdi ne kadar kolay dağıldığını görüyor musun?”

Başımı sallayarak anlamış gibi yaptım ama aslında o et parçasının pişirmeden önce nasıl göründüğünü hatırlamamaya çalışıyordum.

Tüyler ürperticiydi.

Tiksinmemi bir kenara attım çünkü bu Gabe içindi. *Sadece vücudumun her santimini değil, kalbimi de sahiplenene adam içindi.* Kısa sürede benim için o kadar anlam ifade etmeye başlamıştı ki kendimi konfor alanımdan çıkıp onun için özel bir şeyler yapmak isterken bulmuştum. Daha önce hiç kimse için yapmadığım bir şey. Ve bu da en sevdiği yemeği pişirmeyi öğrenmekti. Bu gece istasyondaki vardiyasını bitirdikten sonra ona sürpriz yapacaktım.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Marisol çatalı elime bıraktı. “Sen parçalamaya devam et, ben de kalan malzemelerimizi bir araya getireyim.”

Lastik gibi hissettirdiği için kusmamaya çalışıyordum. Tavukla bugüne kadar hiç sorun yaşamamıştım ama bu, onu çiğ olarak görmeden önceydi.

Her şeyi mahvetmediğimden emin olmak için ona ne yaptığımı göstererek, “Böyle mi?” diye sordum.

Omzuma hafifçe vurdu. “Evet, mükemmel.”

Gururlu bir şekilde işime geri döndüm. “Bana yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Annemle yakınım ama mutfak konusunda bilgisi benden daha fazla değil. Biz yemek yapmaya değil, alışverişe bağlıyız.”

“Teşekküre gerek yok. Aradığın zaman çok heyecanlandım, ayrıca Gabriel’imin bu sürprize bayılacağını biliyorum.”

Onun heyecanı benimkini de besliyordu.

Anlayışla bakan gözleri benimkileri bulurken, “Biliyorsun, senden çok fazla hoşlanıyor,” diye ekledi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Seni çocuklarla oynarken nasıl izlediğini gördüm. Gözlerinde *aşk* vardı.”

Umut göğsümde ısınarak tüm vücuduma yayıldı. O adamdan hoşlanmaktan fazlasını hissetmeye başlamıştım, bu yüzden Marisol’un söylediklerini duymak çok şey ifade ediyordu.

Daha fazla bilgi edinmeye çalışarak, “Kurtarma çalışmalarından birinde tanıştığınızı söyledi,” dedi.

“Öyle oldu ama güven bana, ilk karşılaşmamız hiç de hoş değildi. Gabe benim kendini beğenmiş, şımarık, zengin bir kız olduğumu düşünmüştü. Beklediğim son şey onunla bir randevuydu,” diye kıkırdayarak açıkladım, o ilk geceyi hatırlamıştım.

İşler nasıl da değişmişti.

“Ne yazık ki bu beni şaşırtmadı.” İç çekti, sesi kulağa neredeyse hüzünlü geliyordu. “Yine de bu onun kendi problemi. Seninle hiç alakası yok.”

Merakım artarken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Bana bakmadan önce bir anlık sessizlik meydana geldi ve gözlerinde derin bir keder vardı. “Sana babasından bahsetti mi?”

“Hayır. Daha önce bir kez sordum ama yasak bölge olduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla ilişkileri pek iyi değil?” Yapmamam gerektiği halde sordum. İstedğim son şey Gabe’in güvenine ihanet etmekti ama daha fazlasını öğrenmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum, özellikle de annesinin yorumundan sonra.

Sebzeleri kesmeye devam ederken bakışları tekrar ellerine kaydı, bıçağın tahta üzerinde bıraktığı ses, havayı dolduruyordu.

Kendimi kötü hissetmeye başlayıp haddimi aştığımı düşündüm. Ancak ben özür dilemeye fırsat bulamadan önce konuştu.

“Gabriel’in babası, Luis daha bebekken bizi terk etti. Başka bir kadına âşık olduğunu söyledi.”

Tavuğu parçalayan çatalım hareketsiz kaldı, sesindeki ıstırap kalbimi kırmıştı.

“Çok zengin bir kadındı. Kocam bahçıvanıydı, evini de ben temizliyordum.”

Aman Tanrım.

Bu aileye edilen ihanet içimi delip geçerken kalbim öfkeyle sıkıştı.

“Arkasına bile bakmadan yanımızdan öylece çekip gitti. Onu neredeyse on beş yıldır görmedik.”

Eline dokunmak için uzanırken, “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Sonunda gözleri benimkileri bulduğunda, akmayan gözyaşları açıkça görünüyordu. Bunca zamandan sonra bile bu konuda kalbinin hâlâ yaralı olduğu belliydi.

“Muhtemelen sana söylememem gerekirdi ama oğlumu tanıyorum, bu konuyu anlatmayacak. Onun hakkında konuşmayı sevmiyor. Bizim için zor bir dönemdi ve hepimiz çok incindik ama Gabriel çok daha fazla acı çekti. Babasıyla çok yakınlardı, o bizi terk ettiğinde...” Başını salladı. “Gabriel asla eskisi gibi olmadı.”

Gabe’in herhangi bir şekilde incindiğini düşünmek kalbime acı verse de bir babayı aniden kaybetmek... İşte bunu kesinlikle anlayabiliyordum.

“On bir yaşında olmasına rağmen toparlandı ve evin tüm sorumluluğunu üstlendi. Çimleri biçti, faturaları ödemeye yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. O olmasaydı ailemiz bu şekilde hayatta kalamazdı. Şimdi bile hâlâ bizimle ilgilenmeye devam ediyor.” Kederli yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Okula gitmem için para ödüyor. Böylece öğretmen olma hayalimi gerçekleştirebileceğim.”

Gülümsemesine karşılık verdim. “Bununla ilgili bir şeyler söyledi.”

Tabii ki parasını kendisinin ödüyor olması gibi önemli bir gerçeği atlamıştı.

“Hayallerinin peşinden gidiyor olman bence çok takdir edilesi,” dedim.

“Teşekkürler ama bunu Gabriel’ım olmadan yapamazdım. Diğer çocuklarım da iyidir, yardımcı da oluyorlar ama Gabe gibi değiller. O bizim dayanağımız oldu.”

Bütün bunları duymak ona daha da fazla âşık olmamı sağlamıştı. Bazen çabucak öfkелendiğini inkâr edemezdim ama iyi biriydi. Babamdan sonra tanıdığım en iyi adam oydu.

“Yıllar geçtikçe babasının bizi bırakıp gitmesinin acısı öfkeye dönüştü. Hem de oldukça derin bir öfke,” diye devam etti. “Basta seni farklı değerlendirmesinin nedeni buysa hiç şaşırmam.”

Olanları öğrendikten sonra ona hak veriyordum ama kısa süreliğine de olsa babasının onları uğruna terk ettiği kadına benzediğimi düşünmesi beni derinden yaralamıştı. Catalina’nın geçen hafta sonu söylediği sözler şimdi anlam kazanmıştı. Gabe adına çok sinirlenmiştim ama aynı zamanda o yuva yıkıcıyla aynı kategoride gruplandırılmak midemi bulandırmıştı.

Marisol yüzüme dokunduğunda ıstırap dolu düşüncelerimden sıyrıldım. “Gabriel’im ilk başta seni yanlış değerlendirmiş olabilir ama seni olduğun gibi, harika bir kadın olarak gördüğünü biliyorum. O iyi bir adam, sadece bazen içine gömdüğü acı yüzünden öfkesi onu yanlış yönlendiriyor,” derken hafifçe göğsüme dokundu.

Acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da bendim. Hayatımızda bizi geri dönülmez bir şekilde değiştiren anlar vardı ve her ne kadar geriye dönüp bizi böyle bir kalp kırıklığından kurtarmak için geçmişi değiştirmeyi istesek de bunun dönüşü olmazdı. Yapabileceğimiz tek şey, her gün bu kayıpla nasıl yaşayacağımızı öğrenmekti.

“Güzel bir ailen var,” diye fısıldadım. “Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Artık Gabriel ile birlikte olduğuna göre sen de ailemin bir parçasısın. Oğullarımı ne kadar sevsem de her zaman tüm kızsal şeyleri birlikte yapabileceğim bir kız istemişimdir. Belki de artık buna sahibimdir.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim. Benden daha çok kızsal şeyler yapan birini bulamazsın.”

Kıkırdadı ve bu ailedeki tüm kadınların yaptığı gibi yanağıma sevgi dolu şekilde dokundu. “Öyleyse anlaştık. Bugün sana Gabriel’imin en sevdiği yemeği nasıl pişireceğini öğreteceğim, bir dahaki sefere, sen de beni alışverişe götür ve bana tüm moda ipuçlarını öğret.”

İşte tam bu anda, bu kadınla çok iyi arkadaş olacağımızdan emin oldum.

BÖLÜM 17

Gabe

Sıcak su ağrıyan kaslarıma çarpıyor, yorucu vardiyamdan sonra hoş bir rahatlama sağlıyordu.

Üç araba kazası ve iki evde yangın.

Bir ölüm.

Kesinlikle harika bir gün değildi. Muhtemelen işimin sevmediğim tek yanı buydu; birinin hayatının senin kontrolünün dışında olması. Bazen her şey için çok geç olabiliyordu.

CeCe'yi görme ihtiyacı her zamankinden daha derindi. Kendimi bedenine gömmek ve günün detaylarını unutmak istiyordum. Ne yazık ki geç saatlere kadar çalışıyordu, o yüzden beklemek zorundaydım.

Bu iç karartıcı düşünceyle suyu kapattım ve giyinmek için odama yöneldim. Kotumu giydikten sonra üzerime tam tişört geçirirken zil çaldı. Cevap vermek için aşağı inerken kaşlarım çatıldı ama kapıyı açtığım anda bu ifade kayboldu. Karşımda görmek için yanıp tutuştuğum kadın vardı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

CeCe saçma sapan büyüklükteki çantalarından birini omuzlarken diğer elinde bir piknik sepeti vardı, üstünden küçük fare köpeğinin kafası görünüyordu.

“Sarışın.” Onu selamlarken şaşkınlığım açıkça belli oluyordu. “Bu gece çalıştığını sanıyordum?”

Kapımın pervazına yaslanırken kusursuz pembe dudaklarını imalı bir gülümsemeyle kıvırdı. “Jill harika biri, sana bununla sürpriz yapabilmem için benim vardiyamı alacağını söyledi.” Sepeti kaldırırken gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı.

“Bu ne?”

“İçeri girmeme izin verersen öğreneceksin.”

Gülümseyerek kenara çekildim ve o da içeri girip mutfağa doğru ilerledi. Bakışlarım onun kalkık poposuna kaydı. İnce uyluklarının üzerinde dalgalanan giydiği tenis eteği, aletimin anında sertleşmesine neden oldu.

İnlememi bastırarak ihtiyacımı dizginledim ve ne yaptığını görmek için onu mutfağa kadar takip ettim. Arkasına dönüp gülümsediğinde, tüm iyi niyetim yerle bir oldu.

Boktan günümün geçip gitmesi için gereken tek şey buydu.

Kolum beline dolandı ve tadına bakmak için onu kendime çektim. Damarlarımda yakıcı bir ateş belirdi, buna sebep olan sadece dudaklarının küçük temasıydı. Bu kızı hayatımın geri kalanı boyunca öpebileceğime ve bundan asla bıkmayacağıma emindim.

Köpeğinin ıslak burnunu aramıza sokmasıyla anımız kesintiye uğradı. CeCe kıkırdayarak geri çekilirken köpeğin sırtını okşadı. “Umarım onu getirmeme kızmazsın. Bayan Bilson’dan ona tekrar bakmasını istemek bana kötü hissettirdi.”

“Evime işemediği veya sevişmemize engel olmadığı sürece buraya gelebilir.”

“İşemek ya da sevişmeye engel olmak yok, söz veriyorum.”

Başına bir öpücük kondurduktan sonra onu ayaklarının üzerine bıraktı. Burnunu zeminde gezdirip etrafı keşfetmek için fazla zaman kaybetmeden yanımızdan uzaklaştı.

“Sürprizin için hazır mısın?” diye sorduğunda heyecanı yüzünü tekrar aydınlattı.

“Evet. Özellikle de söz konusu kıyafetlerini çıkarmansa.”

Küstahça göz kırparak, “Henüz değil. O tatlı için,” dedi. “Önce yemek yiyelim.” Sepetin kapağını kaldırdı ve içinde ne olduğunu bana göstermek için eğdi. “*Ta-da!*”

Sepetten yayılan koku, midemden sesler gelmesine neden oldu. “Beni çok iyi tanıyorsun, Sarışın.”

“Bil bakalım kim yaptı?”

Bu soruyu sorduğuna göre... Şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. “Gerçekten mi?”

“Elbette. Annen de bana yardım etti.”

Şaşkınlığım bir kat daha arttı. “Anneme mi gittin?”

“Evet ve harika zaman geçirdik. Bu yemek yapma işi sandığım kadar zor değilmiş. Çiğ et kısmı hariç.” Ürperdiğini görebiliyordum.

Her ne kadar eğleniyor olsam da onun konfor alanından çıktığını bilmek göğsümde inkâr edemeyeceğim bir değişikliğe sebep olmuştu.

Sepeti masaya taşıırken, “Hadi, soğumadan yiyelim,” dedi.

O bunu yaparken ben de bize birkaç tabak çıkartıp diğer şeyleri aldım. Geri döndüğümde, benim için bir bira ve kendisi

AŞKIN İLK KIVILCIMI

için bir margarita da dahil olmak üzere tüm yiyecekleri hazırlamıştı.

“Her şeyi düşünmüşsün,” dedim etkilenmiş bir şekilde.

“Evet, kendimle gurur duyuyorum. Şimdi otur ve berbat olsa bile bana ne kadar iyi olduğunu söyle.”

Berbat olmasına imkân yoktu, özellikle de annem ona yardım ettiyse.

İkimiz de yerimize oturduk, ilk ısırığımı alırken beklenti dolu gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ne kadar korkunç olduğu konusunda onunla dalga geçmeyi düşündüm ama gözlerindeki umut tam tersini yapmamı sağladı, dilimdeki cennet de öyle.

“Bu harika, Bella,” diye inledim.

“Evet!” Yumruğunu havaya kaldırdı. “Martha Stewart’ın benden öğreneceği çok şey var.”

Kısık sesle güldüm ama güzel yüzüne tekrar baktığımda gülüşüm soldu. “Bütün bunları takdir ediyorum ama bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Geçen gece söylediklerimde ciddiydim, CeCe.”

Omuzlarını silkti. “Biliyorum ama istedim. Sadece senin için değil, kendim için de. Bunu yapabileceğimi, o eski sürtüğün sandığı gibi aptal bir sarışın olmadığımı kanıtlamak istedim.”

Catalina ile olan konuşmamı hatırlayınca göğsüm öfkeyle sıkıştı, CeCe’nin bunu duymuş olmasından nefret ediyordum.

Uzanıp parmaklarımı narin elinin etrafına sardım. “Sen aptal olmaktan çok uzaksın, Sarışın. Seni tanımak için zaman ayıran herkes bunu görebilir. Sahip olduklarını başarmak için zekâ, güven ve sıkı çalışma gerekir.”

Parmakları benimkini sıkarken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. “Bugün annenle harika zaman geçirdim.”

“Bunu duyduğuma sevindim çünkü seninle birlikte hayatımdaki en önemli kadın.”

“Nedenini anlayabiliyorum. Harika bir anne ve seni çok seviyor. Gücüne hayranım. Çok şey yaşamış. Hepiniz yaşamışsınız.”

Sesinde beni geren bir ton vardı ve gözlerindeki bakışa bakılırsa hayatımın unutmayı dilediğim tek bölümünü kesinlikle öğrenmişti.

Şüphelerimi doğrulayarak, “Bana babandan bahsetti,” diye fısıldadı.

Elini bırakıp sandalyeme geri oturduğumda dudaklarımdan ağır bir nefes çıktı.

“Lütfen kızma. Öğrenmeye çalışmıyordum, yemin ederim. Ailelerimiz hakkında bir şeyler paylaşıyorduk ve konu ona geldi.”

Nefret, onu düşünmek zorunda kaldığım her seferinde olduğu gibi damarlarımı yaktı. Bıramı kapıp ısınan kanımı soğutmasını umarak şişeyi dudaklarıma götürdüm. “Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım. O pislik benim babam değil, tamam mı?”

Başını sallarken vicdan azabı ve daha çok acıma gibi görünen bir şey gözlerini kararttı. İhtiyacım olmayan veya istemediğim bir şeydi. “Konuyu gündeme getirdiğim için üzgünüm. Sadece sana karşı dürüst olmak istedim.”

Sesindeki samimiyet, öfkemi dizginlemem gerektiğini hatırlattı. “Bana söylediğin için minnettarım.”

Her ne kadar öğrenmesinden nefret etsem de bunun an meselesi olduğunu biliyordum. En azından artık ona ayrıntıları anlatmak zorunda değildim, bunun annem için de hiç kolay olmadığına emindim.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Yemeğe geri dönerken bakışlarının profilimi yaktığını hissediyordum ama iştahımı tamamen kaybetmiştim, her lokma dilimde asit tadı bırakıyordu.

Konuyu değiştirerek, “Bugün annenle birlikte olmak benimkini daha çok özlememe neden oldu,” diye başladı sessizce. “Ayrıca babam hakkında da düşünmemi sağladı.” Sesinde doluşan acı ve hüznün, benim çoktan çalkantılı olan duygularımın arasına karıştı.

Uzanıp elini tekrar ellerimin arasına aldım. “Üzgünüm.”

“Ben de.” Bana hüzünlü bir gülümseme sunarken fısıldadı. “Nasıl öldüğünü bilmek ister misin?”

“Sadece anlatmak istersen.”

“Evet. Zamanı geldi.”

Bu konunun onun için zor olduğunu bildiğim için başımı salladım ve sabırla bekledim. Tamamen anlayabildiğim bir şeydi.

Derin bir nefes alıp kendini bundan sonra açıklayacağı şeye hazırladı. “Öldürüldü.”

Vücudumdaki kasların hepsi gerilirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Belki bir kazada ölmüştür ya da kalp krizi geçirmiştir diye düşünmüştüm. Tahminlerimin hiçbirisi cinayet kadar iğrenç değildi.

“Birkaç yıl önce grup evinden kaçırılan genç kızlarla ilgili siyasi skandalı hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet hatırlıyorum. Senatör Michaels da işin içindeydi.”

İğrenç bir olaydı ve aylarca haberlerin manşeti olmuştu.

“O, Emily’nin babası.”

Şaşırtıcı bilgi karşısında gözlerim büyüdü. “Emily derken en iyi arkadaşın Emily’den mi bahsediyorsun?”

“İnan bana, bu onun gurur duyduğu bir şey değil. Ebeveyn konusunda pek şanslı değildi.”

Buna katılıyordum. Emily’nin annesinin bile o insan ticaretine karıştığını okuduğumu hatırlıyordum. Hafızam beni yanıltmıyorsa kocası cehennemde yanarken -öyle umuyordum- o da hapse atılmıştı. Ayrıca bana sorulacak olursa ölüm onun gibi bir piç kurusu için fazla iyiydi.

“Em, doğduğumdan beri benim en iyi arkadaşım. Ailelerimiz yakındı ama çok geç olana kadar babam bile Senatör Michaels’ın gerçekte ne kadar korkunç biri olduğunu bilmiyordu.”

Sesindeki hüznün içimi parçaladı. Böyle bir kayıp ve üzüntüyü asla bilmemesi gerekirdi. Eğer hepsini onun için taşıyabilseydim bunu yapardım.

“Her şeyin olduğu gece babam oradaydı. Neyin peşinde olduklarını birkaç aydır biliyordu ve polis için kanıt toplamaya çalışıyordu. Ancak her şey altüst oldu ve Emily çapraz ateş arasında kaldı.” Duraksayıp sertçe yutkundü. “Babam onun için kurşun yedi. Emily’nin hayatını kurtardı.”

Zihnim söylediklerini idrak etmeye çalıştı, şaşırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Gözlerini benimkilere doğru dikti, kırmızı yanaklarından aşağı akan yaşlar karnıma inen bir yumruk gibiydi. “Hem kötü hem iyi bir şeydi. Babamı kaybettim ama en yakın arkadaşımın hayatı kurtuldu.”

Parmaklarım onunkileri sıkarken elimden gelen her türlü teselliği ona vermek istiyordum. “O bir kahraman olarak öldü, CeCe. Bu, birçok insan için söyleyebileceğinden çok daha fazlası.”

Muhtemelen daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı ama gerçek buydu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Evet, öyle ama o her zaman benim kahramamıydı. Ve şimdi bir tane daha buldum.”

Sabitlenmiş bakışları diğer kişinin kim olduğunu düşündüğünü tam olarak belli ediyordu. “Ben bir kahraman olmaktan çok uzağım, Sarışın. Hiç kimse için kurşun yemedim.”

“Biri için kurşun yememiş olabilirsin ama hiç tanımadığın bir kız için yanan bir binanın içine girdin çünkü o kız en değer verdiği eşyasını geride bırakmak istemiyordu.”

“Senin için her gün yanan bir binanın içine girebilirim.”

Ayağa kalkıp önümde durduğunda yüz ifadesi yumuşamıştı, kucağıma otururken elleri omuzlarıma doğru gitti.

Parmaklarım kalçalarına gömüldü, baştan çıkarıcı dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Yapacağını biliyorum çünkü babamdan sonra tanıdığım en iyi adam sensin. Çocuk olmana rağmen ihtiyaç duyduklarında ailene sahip çıkan ve onlarla ilgilenen bir adamsın.”

Annem ona her şey hakkında gevezelik etmişti, değil mi?

“Büyütülecek bir şey değil, sadece yapılması gerekeni yaptım.”

“Katılmıyorum. Bence bu çok büyük bir şey ve annen de böyle düşünüyor. Seni çok seviyor.”

“Sana onun favorisi olduğumu söylemiştim.” Şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım ama bana izin vermedi.

Elini yüzümün yan tarafına götürerek parmaklarını çenemde gezdirdi. “Seni incittiği için çok üzgünüm.”

Onu ne zaman düşünsem içime işleyen yoğun acıyı savuşturmaya çalışırken dişlerimi sıktım. “Üzgün olma. Onsuz daha iyi durumdayız.”

“Sana tek bir şey sorabilir miyim? Sonra bir daha asla bu konuyu açmayacağım.”

Hakkında konuşmak istediğim son kişi olmasına rağmen kendimi başımı sallarken buldum.

“Tanıştığımızda benden bu yüzden mi nefret ettin?” diye fısıldadı. “O kadın gibi olduğumu mu düşünmüştün?”

Yüzündeki incinmiş ifadeyle, kendimi olduğumdan daha suçlu hissettim. “Senden hiçbir zaman nefret etmedim, CeCe,” dedim dürüstçe. “Ama temsil ettiğini düşündüğüm şeyden nefret ettim. Pahalı yaşam tarzından nefret ettim ama her şeyden öte yanındayken hissettirdiklerinden nefret ettim çünkü bana o adam gibi olduğumu düşündürdü.”

“O kadının yaptığını asla yapmam,” diye fısıldarken yanığından bir damla yaş süzüldü. “Bir aileyi asla bu şekilde parçalamam.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Başlangıçta senin hakkında yanıldım ve bu yüzden ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Sakın aksini düşünme, CeCe. O sürtüğe benzemediğini biliyorum.” Uzanıp yumuşak yanağını okşadım. Yanağını öpmek için eğilirken, “Güzelsin,” diye fısıldadım. “Şımarık ve kibar.” Altdudağını dudaklarımın arasına aldım ve geri çekilip soluk irislerine bakmadan önce dudaklarını sahiplendim. “Ama hepsinden önemlisi... benimsin.”

Kelimeler ağızından çıktığı anda aramızdaki mesafeyi kapattı. Ağızlarımız hararetli bir aklıkla birleşti, dillerimiz bir *al-ver* yarışına girmişti.

Boğazımdan yükselen hırıltıyla ellerimi eteğinin altına kaydırıp mükemmel yuvarlak etini kavradım. Dudaklarımızın ateşli birleşimi sadece bir saniyeliğine koptu, askılısının altını kavramak için uzandı ve onu vücudundan çıkardı. Gözlerim onun seksi, dantelli mor sutyenine odaklanırken kumaşın yumuşak göğüs uçlarının üstünü nasıl örttüğüne hayranlıkla baktım.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Aletimin kotumun arkasında gerilmesine sebep olan kışkırtıcı bir sesle, “Hadi akşam yemeğini atlayalım ve hemen tatlıya geçelim,” dedi.

“Her zaman mantıklı fikirler ortaya atıyorsun.”

Kahkahası havayı doldurdu ama kolumu masanın üzerinden geçirdiğimde nefesi kesildi, onu parlak ahşaba sırtüstü bastırıp önüme yatırmadan önce yemeğimiz yere düştü.

Bana bakarken gözlerinin ihtiyaçla parladığını gördüm. “Bunu yaptığın için gerçekten kızgın olmalıyım ama değilim. Hem de hiç.”

Sırıtarak arkama uzandım ve tişörtü çekerek başımın üzerinden çıkardım. “Endişelenme, bebeğim. Bunu telafi edeceğim.”

Sandalyeme tekrar oturup ellerimi pürüzsüz bacaklarından yukarı kaydardım ve külotunu yırtmak için onları eteğinin altına soktum. Keskin bir soluk daha alırken kalçaları havalandı.

Onu kenara doğru yaklaştırdım ve o parlak pembe tatlılığı ağızımla aynı hizaya getirdim. Bacaklarından birini tutup çıplak omzumun üzerinden geçirirken parmaklarım ince uyluğuna kenetlendi ve ardından aynısını diğer bacağına da yaptım. Kokusu burun deliklerime işliyor, içimdeki ihtiyacı körüklüyordu.

“Bu gece yaptığın şeyi ne kadar sevsem de, Bella... amının tadı hiçbir şeyle kıyaslanamaz.” Dudaklarım aşağı indi ve dilim onun sıcak merkezine ilerledi.

“Kahretsin!” Ona hevesle verdiğim zevkin tamamını alırken kendini yüzüme doğru sürtüyor, çığlıkları odanın her yerinde yankılanıyordu.

Dilim ıslak etini kaplarken her parçasını yutuyordum. Dantelle kaplı memelerini kavramak için ellerini eteğinin üzerinden düz karnına doğru kaydırışını izledim.

İnleyerek ağzımı ondan ayırdım ve yerine parmaklarımı koyup klitorisini okşadım. “Sutyenini çıkar, CeCe. Ellerini o güzel göğüslerinin üzerinde görmek istiyorum.”

Dediğimi yapıp dantel kumaşı çıkardı ve eliyle dolgun etini kavradı. Parmakları pembe meme uçlarını sıkıştırırken dudaklarından seksi küçük inlemeler dökülüyordu.

“Kahretsin, bu çok seksi.” Boştaki elim kemerime gitti ve pantolonumu açmadan önce tokasını çözdüm. Ağrıyan aletimi serbest bırakıp baskıyı azaltmak için kendimi okşamaya başladım. Ağzımı tekrar çıplak amına götürüp tüm tatlılığını yaladığımda, gözlerim bir an olsun onunkilerden ayrılmadı.

Dilim onun üzerinde hızlandıkça kendimi daha sert okşuyordum.

“Tanrım, boşalmak üzereyim,” diye bağırdı.

“Yap, bebeğim,” diye inledim. “Yüzüme boşal.”

Bu cesaretlendirme, onu uçurumun kenarına sürüklemeye yetti.

Bana verdiği her damlayı alırken dilim asla durmadı. Alacak başka bir şey kalmayınca ayağa kalktım, elim hâlâ sert ve ağır haldeki aletimdeydi.

CeCe’nin bakışları oraya odaklanırken dudakları keskin bir nefesle ayrıldı.

“Senin için ne kadar sertleştiğimi görmek hoşuna gidiyor mu, Bella?”

“Evet.” Nefes nefese kalmış, gözleri aletimi okşayan elime odaklanmıştı. “Sana böyle hissettirdiğimi bilmek hoşuma gidiyor.”

“Bana ne hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, söylenmemiş sözlerimiz yüzünden içinde bulunduğumuz an daha da ağırlaştı.

Kalçalarını tekrar kavrayıp mükemmel bir hamleyle içine girdim. Gözlerimi onunkilerden ayırmayı reddediyordum. Birleşimimiz o kadar mükemmeldi ki bir anlığına kim olduğumu unuttum. Islak dudakları aç bir nefesle ayrılırken amı benim için gerilmişti. Kendimi tamamen derinliklerine gömdüğümde sırtını masadan kaldırdı.

“Nasıl istersin?” diye sorarken sesim pürüzlü çıkmıştı. “Yavaş mı hızlı mı?”

“Hepsini,” dedi fısıltıyla. “Bana vereceğin her şeyi istiyorum.”

Zaten her şeye sahipti. Özellikle de göğsümün içindeki organa. Ancak bunu kendime saklamaya devam ettim. Yavaş ve derin vuruşlarla başladım, dar amı beni sıkıca kavrayarak sıcak derinliklerine doğru çekti.

Kıvranıp daha fazlası için yalvarırken hızımı artırdım. Vücutlarımız birbirine çarparken memeleri sallanıyor, bariz bir ihtiyaçla sızlanıyordu.

Dudaklarından çıkan, hafif ağlamaklı inleme seslerini bastırmaya çalışırken dişlerini altdudağına batırdı.

“Sessiz olma, CeCe. Benim için bağır. Bu lanet olası dünyadaki herkesin senin kime ait olduğunu bilmesini istiyorum.” Darbelerimin açısını değiştirdim, kalçalarım onun en derinliklerindeki o noktaya vurdukça daha güçlü ittiriyordu.

Saniyeler içinde bir kez daha uçurumun kenarına doğru sürüklendi. Dudaklarının arasından çıkan ismim, göğsümde yankılandı.

Onu takip ederken kanımda akan zevkten dolayı dik durmaya çalışıyordum.

İçinden çıktığımda ikimiz de inledik.

Pantolonumu CeCe'yi kollarıma alabileceğim şekilde yukarı çektim. Kollarıma bu kadar uyuyor olmasına bayılıyordum.

“Söyle bana, Ateş Çocuk,” diye mırıldanırken sesi yumuşak ve uykuluydu. “Kaç kadını böyle taşıdın?”

“Daha önce hiç senin kadar güzel bir kadını taşımadım.”

Başını omzuma yasladı, mükemmel dudaklarında bir gülümseme vardı.

Onu doğruca yatağıma götürdüm, çıplak bedenini benimkinin üzerinde hissetmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Arkasına geçtiğimde, yatak ağırlığımla çöktü.

Yüzünü bana doğru çevirip elini çeneme koydu. “Bugün başka ne öğrendiğimi bilmek ister misin?”

“Ne?”

Gözlerinde bir değişiklik oldu ama hiçbir şey beni sonrasında söyleyeceklerine hazırlayamazdı. “Me estoy enamorando, muy profundamente.” Geçen gece ona söylediğim İspanyolca kelimeler, kusursuz bir şekilde dilinden döküldü.

Sana âşık oluyorum, hem de çok fazla.

Dudaklarım bir sırtışı dönuştü. “Bugün çok fazla şey yapmışsın, Bella.”

“Hımm,” diye mırıldandı ama alaycı tonu gözlerindeki o bakışla birlikte yumuşadı. “Gerçekten öyle mi demek istedin?”

Göz temasını asla koparmadan yüzüne düşen altın rengi bir tutam saçı geriye attım. “Evet, öyle demek istedim.”

“Güzel çünkü ben de öyle demek istedim.” Dirseğinin üzerinde doğrulup dudaklarıma daha fazlasını istememe neden olan bir öpücük bıraktı ama ne yazık ki hızlıca geri çekildi. “Ayrıca Google’da araştırdım ve *putanın* fahişe anlamına

AŞKIN İLK KIVILCIMI

geldiğini öğrendim. Lisede birinin bana böyle seslendiğini biliyor muydun?” dedi sesine sızan öfkeyle. “O sürtük, yarıştığımız başka bir amigo takımındandı. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hoş olmadığı belliydi. Şimdi tam olarak ne söylediğini bildiğim için onu bulup gözlerini oymak istiyorum.”

“Hadi yapalım. Sen onun kıcını tekmeleyebilirsin ve eğer bir erkek arkadaşı varsa ben de onun kıcını tekmelerim.”

Tekrar göğsüme yaslanırken, “Anlaştık ama önce biraz uyalım. Yorgunum,” dedi. “Ne de olsa bütün gün ocağın başında köle gibi çalıştım.”

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Tamam, *bütün gün* değil ama yeterince uzundu.”

Sesli bir kahkaha attım.

Yemek yapsın veya yapmasın, CeCe mükemmeldi ve ben, ondan vazgeçmeyi asla planlamıyordum.

BÖLÜM 18

Cece

Günün satışlarını toplamayı bitirirken içim gururla doldu. Pazar günü için hiç de fena sayılmazdı. Erkek koleksiyonum faaliyete geçtiğinde bu sayıların daha da artacağından emindim.

Büyük açılışa bir haftadan az bir süre kalmıştı ve bunun için sabırsızlanıyordum. Tanıtım partisine bazı önemli isimler de gelecekti. Ülkenin en büyük moda dergisi olan Vogue'dan bir muhabir de buna dahildi.

Hayallerim sonunda gerçek oluyordu.

Yanımda duran davetiye yığınınına baktım. Planım seçtiklerimden bazılarını elden teslim etmektir ve ilk isim de Gabe olacaktı. Ne de olsa kendim için ateşli bir kavalıyeye ihtiyacım vardı ve o mükemmel bir adaydı.

Umarım haber vermeden istasyona gitmeme bir şey demezdi ama bu gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve davetiye-yi ona vermek için beklemek istemiyordum. Ayrıca, onu son

AŞKIN İLK KIVILCIMI

görüşümden bu yana üç gün geçmişti. Bu da oldukça uzun bir süreydi. Onu görmem, yakışıklı yüzünü öpmem gerekiyordu.

Aklımda bu düşünceyle, ortalığı toplamayı bitirip çantama uzandığımda kapıdan birinin geldiğini haber veren ses çıktı. Açık işaretini kapatmış olmam gerektiğini bildiğim için kızgınlığımı bastırdım.

Mükemmel bir gülümsemeyle gelen kişiyi karşılamak için etrafta dolaştım ama kim olduğunu görünce sertçe durdum. Şok, hareket etmemi engelliyordu. Ayaklarım zemine çivilenmiş gibiydi.

“Anne?” diye fısıldadım.

Kapının hemen önünde dururken yüzünde sıcak bir gülümseme olsa da gözlerindeki yaşlar inkâr edilemezdi. “İşte benim küçük kızım.”

Kollarını benim için açtığında hiç tereddüt etmedim, bana sarılırken kalbim patlayacakmış gibi atıyordu. Parfümünün ince kokusu duyularımı işgal etti ve o gittiğinden beri soğuk olan yanımı ısıttı.

“Ah, tatlım. Seni özledim.” Beni kendine iyice çekerken eliyle saçlarımı okşuyordu.

“Ben de.” Geri çekildim, gözlerimin altındaki yaşları silerken o da aynısını yaptı. “Burada ne yapıyorsun? Bir hafta daha dönmeyeceksin sanıyordum.”

“Daha erkene bir uçuş ayarladım. Seni görmem gerekiyordu.” Duraksadı, soğukkanlılığını korumaya çalışırken çenesi titriyordu. “Çok bencilce davrandım, CeCe.”

Başımı salladım. “Anne. Hayır.”

Elini kaldırarak konuşmamı engelledi. “Evet, öyle davrandım. Konuşmamızdan beri çok düşündüm ve bazı şeylerle yüzleşmek

zorunda kaldım; kaçındığım şeylerle. Mesela... gerçeklikle,” diye fısıldarken sesinde yoğun bir hüznün vardı. “Seni sık sık bırakıp gittiğim için çok üzgünüm. Sanırım buralarda fazla olmazsam sürekli acı çekmem diye düşündüm ama gerçek şu ki, nereye gidersem gideyim acı çekiyorum. Ama bu daha kötü çünkü seninle birlikte değilim. Ait olduğum yerde değilim.”

Bu itiraf, tekrar sarılmak için onu kendime çekmeme sebep oldu. “Ben de onu özledim, anne. Her günün her saniyesi de özlüyorum ama burada birbirimizin yanında olabiliriz.”

“Kesinlikle.” Beni bırakıp gözlerime baktı. “Yas danışmanından randevu aldım, istersen bana katılabilirsin.”

Gülümsedim. “Bu çok hoşuma gider.”

“Harika. Şimdi bunu hallettiğimize göre akşam yemeğine ne dersin?”

“Bu akşam mı?”

Başını sallarken, “Şehir kulübüne gidebiliriz ve sen de olup biten her şeyi bana anlatabilirsin,” dedi.

Şehir kulübü önerisi midemin korkudan bulanmasına neden oldu. Orada Graham ile karşılaşma şansım riske atılmayacak kadar yüksekti. Karısıyla birlikte sık sık oraya giderlerdi ve ben yaşadığım sürece o adamı bir daha asla görmek istemiyordum.

“Onun yerine Fredrick’in Yerine gitsek?” diye önerdim.

Zamanı geldiğinde ona Graham hakkında olanları anlatacaktım. Nasıl bir pislik olduğunu bilmesi gerekiyordu ama bu gece olmazdı.

“Pekâlâ, o da olur.”

“Harika, seninle yarım saat sonra orada buluşabilir miyim? Önce uğramam gereken bir yer var.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Elbette tatlım ama eğer meşgulsen bunu başka bir gece de yapabiliriz. Senin uygun olacağını düşünmemeliydim.”

“Hayır, planım yok. Sadece bir... arkadaşına davetiye bırakmak için itfaiye istasyonuna uğramam gerekiyor.” Tereddütlü cevabım, anne sensörlerinin devreye girmesine sebep oldu.

Tek kaşını kaldırırken yüzünde meraklı bir ifade vardı. “Arkadaş mı?”

“Aslında bir arkadaştan daha fazlası,” diye itiraf ettim. Ona Gabe’den bahsetmek için şu anın uygun olduğuna karar vermiştim. “Görüştüğüm bir adam.”

Çılgık atarak, “Erkek arkadaşın mı var?” dedi.

Başımınla onayladım, dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Ne zamandır görüşüyorsunuz? Ciddi misiniz? Bana hemen her şeyi anlat,” diye peş peşe sorarken heyecanı tüm yüzüne yansımıştı.

“Oldukça yeni. Daha birkaç ay oldu ama...” Duygularımı kelimelere dökmeye çalışırken duraksadım. “Bu ciddi. Ondan hoşlanıyorum, anne. Çok fazla.”

“Ah, tatlım bu harika. Senin adına çok mutluyum.” Sesindeki mutluluk benim kalbimdeki bir yansıması gibiydi. “Onunla ne zaman tanışacağım?”

“Yakında,” diye söz verdim.

Kaşlarını imalı şekilde kaldırarak, “İtfaiyecilerin senin tipin olduğunu asla tahmin edemezdim,” dedi.

“Ben de ama görünüşe göre İspanyol itfaiyeciler benim favorim.”

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

“Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Sen git ve yapman gerekenleri hallet. Ben de gidip bizim için bir masa ayarlayayım.”

“Kulağa harika geliyor. Fazla uzun sürmez.”

Kapıdan çıkmak üzereyken geri döndü ve beni bir kez daha kollarının arasına aldı. “Seni seviyorum.”

Yaşların tekrar gözlerimi yaktuğunu hissetsem de gözlerimi kırpıştırarak onları geri ittim. “Ben de seni seviyorum.”

O gittikten sonra butiği kilitleyip arabama yöneldim. Gabe’i görmeye giderken ne gülümsemem ne de kalbimdeki sevgi azalmıştı.

Sonunda küçük dünyamda her şey yolundaydı.

İtfaiye istasyonuna yaklaştığımda, üst kapıların açık olduğunu ve birkaç itfaiyecinin yıkadığı iki aracın dışarda olduğunu gördüm.

Bir ihbar alırlarsa yollarına çıkmayacağımdan emin olmak için sokağın karşısına park ettim. Arabamdan inerken sınırlarım tekrar gerildi. Yaklaştığımda itfaiyecilerden birkaçı beni fark etti ve gözleri beğeniyle büyüdü.

“Pekâlâ, siz harika pisliklerden hanginiz bana doğum günü hediyesi aldı?” İçlerinden biri, bakışları üzerimde gezinirken sordu.

Ne kadar gergin olsam da dudaklarıma yayılan keyifli gülümsemeye engel olamadım, kendime olan güvenim biraz artmıştı.

Bir başkası elini uzatarak beni selamlamak için öne çıktı. “Merhaba, size nasıl yardımcı olabiliriz?”

“Merhaba. Gabe’i arıyordum.”

“Gabe mi?”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Doğru yerde olduğumu umarak, “Evet, Gabriel Martinez,” diye daha fazla detay verdim.

Bu ne kadar utanç verici olurdu? Çalıştığı istasyonun burası olduğunu söylediğinden emindim.

Başka bir itfaiyeci araçtan kafasını uzattı. Onu tanımıştım, o gece bana battaniyeyi veren adamdı. Yanılmıyorsam Gabe ona, Banks diye seslenmişti.

Araçtan aşağı atlarken gözlerinde beni tanıdığını gösteren bir ifade vardı. “Vay canına. Çantalı kız.”

Çantalı kız mı?

“Kıyafetlerin üzerindeyken kim olduğunu fark edemedim.”

Yanaklarıma sıcaklık hücum etse de sinmemek için elimden geleni yaptım. “Ha-ha,” dedim cansız bir şekilde.

“Bir dakika.” Doğum günü çocuğu elini kaldırarak araya girdi. “Martinez’in o gece bulduğu kız bu mu?”

Banks, “Ta kendisi,” diye onayladı.

Doğum günü çocuğu, “Bütün şansı o şerefsiz kapıyor,” diye sinirle söylendi.

Boğazımı temizleyerek elimdeki göreve geri döndüm. “Pekâlâ, Gabe’in iç çamaşırlarıyla bulduğu kızın ben olduğunu herkes anladığına göre onunla konuşabilir miyim lütfen?”

Banks’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evet, bekle. Onu getireceğim.” Çelik kapıya doğru birkaç adım yürüyüp kapıyı açtı. “Hey, Martinez. Kıçını kaldır ve buraya gel. Bir paketin var.”

Diğerleri olduğu yerde kalıp bana bakarken bu anın daha fazla rahatsız edici olamayacağından emindim.

Saniyeler sonra Gabe, içeriden üniformasının içinde her zamanki kadar seksi görünerek çıktı. “Ne oluyor, neden bağıryorsun?”

Banks durduğum yeri işaret etti.

Ağırlığımı diğer ayağıma verirken zayıf bir şekilde ona el salladım. “Merhaba.”

Yakışıklı yüzüne yayılan gülümseme endişemi az da olsa hafifletmişti. “Sarışın!” Bana doğru ilerlerken adımları güçlüydü. Hâlâ bana şaşkın şaşkın bakan doğum günü çocuğunu aracın içine düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde itti. “Gözlerini yerlerine geri sok, pislik.”

Dudaklarımın arasından engelleyemediğim bir kıkırdama çıktı.

Gabe kolunu belime doladı ve tüm erkeklerin önünde bana harika bir öpücük verdi.

“Gösteriş budalası,” diye homurdandı ittiği adam.

Gülümseyerek büyüleyici kahverengi gözlerine baktım. “Umarım bu şekilde uğramamın sakıncası yoktur.”

“Buraya istediğin zaman gelebilirsin, Bella.”

“Evet, her zaman,” diye onayladı doğum günü çocuğu. “Eğer seksi arkadaşların varsa onlardan istediğin kadar getirebilirsin.”

Konuşmamıza izinsiz şekilde girilmesi Gabe’in grupla yüzleşmek için dönmesine neden oldu. “Bu pislikler kendilerini sana tanıtmadılar mı?”

“Hayır ama benim çantalı kız ve iç çamaşırlarıyla bulduğum kişi olduğum konusunda anlaşma sağladık.”

Banks eğlenerek, “Roman onun doğum günü hediyesi olduğunu düşündü,” dedi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Gabe ona kaşlarını çatarak baktı. “Çok beklersin.”

Başını salladı. “Kesinlikle bekleyeceğim.”

Gabe homurdanarak onları tanıtmaya başladı. “Bu hayalperest pislik, Roman Bradley. Bugün doğum günü ve bunu herkesin bildiğinden emin olmak istiyor.”

“Doğum günün kutlu olsun,” dedim.

“Teşekkürler ama beş dakika önce senin bekâr olduğunu düşündüğüm zamanki kadar mutlu değilim.”

Dürüstlüğü karşısında dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı.

Gabe başını sallayarak onu yok saydı ve bir sonraki kişiye geçti. İlk geldiğimde elini sıktığım adamı işaret ederek, “Bu Kurt Nguyen,” dedi.

Kibarca bana döndüğünde el sallayarak onu tekrar selamladım.

“Arkadaki aracın yanında duran da Blair Davis.”

Adam başıyla bana selam verdi.

“Ve son olarak, Kevin Banks. Eminim onu hatırlıyorsunuzdur.”

“Evet. Hem köpeğime iyi baktığın hem de battaniye için teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen, çantalı kız.”

Sanırım “Çantalı Kız” bana söyleyeceği en kötü şey değildi. Özellikle de o sırada iç çamaşırlarımla olduğum düşünülürse.

Gabe gruptan ayrılırken beni yanma çekti. “Akşam yemeğine kalmak ister misin?”

Roman, baştan çıkarıcı bir şekilde, “Pizza ve doğum günü pastası da yiyebilirsin,” diye ekledi.

Gabe lafını kestiği için ona kızgın bir bakış attı.

Üzgün bir şekilde, “Davetin için teşekkürler fakat zaten planım var,” dedim. “Ama bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Evet, hadi gel. Sana arabana kadar eşlik edeyim.”

Diğerlerine veda ederken hepsi karşılık verdi ama Roman, vedalaşmadan son bir yorum yapmayı ihmal etmedi. “Ondan ayrılmaya karar verirsen, beni ara.”

Söylediğine kahkaha attım ama Gabe onu benim kadar komik bulmamışa benziyordu.

Gülümseyerek, “Birbirinizle çoğunlukla iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz,” dedim.

“Kadınıma bakmadıkları zamanlarda öyle yapıyoruz.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kıskandın mı, Martinez?”

Gözlerinde nefesimi kesen, karanlık bir şey parladı.

Arabaya vardığımızda beni döndürdü ve kollarını kalçalarımın iki yanından geçirerek beni arabaya yasladı. “Hayır Bella, kıskanmıyorum çünkü ikimiz de senin sadece benim olduğunu biliyoruz.”

Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım. “Bu doğru. Tamamen seninim, Ateş Çocuk.”

Bir öncekinin yanında sönük kaldığı uzun, derin bir öpücükle dudaklarımı tekrar ele geçirdi. Geri çekildiğinde ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

“Peki ne hakkında konuşmamız gerekiyor?” diye sordu.

“Konuşmak mı?” Sorusunu tekrarlarlarken gerçeği kavramakta zorlanıyordum. Aklım ve kalbim hâlâ o öpücüğe takılıp kalmış durumdaydı.

Dudakları günahkâr bir sırıtışla kıvrıldı. “Konuşmamız gerektiğini söylemiştin. Yoksa buraya öpüşmek için mi geldin? İkisi de bana uyar.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Kafamı sallayıp zihnimi bulandıran sisten kurtulmaya çalıştım. “Doğru, ikisi için de geldim ama asıl ziyaret sebebim sana bunu vermek.” Çantamdan mühürlü zarfı çıkartıp ona uzattım.

Onu elimden alırken, “Bu ne?” diye sordu.

“Tanıtım partim için kişisel davetiyen. Ateşli bir kavalyyeye ihtiyacım var. Bana yardımcı olmaya ne dersin?”

“Tabii ki. Senin yanında başka birinin olmasının imkânı yok.”

Sahiplenici sözleri tenimde dans etti ve karnımda kelebeklerin uçuşmasını sağladı.

“Ne zaman?”

“Bu cumartesi. Anneni de davet edebilirsin diye düşündüm. Sence gelir mi?”

Omuz silkti. “Gelmemesi için bir sebep göremiyorum. Ne kadar şık olacak? Annem ve ben sade insanlarız. Üç bin dolar değerinde hiçbir şeyimiz yok.”

Gözlerimi devirme isteğime karşı koydum. O *Vera* marka elbiseyi asla unutmayacağına yemin edebilirdim. “Bunun için endişelenmene gerek yok. Bazı insanlar şık ve diğerleri daha günlük giyinecek ama sana gelince, o işle ben ilgileneneğim.”

İfadesi belirsizlikle kaplanmıştı. “Bu ne anlama geliyor?”

Umutla ona bakarken, “Umarım yeni koleksiyonumdaki takımlardan birini giyip benim için gösteriş yaparsın anlamına geliyor.”

“Bilmiyorum, Sarışın. Ben pek takım elbise adamı değilim. Benim tarzım daha çok kot ve tişört.”

“Senin bu özelliğini seviyorum ama seçtiğim takım elbisenin içinde kimse senin kadar güzel görünemez. Benim için...” Kırpiklerimi kırpıştırarak ekledim. “Lütfen?”

“İyi,” diye homurdandı.

Ona doğru atıldım ve yanağını sertçe öptüm. “Teşekkür ederim.”

“Senin için her şeyi yaparım.”

Bu adamın, kalbimdeki tüm güzel şeylerin altında imzası vardı.

“Peki bu akşam yaptığın yemek planın ne?” Beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakırken sordu.

İçim tekrar mutlulukla dolarken, “Aslında annemle buluşacağım,” dedim.

“Önümüzdeki haftaya kadar dönmeyeceğini sanıyordum?”

“Ben de öyle ama uçuşunu erkene aldırılmış. Beni görmek için daha fazla bekleyememiş.” Gülümsememle birlikte sesim de yumuşadı.

Uzanıp yüzüme düşen bir tutam saç itti. “Bunu duyduğuma sevindim. Onu ne kadar özlediğini biliyorum.”

“Evet ve ona senin hakkında her şeyi anlattım. Partide olacak.”

“Güzel. Sonunda onunla tanışacağım için mutluyum.”

Birbirimize baktık, parmaklarım üniformasının gömleğinin sert kumaşını kavrarırken ihtiyaçlarımız birbirimizle yarışıyordu.

“Bu gece vardiyandan sonra gel,” diye fısıldadım.

Çikolata rengi gözleri daha da koyulaştı ve kolları etrafımı sıkıca sardı. “Geç çıkacağım. Gece yarısından sonra.”

“Umurumda değil. Seni özledim ve kollarında uyumak istiyorum.”

“Ben de seni özledim, bebeğim.” Beni daha da yakınına çekti, ereksiyonunun karnımda bıraktığı his inkâr edilemezdi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Orada olacağım. Bana bir anahtar ver ki seni uyandırmak zorunda kalmayayım.”

Anahtarlığımdaki yedeği verdim. Daha sonra seksi kıcını istasyona geri götürmeden önce bana başka bir büyüleyici öpücük verdi.

Restoranda annemle buluşmak için araba sürerken kalbim dolu doluydu ve akşam daha da güzelleşmişti. Birlikte saatlerce süren harika bir akşam yemeği yemiştik. Ona Gabe ve butikte olup bitenler hakkında daha çok şey anlatmıştım. O da bana gezisini ve teyzelerimle birlikte yaptıkları çılgınlıkları anlatmıştı. Yine de hepsinden önemlisi, babam hakkında konuşmuştuk. Onunla ilgili en sevdiğimiz anılardan bazılarını paylaşmıştık. Bu, iyileşmekte olan kalplerimiz için en iyi ilaçtı.

O akşam daha sonra sahip olduğum en seksi sutyen ve külotu giyerek yatağa girdim. Göğüs kısmının ortasında mücevherli bir toka ve kalçalarımday uyumlu yapay elmaslar bulunan kırmızı dantelli bir takımdı. Bedenim ve zihnim olacakların beklentisiyle yarışırken uykuya dalmam neredeyse bir saat sürmüştü.

Bildiğim bir sonraki şey bir sesin beni ürküterek uyandırması ve uykumdan çekmesiydi.

“Sadece benim, Bella.” Gabe’in derin sesi üzerimde dolaşarak çılgına dönmüş kalbimi sakinleştirdi.

Yatağımın yanındaki lambayı yaktığında, loş ışık yakışıklı yüzünü aydınlattı. Uzandı ve parmaklarını yanağımda gezdirerek kalbimin göğüskafesimde çırpınmasına neden oldu.

Elimi onunkinin üzerine koyup yüzümü yana çevirdim ve örtüyü üzerimden kaldırıp altında ne olduğunu göstermeden önce avucunu öptüm.

Gözleri ateşli bir tavırla parlayıp yarı çıplak vücudumda gezinirken keskin nefesi odaya yayıldı. Önce gömleğini sonra pantolonunu çıkardı, üstüme çıkarken gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı. Koyu teninin sıcak hissi tüm dünyamı değiştirirken ciğerlerimdeki havanın tümü çalınmış gibiydi.

İç çamaşırlarını vücudumdan çıkarırken hareketleri çok yavaştı. Bir süre beni dudaklarıyla sevdi ve içime girmeden önce bana akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşattı. Sadece bedenimi değil ruhumu da sahipleniyordu.

Elimi tutarak başımın üzerine getirmeden önce parmaklarımı birbirine kenetledi, benimle daha önce hiç olmadığı gibi sevişirken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Nazik ve samimiydi, her darbesiyle kalbimi bir öncekinden daha fazla çalıştıyordu.

İspanyolca cümleler fısıldarken dudakları kulağımı okşadı, kelimeler dilinden en güzel haliyle döküldü. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama buna gerek de yoktu çünkü dokunuşu her şeyi söylüyordu.

Tam şu anda, Gabriel Martinez'e geri dönülemez bir şekilde âşık olduğumu biliyordum ve onu sonsuza dek elimde tutmak için ne gerekirse yapacaktım.

BÖLÜM 19

Gabe

Annemin evine giderken kamyonetimle çocukluğumun geçtiği sokaktan aşağıya doğru döndüm, giymeyi kabul ettiğim bu aptal maymun kıyafetinin içinde kendimi komik hissediyordum. Kısıtlayıcıydı ve alışık olduğum tarzda değildi. Ancak çenemi kapatıp yüzüme bir gülümseme yerleştirecektim çünkü bunların hepsi CeCe içindi, onun uğruna yapmayacağım şey yoktu.

Annemin garaj yolundaki kırmızı spor arabayı görünce kaşlarımı çattım. Araba sadece yabancı değildi, aynı zamanda bu sokağa ait olmadığı belli oluyordu. Luis'i ön basamaklarda başı öne eğilmiş ve omuzları çökmüş halde otururken bulduğumda kafa karışıklığım yerini endişeye bıraktı.

Bu küçük pislik şimdi ne yapmıştı?

Sokağın karşısına park ettim ve kamyonetimden inerken kapıyı çarptım. Luis yanına yaklaştığımı fark ettiğinde başını kaldırdı. Ayağa fırlarken gözleri büyüdü. Bakışlarındaki korku, içimde alarm zillerinin çalmasına sebep oldu.

“Merhaba.” Garaj yolunda yürürken onu selamladım.

“Burada ne yapıyorsun?”

“CeCe’nin partisi için annemi almaya geldim.”

Güçlkle yutkunurken, “Artık gideceğini sanmıyorum,” dedi.

Omzunun üzerinden fırlattığı gergin bakış, yalnızca içimde kıvrılan huzursuzluğu daha da arttırdı.

“Neler oluyor? Bu kimin arabası?” diye sordum.

Sessizliği, ileri doğru bir adım atmama neden oldu.

Önüme geçip elini göğsüme koydu. “Oraya girme, Gabe. Güven bana.”

Yüzeye çıkmaya başlayan öfkeyle elini üzerimden çektim ve onu bir adım geri ittim. “Çek ellerini üzerimden. Senin sorunun ne?”

“Sana söylüyorum dostum, oraya girmek istemezsin!”

Yüzündeki ifade, içime ağır ve şiddetli bir korku saldı. “Yolumdan çekil, Luis.”

İtaat etmek için hiçbir harekette bulunmayınca onu ittirdim ve hızla eve girerek soğuk ve sert bir şekilde durdum.

Kulaklarıma kan hücum ediyor, annemle mutfak masasında oturan adama bakarken milyonlarca duygu içime doluyordu.

On beş yıldır görmediğim bir adam.

Bu dünyada en nefret ettiğim kişi.

Annem oturduğu yerden hızla doğruldu. “Mijo!” Titreyen dudaklarından sevgi dolu bir ifade geçti ama ona bakmadım. Bakamadım. Kısılan gözlerim karşımdaki adama takılıp kalmış durumdaydı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Kendini zorlayarak yavaşça ayağa kalktı. “Oğlum.” Başını sallayarak selam verdi.

“Bana öyle deme,” dedim öfkeyle, kanım daha da ısınmıştı. “Burada ne halt ediyorsun?”

Boğazını temizleyerek gergin bir şekilde kıpırdandı. “Bunun senin için şok edici olduğunu biliyorum ama eğer açıklamama izin verirsen-”

“Tabii, elbette veririm. Ben seni kovmadan bu evden defol.”

Annem, “Mijo, lütfen,” diye araya girmeye çalıştı.

Sonunda dikkatim ona kaydı ve ağladığını gördüm, tahribatın sebep olduğu gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Geçmişe dair anıların hepsini, annemin bu pislik yüzünden dağılmasını izlediğim tüm o geceleri anında hatırladım.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim, öfkem o kadar kuvvetli bir güçle dönüyordu ki bu noktaya kadar denediğim her türlü kontrolü paramparça etti. Uzanıp boğazını tuttum ve onu duvara fırlattım. “Ona ne yaptın?”

“Gabriel, dur!”

Annemin korku dolu yalvarışlarını görmezden gelerek parmaklarımı daha çok sıktım. Önümdeki adam, kurtulmak için çaresizce elimi tırmalıyordu. Büyümüş gözlerine tekrar baktım. Benimkiyle aynı renk olan gözlere, çocukken o çekip gittikten ve bir daha arkasına bakmamasından sonra uğruna ağladığım gözlere.

Boğazını hâlâ sıkarken, “Burada istenmiyorsun,” dedim.

Annem beni çekmeye çalışsa da başarılı olamadı. “Luis, yardım et.”

Kardeşim aramıza girmeyi başardı ve beni, piç kurusunun boğazını serbest bırakmama sebep olacak kadar güçlü bir şekilde geriye doğru çekti.

O da tükürükler saçarak öksürüp nefes almaya çalışırken yere yığıldı.

Luis, “Ne yapıyorsun, dostum?” diyerek haykırırken öfkesini onu hak eden bok parçası yerine bana yönelttiğini fark ettim.

“Ne mi yapıyorum?” Sorusunu öfkeyle tekrarladım. “Asıl sen ne yapıyorsun? Neden bu eve girmesine izin verdin?”

“ünkü annemle konuşmak istiyordu. İşleri yoluna koymaya alışıyor, Gabe.”

Duyduğum saçmalığa inanamayarak gözlerimi kırpıştıtararak ona baktım. “Gerçekten o kadar aptal mısın? ekip gitti, Luis çünkü bizi umursamıyor. Ne beni, ne seni, ne de annemi!”

“Bu doğru değıl.” Babam parmaklarıyla boğazını ovalarken doğruldu. “Bir hata yaptım. Bunu biliyorum ama yanlışlarımı düzeltmek için buradayım.”

Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdim. “Neden? O fahişe senden bıkip bir sonraki bahçıvana mı geçti?”

Gözlerindeki gerçek her şeyi açıkça anlatıyordu.

İçimde savaşan yakıcı öfkeye tamamen zıt acı bir kahkaha ağızımdan kaçtı. “Eğer bunları düzeltebileceğine inanıyorsan, aklını kaırmışsın demektir. Burası senin evin, buradaki insanlar da ailen değıl ve asla da olmayacak. Şimdi bir ceset torbasının içinde buradan ayrılmadan önce defol.”

“Gabriel, kes şunu. Lütfen.”

Dikkatim kollarım kendine dolamış, gözleri yere sabitlenmiş halde duran anneme yöneldi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Ne düşünüyorsun, anne? Söyle!” Eğilip yüzüne bakarak ona sordum. “Söyleceklerini dinlemeyi gerçekten düşünüyor musun? Bize yaşattıklarını unuttun mu?”

Hiçbir şey söylemedi, tek yaptığı ağlamaya devam etmekte.

Luis önüme geçerek onu görmemi engelledi. “Geri çekil, Gabe. Eğer söyleceklerini duymak istiyorsa, bu en doğal hakkı. Gitmen gerekiyor. İşleri daha da kötüleştiriyorsun.”

Kardeşıme bakarken ihanet, damarlarımda şiddetle pompalanıyordu. “Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız.” Geri çekilip arkamı döndüm ve ön kapıyı tekmeleyerek açtım. Kapı menteşelerinden ayrılarak ön bahçeye fırladı.

Bahçeden geçip kamyonetime doğru hızla ilerlerken annemin hıçkırıkları arkamdan geliyordu.

“Gabe, bekle!” Luis koşarak evden çıkarken bana seslendi.

Ayakkabılarımla çimleri ezerek ilerlemeye devam ettim. Eğer şimdi gitmezsem bundan sonra olacakları kontrol edemezdim. Duygularım çok güçlüydü; beni boğuyor, patlamakla tehdit ediyordu.

Kardeşim mesajı anlamamıştı.

“Sadece bir saniye dinler misin?”

Omzuma uzandığında onu gömleğinin önünden tutup kamyonetime yapıştırdım. “Tek bir sikik kelime daha duymak istemiyorum. Söyleyeceğin hiçbir şey onu affetmemi sağlamayacak.”

Bakışları sert olsa da içlerindeki duygu inkâr edilemezdi. “İnsanlar hata yapar, Gabe.”

“Hata mı?” diye tekrarlarken söylediklerinin yarattığı şaşkınlık içimde dolaşıyordu. “Bunu anlamıyorsun. Henüz be-bektin. Elinde bavuluyla evdeki her odanın önünden geçip

giderken arkasına bakmadan yürümesini izlemedin. Annemin gözyaşları kalmayana kadar her gece ağlamasını dinlemedin. Ve o zengin bir fahişeye yatıp onunla yeni bir hayat kurarken aç olmanın ve ailen yemek yiyebilsin diye kışını yırtmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle bilmiyordun!”

Dudakları birbirine sımsıkı kenetlendi ama çaresizce içinde tutmaya çalıştığı duyguyu bastırmaya yetmedi. Hisleri, yüzüne akan yaşlarının arasından dökülmeye başladı.

Gömleğini serbest bırakarak geri çekildim. “Bu, kardeşim, lanet olası bir hata değil. *Bu*, affedilemez.”

Bunlar kamyonetime atlayıp oradan uzaklaşmadan önce ona söylediğim son sözler oldu. Köşeden döndüğümde boğazımdaki düğüm dayanılmaz bir şekilde gerilmişti ve gözlerim cehennem gibi yanıyordu. Çenemi sertçe sıkarak acıyı bastırmaya çalıştım.

On bir yaşımdan beri ağlamamıştım ve şimdi onun için tek bir gözyaşı dökersem lanetlenirdim.

BÖLÜM 20

Cece

Çalışanlar parti için hazırlık yaparken butiğimde büyük bir telaş yaşıyordum. Kaosun arasında duruyordum, sinirlerim harap olmuş haldeydi ve bu lanet şeye ev sahipliği yaparak çiğneyebildiğimden daha fazlasını ısırdığımı düşünüp endişelenmeye başlamıştım.

Derin nefesler, CeCe. Bunu halledeceksin.

Jill, o kadar haftanın içinde neden bu hafta sonu şehir dışında olmak zorundaydı ki? Akşamı atlatmam için onun sakın ve soğukkanlı kişiliğini kullanabilirdim.

Ön taraftaki girişte bir gürültü oldu ve beni içimdeki karmaşadan çekip çıkardı.

“Nereye gittiğine dikkat et, pislik. Neredeyse karıma çarpıyordun.”

En iyi arkadaşımın kocasına ait olan sert sesle başımı kaldırdım. Yüzümü kocaman bir gülümseme kapladı, kapı eşiğinde

duran Ryder ve Emily'yi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Emily, elini Ryder'ın göğsüne koyarak onu sakinleştirmeden önce çalışana özür dilercesine gülümsedi. Gözleri butiğin içinde gezinip sonunda beni bulduğunda, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Aynı anda hareket ettik, topuklularımız birbirimize sıkıca sarılana kadar seramik karoyu adeta parçaladı.

“Burada olmana çok sevindim,” diye fısıldayıp onu kendime daha çok çektim.

“Bunu hayatta kaçırmazdım.”

Çünkü sadakatin ne demek olduğunu biliyordu. Bu yüzden benim en iyi arkadaşımdı.

Ayrıldığımızda, dikkatimi onun düşünceli görünen kocasına çevirdim. “Çok şık görünüyorsun, Gizli Ajan. GQ'ya bile fazlasın.”

“Benim için bir zevk, Kensington.” Aksini söyleyen kuru ses tonu, hem Emily'yi hem de beni güldürdü.

“Benim tatlı küçük Rosa'm nerede?” diye sordum.

Emily, Ryder'ın ortağı ve karısı hakkında konuşurken, “Onu gece için Nick ve Katelyn'le bıraktık,” dedi. “Araba yolculuğunda ne kadar iyi olacağından emin değildik ve bu şekilde kendimize ait bir gecemiz de oldu.” Kollarını kocasının beline doladığında, gözlerinde aşk parlıyordu.

Ryder sırtarak, “Ayrıca CeCe teyzesinin çanta bağımlılığının ona kötü örnek olmasını istemedim,” diye ekledi.

“Ah, sorun ne? Tüm bu harika el çantalarını görmek kötü anılarını mı canlandırıyor?”

Homurdanarak, “O lanet şeyler ölümcül,” diye karşılık verdi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Rosa’nın sahip olması için bir neden daha.”

“Korunmaya ihtiyacı yok. Bunu yapacak bir babaya sahip.”

Bu konuda onunla tartışamazdım. En iyi arkadaşıma baktığı şekilde başka birine bakacağını görebileceğimi hiç düşünmemiştim ama yanılmıştım. O küçük kız onu parmağında oynatıyordu ve ben de onunla gurur duyuyordum.

“Sizin için baba-kız cüzdanları ayarlasam nasıl olur?” diye önerdim. “Bahse girerim Michael Kors ve Louis Vuitton çok uyumlu olurlar.”

Yüzündeki hiç etkilenmediğini gösteren ifade beni kahkahalara boğdu.

“Hadi ama sadece dalga geçiyorum.” Kaburgalarına hafifçe dirsek attım. “Sadece en iyi arkadaşım için de olsa gelmene sevindim.”

“Sadece onun için gelmedim.”

Şüpheli bir bakışla ona bakarken bana savuracağı hakareti bekledim ama asla gelmedi.

“Şakayı bir kenara bırakırsak, Kensington; gayet iyi iş çıkar-dın. Benim tarzım olmasa bile burası harika bir yer.”

Dokunaklı sözlerine şaşırmıştım, kalbim aniden sıcacık oldu.

Emily, “Öyle,” diye eklerken kolunu omzuma doladı. “Seninle gerçekten gurur duyuyoruz ve şimdiye kadar her şeyde olduğu gibi erkek koleksiyonunda da başarılı olacağını biliyoruz.”

Sadece birkaç kelime insanın ruhunda harikalar yaratabiliyordu.

“Teşekkür ederim, çocuklar,” diye fısıldarken sesim duygularımdan dolayı boğuk çıkıyordu.

O anda annem kapıdan içeri girdi, gece için ona ödünç verdiğim Marc Jacobs elbiseyle her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyordu.

“İşte benim güzel kızım,” beni kendine çekip sarılırken yanağıma bir öpücük bıraktı.

“Merhaba, anne. Harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim, sen de öyle ama bu, şu anlık bir şey değil.”

Kendi kendime gülümseyerek *mütevazı biri* diye düşündüm.

“Emily, seni görmek ne kadar güzel,” diyerek en yakın arkadaşımı kollarının arasına aldı.

“Sizi de öyle. Uzun zaman oldu.”

Ona katılarak, “Çok fazla,” dedi annem.

Birbirlerine gereğinden uzun sarılırlarken içimdeki duygular yeniden kabardı. Emily uzun süre annemin, babamın ölümünden dolayı onu sorumlu tuttuğunu düşünmüştü ancak durum tam tersiydi. Babamı kaybettiğimiz için çok üzgün olduğumuzu inkâr edemezdik. Bununla birlikte doğru olanı yapmak için savaştığı ve bu süreçte de en yakın arkadaşımın hayatını kurtarmasından dolayı onunla gurur duyuyorduk.

Annem, Ryder’ın yanına giderek elini sıktı. “Bay Jameson, sizi tekrar gördüğüme sevindim.”

“Sizi de öyle,” dedi Ryder.

Bana dönüp omuzlarımdan tuttu. “Nasılsın?”

“Gergin ama heyecanlı,” dedim ona dürüstçe.

“Harika olacak. Her zaman olduğu gibi parlayacaksın,” dedi. “Şu meşhur itfaiyeciniz nerede? Hâlâ gelmedi mi?”

“Henüz değil ama yakında burada olur.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bunun için Tanrı'ya minnettardım. Yanımdaki güçlü ve rahatlatıcı varlığının, bu sinir bozucu geceyi atlatmamda yardımcı olmak için tam da ihtiyacım olan şey olduğundan hiç şüphem yoktu.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Emily, “Ben de,” dedi. “En yakın arkadaşımın kalbini çalmayı başaran adamla tanışmak için can atıyorum.”

Kesinlikle çalmıştı ve eğer şanslıysam onu bir daha asla geri alamayacaktım.

Annemin arkasında, çerçevelediğim büyük boy fotoğrafı asmak için yüksek merdivene tırmanan bir adam gördüğümde konuşmamız yarıda kesildi. Kalbimin neredeyse göğsümden fırlamasına sebep olan bir fotoğraftı.

Annem gözlerimdeki yaşların sebebini sorgulayarak, “Tatlım, ne oldu?” diye sordu.

Omzunun üzerinden işaret ettiğimde arkasını döndü ve babamın altın çerçeveli fotoğrafını görünce nefesi kesildi.

Paul Kensington'ın sevgi dolu anısına.

İyi iş çıkar. İyi yaşa. İyi giyin.

“Ah, CeCe, bu mükemmel.” Annem hıçkırarak ağlarken çantasını karıştırarak mendil arıyordu.

Emily elimi tutarak, “Gerçekten öyle,” diye fısıldadı.

Hepimiz sessizleştik ve babamın fotoğrafına bakarken bir anı su yüzüne çıktı...

“Babacığım!” Küçük bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde kollarına koştum.

Beni kucığına alıp göğsüne çekti. “Prensesim. Sarayda günün nasıl geçti?”

“İyi ama seni özledim.”

“Pekâlâ, artık evimdeyim, ait olduğum yere geri döndüm.”

Yanağımdan bir damla yaş aktı ama bu ilk kez babamı kaybetmenin verdiği acı yüzünden değildi. Bu gözyaşlarının sebebi huzur ve hayranlıktı.

Adını bu butik aracılığıyla yaşatmaktan gurur duyuyordum ve o, sonsuza dek hayallerimin bir parçası olacaktı.

BÖLÜM 21

Gece

Saatler sonra butiğin önündeki karanlık otoparkta oturmuş partiyi uzaktan izlerken damarlarımda hâlâ öfke dolaşıyordu. Bu artık katılmak istemediğim bir davetti. Bir saatten daha fazla geç kalmış, hatta gelmemeyi bile düşünmüştüm ama CeCe'yi ekme düşüncesi beni olduğumdan daha kötü hissettirmişti.

Bu gece benimle değil, onunla ilgiliydi.

Bu yüzden buradaydım. İçeri girmeden önce sakinliğimi toplamaya çalıştım. Geceyi, bir daha asla giymeyeceğim lanet bir takım elbisenin içinde zengin ve önemli insanlarla geçirmek zorundaydım.

Kendimi kamyonndan inmeye zorlarken endişe midemi bulandırdı. Yaklaştığımda cam pencereden CeCe'yi gördüm, fotoğraflar için poz verirken gülümsemesi lanet olası tüm mekânı aydınlatıyor, giydiği uzun altın rengi elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Etraftaki tüm ışığı üzerine çekerken tıpkı CeCe'nin kendisi gibi elbise de parlıyordu.

İçeri girdiğim anda bir garson yaklaştı ve bana bir kadeh şampanya ikram etti. O da buradaki herkes gibi maymun kostümü giyiyordu.

Fazla sadeydi.

Şu anda gerçekten bir içkiye ihtiyacım olmasına rağmen teklifini reddettim. Şampanya benim tercih ettiğim bir içki değildi, özellikle de bu gece.

Varlığımı hisseden CeCe'nin başı bana döndü. Birlikte olduğu gruptan ayrılıp bana doğru yönelirken gülümsemesi parlıyordu. Kollarını boynuma dolayıp, "İşte buradasın, çok endişelendim," dedi.

Onu yakınıma çektim, ince vücudunun benimkine değdiğini hissetmek içimdeki savaşı biraz hafifletti. Yüzümü saçlarına gömerken, "Geç kaldığım için üzgünüm," diye mırıldandım.

Sert ses tonum üzerine geri çekildi. Eliyle çenemi okşarken gözleri endişe doluydu. "Her şey yolunda mı?"

Hayır cevabı dilimin ucundaydı. Ona saatler önce olan her şeyi söylemekte öyle ama şimdi zamanı olmadığını bildiğim için bundan vazgeçtim. CeCe'nin gecesini mahvetmeyecektim.

"Evet, Bella. İyiyim."

Gözlerinde bir şüphe parıltısı olsa da neyse ki beni zorlamadı. "Annen nerede?" diye sorarken bir yandan da arkama bakıyordu.

Sorduğu tek bir soruyla göğsümdeki acının artmasına sebep olmuştu. "Gelemedi."

"Çok kötü," derken sesinde yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "Ona özel tasarım bir çanta ayırdım. İçinde eski moda ipek bir fular var çünkü o kumaşı ne kadar sevdiğini biliyorum." Omuzuyla benimkini dürterken ses tonu alaycıydı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Annemin o boka ihtiyacı yok, CeCe. O sade biri. Bunu sana söylemiştim.” Gülümsemesi solarken gözleri acıyla koyulaştı.

Başımı salladım, vicdan azabı göğsümü sıkıştırıyordu. “Üzgünüm. Bu şekilde çıkışmak istemedim. Sadece kötü bir gündü.”

“Ne oldu?” Elime uzanırken sordu. “Anlat bana.”

“Burada olmaz, Bella. Şu anda bunu unutmak ve seninle geçireceğim gecenin tadını çıkarmak istiyorum.” Ciddi olduğumu göstermek için elini dudaklarıma götürdüm ve parmaklarına bir öpücük bıraktım.

“Tamam. Ama bunu daha sonra konuşacağız.”

Başımı salladım.

“Hadi.” Elimi çekiştirirken gülümsüyordu. “Annem ve Emily seninle tanışmak için çok heyecanlılar.”

Beni kalabalığın arasından geçirirken bir kadın omzunun üzerinden bizi gördü ve ilerlemeye başladı. Sarı saçları, yeşil gözleri ve öne çıkan özellikleriyle CeCe’nin annesi olduğundan hiç şüphem yoktu. Onunla ilgili her şey zenginlik çılgınlıkları atıyordu ama kızıyla aynı nazik gülümsemeye sahipti.

Gözleri benimkilerin üzerindeyken, “Tanışmayı beklediğim adam bu mu?” diye sordu.

“Evet. Anne, bu Gabe. Gabe, annem Elizabeth Kensington.”

Elimi uzattım. “Bayan Kensington, sonunda sizinle tanışabilmemiz çok güzel.”

“Aynı şekilde, Gabe. Kızımdan hakkında harika şeyler dışında hiçbir şey duymadım. Ben yokken ona bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti.”

CeCe, bana her zaman beni fazlasıyla etkileyen gülümsemelerinden birini gösterince yaşadığım bütün boktan şeylerin biraz olsun uzaklaşmasını sağladı.

Başka bir çift yürüyerek yanımıza geldi, onların CeCe'nin evindeki düğün fotoğrafları sayesinde Ryder ve Emily olduğunu biliyordum.

"Bu o mu?" diye sordu.

"Evet, o," derken gururla parlıyordu. "Gabe, en iyi arkadaşım Emily ile tanış."

Elini sıkarken, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Ben de, Gabe. Son haftalarda hakkında çok fazla şey duydum."

CeCe ile paylaştığı gülümsemeye bakılırsa her şeyi bildiğinden şüphem yoktu.

CeCe, Ryder'ı gösterdi. "Ve buradaki neşe dolu adam da kocası, Gizli Ajan Cody Banks". Belalı bir tiptir. Hatta silah bile taşıyor."

Küstah açıklama onu pek eğlendirmişe benzemiyordu ama şaşırmış gibi de değildi. Elimi sıkarken, "Ryder," diyerek kendini tanıttı. "Onun gibi bir mücevher bulduğun için çok şanslısın."

Annemin evinde yaşanan felaketten sonra dudaklarımda ilk kez bir tebessüm belirdi.

CeCe kıkırdadı, Ryder'ın alaycı tavrına hiç alınmamıştı. "Hadi gel, seni diğerleriyle tanıştırayım."

Ne yazık ki tanıştığım diğer insanlar, annesi ve arkadaşları gibi sakın ve çabuk kabullenen tarzda değillerdi. Bazıları onaylamayan bakışlarla beni inceliyor, bazıları burun kıvrıyordu. CeCe ise her şeyden habersizdi.

* Bir CIA ajanının başından geçen olayları anlatan, Amerikan yapımı komedi filmi.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Gece ilerledikçe kendimi buraya daha da yabancı hissetmeye başlamıştım. Bu ilk defa olmuyordu, tamamen farklı dünyalardan gelen iki kişi olarak, birlikte nasıl çalışmamız gerektiğini merak ederken içimi huzursuz edici bir şüphe kapladı. Onun dünyasına kızgınlığım büyümeye başlamıştı.

Sadece önümüzdeki birkaç saati atlatacaktım ve bunu bir daha yapmayı asla kabul etmeyecektim.

Sonrasında ünlü bir derginin fotoğrafçısı yanımıza gelip CeCe'ye birkaç fotoğrafını daha çekip çekemeyeceğini sordu. CeCe, teklifi kabul ederek kolunu benimkine doladığında kadın yapmacık bir şekilde boğazını temizledi ve sadece onun fotoğrafını çekmek istediğini söyledi.

CeCe dışında herkesi başından savmak istediği belli oluyordu. Fotoğrafçı bunu yaparken CeCe'nin gülümsemesi hiç bozulmamıştı.

Gerçekten hiçbir şeyden haberi yoktu.

Bunun beni kızdırması gerekirdi ama öyle olmadı. Bunu görmüyordu ve göreceğini de hiç sanmıyordum.

“Hemen döneceğim, tamam mı?”

Başımı salladıktan sonra parmak uçlarında yükseldi ve yanağıma bir öpücük bıraktı.

Kalabalığın içinde kaybolduğunda, biraz dinlenmeye ihtiyaç duyarak odanın boş bir köşesine geçerken yolda bir kadeh şampanya içmeye karar verdim. Kravatımı gevşeterek, köpüklü içeceği tek yudumda bitirdim.

Ryder yanıma gelip, “Bu etkinliklerden benim kadar keyif alıyor gibisin,” dedi.

“Düzenlenme amacı beni diğer insanlar kadar rahatsız etmiyor.” Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini düşünerek duraksayıp ona bir bakış attım. “Üzerine alınma.”

Sırıttı. “Alınmadım. En az senin kadar buraya aitim. Ama karım gittiği her yere uyum sağlıyor, ben de onun iyiliği için bütün bunlara katlanıyorum.”

Bu anlayabileceğim bir şeydi çünkü yapmaya çalıştığım tam olarak buydu.

Başka şeylerden konuşmaya karar vererek, “CeCe, birbirinizi liseden beri tanıdığınızı söyledi,” dedim.

“Evet. Aslında hayatımızın çoğunda birlikte aynı okula gittik ama aynı arkadaş gruplarının içinde değildik diyebiliriz.”

Bu bilgi beni hiç şaşırtmamıştı. Arkadaş gruplarıyla takılacak bir adama benzemiyordu.

“Aslında son sınıfa geçtiğimizde, beni çantasıyla fena halde dövdüğü zaman birbirimizle ilk defa konuştuk.”

Ona alaycı bir bakış atarken dudaklarım sırıtmaya döndü. “Bununla ilgili bir şeylerden bahsetmişti.”

“Bahsettiğine eminim. Herkese bundan bahsetmekten ve sahneyi fazlasıyla abartmaktan hoşlanıyor.”

Kısık sesle güldüm. “Bu tam Sarışın’a göre.”

Titreyen telefonum sohbetimizi böldü. Cebimden çıkarınca arayanın annem olduğunu gördüm. Yapmak istediğim son şey ona cevap vermektir ama en az dört kez aramıştı. Onu iyi tanıyordum, muhtemelen bir çukurun içinde öldüğümünden endişe duyuyordu.

Bir süreliğine izin isteyerek mahremiyet için arka odaya yöneldim ve yanlışlıkla bir grup insanla içki içip sohbet eden

AŞKIN İLK KIVILCIMI

bir adamın omzuna çarptım. Özür mırıldandım ama boş bardağını bana uzatınca olduğum yerde donup kaldım.

“Bir tane daha alacağım.” Bana bakma zahmetine bile girmedi, gözleri etrafındaki adamlardan ayrılmamıştı.

Almak için hiçbir harekette bulunmadan boş bardağa baktım. “Pardon?”

Sonunda benimle göz teması kurduğunda, rahatsızlığı ve onaylamadığı belli oluyordu. “Bir şampanya daha, dedim. Dilimizi bilmiyor musun?”

Vücudumdaki her kas gerilirken kulaklarımda kan uğuldamaya başladı.

Ben cevap vermeyince diğerlerine döndü. “Bugünlerde her yer dil bilmeyen çalışanlarla dolu.”

Sözleri değerli kontrolümden geriye kalanları da kırdı ve öfkeden gözüm dönerken yumruğum yüzüne inerek onu tek bir darbeyeyle yere düşürdü. “Dilini bilmeyen birinden bunu almak, nasıl bir his pislik?”

Odaya korku dolu nefesler yayılırken birkaç kişi ayağa kalkmasına yardımcı olmak için koşuşturdu.

CeCe kalabalığı yararak ilerliyordu, yüzü utanç ve korkuyla kaplanmıştı. Bakışları adamdan bana doğru kaydığında, gözleri incinme ve şaşkınlıkla parlıyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Bütün bunların açıklamasını yapmak üzereydim ama insanların yüzündeki küçümseyen ifade ağzımı kapalı tutma sebep oldu. Söyleyeceğim hiçbir şey beni onların gözünde haklı çıkarmayacaktı bu yüzden denemedim bile.

Başımı sallayarak kapıya yöneldim, herkes benim için yolu açarken ayakkabılarım parkenin üzerinde sertçe hareket ediyordu.

CeCe peşimden koşarken, “Gabe, bekle!” diyerek bağırdı.

Arkamı döndüm ve yüzünde gördüğüm yıkım sadece ona ait olan bir parçamı daha yok etti.

“Senin derdin ne? Bunu nasıl yaparsın? Hem de böyle bir gecede!”

“Benim kahrolası bir garson olduğumu düşündü! Ne yapmamı bekliyordun? İtiraz etmeden bunu kabul mü etmeliydim?”

“Tabii ki hayır ama bunun için şiddete başvurmana gerek var mıydı? Partim mahvoldu.”

Yüzünden aşağı akan gözyaşları damarlarımda hem suçluluk duygusunu hem de kaçınılmaz olan bir şeyi daha uyandırdı. “İşte bu yüzden hiç gelmemeliydim.”

“Neden böyle söyledin?”

“Çünkü ben buraya ait değilim, CeCe ve asla da olmayacağım!” Ceketimi çıkartıp boynumdaki kravatı adeta kopardım ve kamyonetin açık camından içeri fırlattım. “Bu iş asla yürümeyecek.”

Bana bakarken yüz ifadesi acı ve kafa karışıklığıyla doluydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben ve sen.” Butiği işaret ettim. “Bunlar. Anlamıyor musun? Bu asla yürümez. Biz çok farklıyız.”

“Ama öyle değil. Biz uyumluyuz, unuttun mu? Sen ve ben. *Biz* uyumluyuz.”

“Artık değil, Sarışın.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Kelimeler dudaklarından titreyerek dökülürken, “Bunu yapma,” diye fısıldadı. Ona dokunmak istedim ama bunu yapmamaya karar verdim. Dokunmak durumu daha kötü hale getirecekti.

“Üzgünüm.”

Ne kadar zor olsa da kamyonetime binip oradan uzaklaşmaya başladım. O sırada kendime dikiz aynasından son kez bakma izni verdim; sevdiğim tek kadının gecenin içinde kaybolmasını, arkamda bıraktığım kalbimin beni asla kaçamayacağı karanlık bir yere sürüklemesini izledim.

BÖLÜM 22

Cece

Tükenmiş ve mahvolmuş bir halde, gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ederken butiğimde dolaşıp bir yandan da etrafı topluyordum. Gabe hışımla hem partimden hem de hayatımdan çekip gittiği andan beri gözyaşlarım hiç durmamıştı.

Gece tam bir faciayla sonuçlanmıştı ve muhtemelen tüm kariyerim bitmişti. İtibarım asla eskisi gibi olmayacaktı. En çok da buna üzülmeliydim ama üzülmüyordum. Kalbimi çalmayı başaran ama onu kıran adam beni sonsuza kadar terk etmişken bütün bunların hiç önemi yoktu.

Bir el hafifçe omzuma dokundu ve döndüğümde yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana bakan Emily'yi gördüm. "Annen kalan son misafirleri uğurluyor."

Boğazımdaki yakıcı acı yüzünden konuşamadığım için verdiği bilgiye başımı sallayarak cevap verdim.

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Yalan söyleyip evet demek üzereydim ancak onun yerine dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı.

Beni kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. “Çok üzgünüm, CeCe.”

“Bunu bana, bize yaptığına inanamıyorum.”

“Onu suçlayabilir misin?”

Kafamı kaldırdığımda Ryder’ın arka odadan çıktığını gördüm.

Kravatını gevşeterek duvara yaslandı. “Adam, ten rengi yüzünden garson olmakla karıştırıldı. Bana sorarsanız o pislik hak ettiğini buldu.”

“Bu ona o şekilde davranma hakkını vermez.” Emily benim yerime ona cevap verdi. “Bunlar Gabe ile ilgili değildi, Ryder. Bu gece CeCe ve kariyeriyle ilgiliydi.”

“Üzgünüm, Em ama bu konuda yanılıyorsun. Olanların hepsinin Gabe ile ilgisi vardı,” dedi. “Siz ikiniz anlamıyorsunuz. Anlayamazsınız da çünkü onun gibi pisliklerle büyüdüünüz. Size hiçbir zaman onlarla aynı havayı soluyacak kadar iyi değilmiştiniz gibi davranılmadı. Ben bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve Gabe daha önce bilmiyorsa da artık kesinlikle biliyor.”

Annem içeri girerken, “Ryder haklı,” dedi. “Gabe’in yaptıklarını doğru bulmuyorum, öfkesini daha iyi kontrol etmesi gerekirdi ama eminim oldukça incinmiştir.”

İncinmişti. Sinirle dışarı fırladığında, gözlerinde asla unutamayacağım bir acı vardı.

“Victor sınırı aştı.”

“Evet, öyle yaptı,” diye katıldım. “Gabe adına ben de kızgıyım. Ama halledecektim. Kimsenin ona böyle davranmasına asla izin vermezdim. Bana bunun için şans bile vermedi.”

Annem yanıma gelip rahatlatmak istercesine kolunu omzuma doladığında, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. “Ona sakinleşmesi için biraz zaman ver, tatlım. Hata yaptığını anlayacağından eminim.”

Kararsızlık içinde başımı salladım. “Bilmiyorum. Belki de birbirimizden çok farklıyızdır.”

Sebeplerim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu. Birlikte gülerken veya birbirimize dokunurken hiç de farklı değildik. Birlikte olduğumuz zamanlarda hiçbir şey bundan daha doğru hissettirmiyordu.

“Ryder ve bana bak.” Emily’nin gözleri kocasının üstündeydi. “Farklı şekilde büyüdük ama bunun yürümesini sağladık. Seni düşündüğüm kadar önemsiyorsa geri dönecektir, CeCe.”

Keşke onlar kadar umudum olsaydı çünkü onu bir daha görmeme düşüncesi bile çok acı veriyordu.

BÖLÜM 23

Gabe

Aralıksız vuruşlar, beni işkence dolu uykumdan çekip çıkardı. İstenmeyen güneş ışığı adeta kafamı deliyordu. Zorlukla açtığım gözlerimi hızla geri kapattım.

İki gece üst üste fazla alkol almak iyi bir fikir değildi. Özellikle de göğsümdeki ağırlığı hafifletmediğinde ya da o piç kuruşu orada belirmediğinden beri su yüzüne çıkan acı dolu anıları silmediğinde.

Ve bir de o gece yanından çekip gittiğim güzel kadının görüntüsü vardı. Beni en çok rahatsız eden de onun hatırasıydı.

Kapı çalmaya devam edince yataktan zor da olsa kalktım. Aşağı inmeden önce kot pantolonumu ve gömleğimi beceriksizce üzerime geçirdim. Kapıya vardığımda dengemi sağlamak için elimi duvara dayamak zorunda kalmıştım, yer adeta ayaklarımın altından kayıyordu.

Kapının koluna uzandığımda göğsümde bir umut titreşti, onun düşünmekten kendimi alamadığım tek kadın olması için

dua ettim. Titreme, kapıyı açıp karşımda annemi bulduğum anda söndü.

“Mijo.” Annem fısıldayarak bana baktı. Ön basamaklarımda dururken yüzündeki yıkım, yalnızca çelişkili duygularımı daha da derinleştirmeye hizmet ediyordu. “Seni aradım.”

“Meşguldüm.”

Hem kendimi hem de son birkaç günü unutmaya çalışmakla uğraşıyordum. Görünüşe göre içimde savaşılan duyguların üzerini örtebilecek hiçbir içki yoktu.

“Girebilir miyim?”

Yapmak istediğim son şey annemle konuşmaktı çünkü *o adamdan* bahsetmek zorunda kalacaktım ve bunu istemiyordum. Tıpkı son on beş yıldır yaptığım gibi o hiç yokmuş gibi davranmak istiyordum. Ancak bana her şeyi veren tek kadına dönüp bakarken bu isteğini reddedemezdim.

İçeri girmesi için kenara çekildim ve sonra her yere kusmadan önce oturmak için koltuğa doğru yürüdüm. Başımı geriye yasladım, baş dönmemi hafifletmek için gözlerim kapandı.

Annem yanıma otururken minder hafifçe çöktü. Uzanıp yüzümü kendisinininkine çevirdi. “Berbat görünüyorsun.”

Gözlerim açıldı ve onunkilerle buluştu. “İhanet seni bu hale getiriyor.”

Yüzü acıyla buruştu. “Sana ihanet etmedim, Mijo.”

“O kalabilsin diye gitmem söylendiği düşünülürse kesinlikle öyle olduğunu hissediyorum.”

“Bu senin güvenliğin içindi. Çok kızgındın,” diye fısıldadı.

“Tabii ki öyleydin ve buna hakkım vardı.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Evet, haklıydın ama öfkeni kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor. Eğer buna izin verirsen seni tüketir ve yiyip bitirir. Kendin de dahil olmak üzere etrafındaki her şeyi yok edebilir.”

Bu noktayı tartışma dürtümle savaşıırken çenem kilitlendi çünkü yapamazdım. Ne de olsa öfkem, sevdiğim tek kadını kaybetmeme neden olmuştu.

“Evimize girmesine izin verdin, anne. Bunu neden yaptın?”

“Çünkü ne söyleyeceğini duymak istiyordum.”

“Ne söylediği kimin umurunda?”

“Benim umurumda.” Bağırarak bana karşılık verdi. “Haksız olsa bile yaptığı şey için bir açıklamayı hak ediyorum, Gabriel. Hepimiz ediyoruz.”

“Verdiği zararı geri almak için söyleyebileceği hiçbir şey yok. Neden ona bu şansı veriyorsun?”

Tutmaya çalıştığı gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken, “Çünkü bitirmeye ihtiyacım vardı,” diye mırıldandı. “Bunca yıldan sonra bile onu hâlâ seviyorum.”

Şaşkınlık içimi yakarken vücudumdaki her kas gerildi. “Ciddi olamazsın.”

“Bir parçam onu her zaman sevecek. Nasıl sevmem? Bana isteyebileceğim en değerli beş hediye verdi.”

“Evet sonra hepsini tek başına büyütmen için seni terk etti,” diye hatırlattım soğuk bir sesle.

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Doğru, terk etti. Ama o gün beni terk eden adamın, âşık olduğum adam olmadığını anlamalısın. Onun son değil ama ilk halini daima seveceğim.”

“Yani ne diyorsun? Gerçekten onu geri mi istiyorsun?” Bu düşünce zaten bulanık midemin şiddetle çalkalanmasına sebep oldu.

“Hayır. Çelişkili duygularıma rağmen onu asla geri istemiyorum. Ona bir daha asla güvenemem.”

Bunun için minnettardım çünkü öyle olsaydı bunu kaldıramazdım. Böyle bir şey annemle ilişkimizi tamamen değiştirirdi.

Elimi tutarak, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Yalnızca seni bu kadar incittiği için değil, aynı zamanda yıllar önce parçaları toplamama yardım etmek zorunda kaldığın için. Bu hiç adil değildi. Bir çocuk olarak daha fazlasını hak ediyordun ve bunun için gerçekten üzgünüm.”

Sert bir şekilde, “Senin üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok,” dedim. “Büyürken iyi bir hayatım ve ondan daha da iyi olan bir annem vardı. Hiçbirinden pişman değilim.”

Sarılmak için beni kendine çekerken hıçkırıklara boğuldu. “Seni seviyorum, Gabriel. Sensiz bunu asla atlatamazdım. Sen benim dayanağım oldun.”

Birkaç dakika önce ona karşı beslediğim tüm öfke, kollarının arasındayken eriyip gitti. “Onsuz daha iyiydik, anne. Sen onun için fazla iyiydin ve hâlâ da öylesin. Seni hak etmiyor.”

Geriye yaslandı, yaşlarla dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Onu geri istemiyorum, Mijo ve bunu biliyor. Ama çocuklarıyla bir ilişki istiyor.”

Kalbim öfkeyle kasıldı. “Böyle bir şey olmayacak.”

O adamın hayatıma girmesine izin vermeden önce cehennem soğuması gerekirdi.

Başını salladı. “Ben öyle düşünmüyorum, bu senin seçimin ama bazı kardeşlerin farklı düşünüyor olabilir. Luis’in bunu düşündüğünü biliyorum. Onaylamasan bile buna saygı duymalısın.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

O adama bir şans daha verilmesini anlamanın benim açımdan mantıklı tek tarafı yoktu. Küçük kardeşim, onun bizi nasıl terk ettiğini hatırlamıyor olabilirdi ama babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

“Şimdi bana CeCe ile aranda ne olduğunu anlat.”

Gözlerim anneme doğru kayarken göğsümdeki yanma arttı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Telefonlarıma cevap vermediğin için onu aradım ve bana artık birlikte olmadığınızı söyledi. Kalbi kırılmış gibiydi.”

Sertçe yutkundum, onu ağlarken nasıl bıraktığımı hatırladıkça suçluluk ve pişmanlık duygusu göğsümün üzerinde birbiriyle savaşıyordu.

“Ne yaptın, Mijo?”

Uzun uzun anlatmaya gerek duymadan, “Her şeyi mahvettim,” diye açıkladım.

“O zaman bunu düzeltmen gerekiyor.”

“Yapabileceğimi sanmıyorum, ayrıca yapmam gerektiğinden de emin değilim. Biz çok farklıyız, anne.”

“Saçmalık,” dedi öfkeyle.

Başımı salladım. Anlamıyordu, o partide ne kadar göze battığımı görmemişti.

Yüzümü kavradı ve beni kendisine bakmaya zorladı. “Onu seviyor musun?”

Bu düşünmeye ihtiyacım olmayan bir soruydu. “Evet, seviyorum.”

“Öyleyse düzelt, Mijo, yoksa hayatının geri kalanı boyunca pişman olacaksın.”

“Nasıl?”

Dudakları hüznü bir gülümsemeyle hareket etti. “Bunu nasıl yapacağına kendin karar vermelisin ama başarabileceğinden hiç şüphem yok. Hatalarını düzeltebilecek biri varsa, o da sensin Gabriel. CeCe’ye ne kadar üzgün olduğunu göster. Onu geri kazan ve bunu yaptığında da... gitmesine asla izin verme.”

Göğsümde yeni bir umut yeşerip damarlarımı ısıtan kararlılığa karıştı. Çok geç kalmadığımı umuyordum.

BÖLÜM 24

Cece

Butiğe her zamankinden daha erken gelmiştim. Yatağımda ağlayarak bir gün daha geçirmektense sabaha erken başlamayı tercih ederdim. Son beş gündür yaptığım tek şey de buymuş gibi geliyordu.

Kalbim kırılmıştı, darmadağınktı ve görünüşe bakılırsa asla tamir edilemeyecek haldeydi. Gabe'e âşık olduğumu biliyordum ama bu olay bana son birkaç ayda gerçekten tüm kalbimi ona kaptırdığımı göstermişti. O olmadan hiçbir şey yapmak istemiyordum, butiğimi görmek bile moralimi yerine getirmeyi başaramıyordu.

Yakışıklı yüzünü, ukala gülüşünü özlüyordum. Çikolata rengi gözleri sonsuza dek aklıma ve kalbime kazınmıştı. Öyle mahvolmuştum ki gidip bir sürü bitter çikolata yemiştım. Sonra da beş kilo almıştım.

Piç kurusu.

Yastığımda kalan kokusu da hiç yardımcı olmuyordu. Benimle alay ediyor, kırılgan duygularımla oynuyordu.

Babasıyla olanları öğrendikten sonra onunla iletişime geçmeyi düşünmüştüm. Annesinden, evde yaşananları duyduğumda çok şaşırmıştım ve Gabe adına kalbim daha çok sızlamıştı. Partiye geldiğinde neden bu kadar üzgün olduğuna şaşırmamak gerekiyordu. Sonrasında Victor'ın kaba varsayımı işleri daha da kötüleştirmişti.

Ona ulaşmak, nasıl olduğunu kontrol etmek istiyordum ancak benimle iletişime geçmek için hiçbir adım atmadığından onu rahat bırakmaya devam edecektim. Gabe'i ne kadar özlemsem de parçalanmış kalbimi tekrar kesme tahtasına koymaya hazır değildim. Bunun gibi bir darbeyi tekrar kaldırayabileceğimi düşünmüyordum.

İç çekerek Pep'i yolcu koltuğundan aldım ve arabadan indim. Minik kafasına bir öpücük kondurup, "En azından sana sahibim, oğlum," diye fısıldadım.

Bayan Nelson çiçekçi dükkânından başını uzattı ve yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle el salladı.

Ona el sallamayı başardım ama gülümsemesine karşılık verecek enerjim yoktu. Kapıma ulaştığımda kilidini açıp içeri girdim. Alarm için hareket ettiğimde zaten devre dışı bırakılmış olduğunu görünce sertçe durdum.

Ayaklarım korkumdan yere yapışıp kalmış haldeydi. Dışarı koşmak için döndüm ama ayakkabılarımda altındaki gül yapraklarını gördüğümde duraksadım. Önümdeki zeminde canlanan gökkuşağı renklerini gördüğümdeyse kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Pep'i yere koyup içeri doğru yürürken umut tüm vücudumu sarmıştı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Köşeyi dönüp tüm butiğimin çiçeklerle dolu olduğunu fark ettiğimde boğazımdaki yumru daha da büyüdü. Her yer vazoyla doluydu. Yine de en iyi kısmı -ruhumu aydınlatan kısmı- ortada duran ve elinde tek bir beyaz gül tutan adamdı.

Bunların rüya olmaması için dua ederek birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Bana o seksi çarpık gülümsemesini gösterdiği anda her şeyin son derece gerçek olduğunu anlayabilmişim.

“Merhaba, Sarışın.” Derin sesi sadece kalbimdeki sıcaklığı besliyordu.

Sakinliğimi korumaya çalışırken nefesim kesildi ama ne kadar denersem deneyeyim yanaklarımdan aşağı akan yaşları durduramıyordum.

Fısıltıdan biraz daha yüksek şekilde çıkan sesimle, “İçeri nasıl girdin?” diye sordum.

“Beni içeri Jill aldı.”

O tatlı, küçük hain.

“Neden buradasın?” Ellerimi önümde birleştirdim, cevabını duymaktan korkuyordum.

“Çünkü seni görmem gerekiyordu. Geçen gece yaptıklarım için özür dilemek istiyorum.”

Gözlerim bir duygu seliyle kapandı, hem umut hem de korku tutunacak yer bulmak için savaşıyordu. Söylediklerine inanmayı çok istesem de kalbimi bir kez paramparça etmişken onları kabul etmekten korkuyordum.

Öne doğru bir adım atarak iri ve sıcak elleriyle ıslak yanaklarımı avuçlarının içine aldı. Tek başına küçük bir dokunuş beni yıkılmaya yaklaştırmıştı.

“Bana bak, Bella.”

Gözlerim birden açılırken yakışıklı yüzü önümde bulanıklaştı.

“Yaptığım şey için üzgünüm. Babamı gördükten sonra berbat durumdaydım ve o pislik öyle konuştuğunda...” Devam etmeden önce çenesi öfkeyle kasıldı. “Kendimi kaybettim, ona vurduğum için pişman olmasam da partini mahvettiğim için pişmanım.”

“Parti önemli değil,” dedim boğuk bir sesle. “Bu butik benim için çok şey ifade ediyor ama aynı şekilde sen de benim için çok değerlisin ve kimsenin sana bu şekilde davranmasına asla izin vermem. Victor ile bir daha iş yapamayacağım anlamına gelse bile onu kovardım. Ama bana bu şansı bile vermedin, Gabe. Sanki geçen birkaç ayın senin için hiç önemi yokmuş gibi beni bırakıp gittin.”

Alnını benimkine yasladığında pişmanlığı koyu gözlerinden okunuyordu. “Biliyorum ve güven bana, her gün her saniye pişman oldum. Ama şundan emin ol, CeCe; bunu önemsiyorum. Önemsemekten de öte... Seni seviyorum.”

Ciğerlerime derin, keskin bir nefes çektim. “Az önce ne dedin?”

“Seni seviyorum dedim.” Parmakları yanağımı okşayarak akan yaşları sildi. “Senin hakkındaki her şeyi seviyorum. Köpeğini, gülünç çantalarını, hatta küstah ağzını.” Sırıttı. “Senin hakkında sevmediğim tek bir şey yok.”

Tutmaya çalıştığım hıçkırık yüzeye çıkarak dudaklarımın arasından kaçtı. Alnımı göğsüne dayadım, aptal gibi ağlıyordum. “Bu hafta bana beş kilo aldırmış olsan bile ben de seni seviyorum.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Beni kollarının arasına alırken göğsünden bir kahkaha yükseldi, kucaklaması özlemini çektiğim rahatlamayı bana geri getirmişti.

Elleriyle yüzümün iki yanından tutarak gözlerimizin karşı karşıya gelmesini sağladı. “Cásate conmi go,” diye fısıldadı. Sıcak gözleri ruhuma işlerken kelimeler dilinden en güzel şekilde döküldü.

Burnumu çekip kafam karışmış bir şekilde ona baktım. “Bir saniyeliğine seksi olmayı bırakıp bunu anlayacağım şekilde söyleyemez misin? Bu hafta İspanyolcamı pek geliştiremedim.”

Dudaklarında büyüleyici bir gülümseme belirdi ama hızla kaybolurken ifadesi ciddileşti. “Evlen benimle.”

Vücudumdaki her kas hareketsiz kaldı, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

Elini kaldırarak, “Beni dinle,” diye başladı. “Çabuk olduğunı biliyorum ve muhtemelen şu anda aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun. Bunu bir hatta iki yıl bekleyip sonra sana sorabilirdim ama soru yine aynı olacak, CeCe. Sonsuza kadar benim olmanı istiyorum.”

Beynim içinde bulunduğum anı idrak etmeye çalışırken göğsüm heyecanla sıkıştı.

“Sana veremeyeceğim çok şey var,” diyerek devam etti. “Pahalı Barbie tipi arabalar ya da Vera denen o kadından üç bin dolarlık bir elbise gibi.”

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ama senin için ateşten geçerim. Senin için yanan bir binaya koşarım.” Uzanıp boynumu avuçladı, başparmağı tenimi okşuyordu. “Senin için ölürüm, CeCe.”

Güzel sözleri kalbimi yerinden oynatmaya yetmişti.

Arkasına uzanıp çiçek vazosunun yanında duran kırmızı, saten kurdeleli, beyaz bir hediye kutusu aldı. “Yüzüğüm yok çünkü bu lanet şehirdeki her kuyumcуда saatler geçirdim ve yeterince iyi bir tane bulamadım. Ben de onun yerine sana bunu aldım.” Hediyeıı bana uzattı.

“Bu ne?” diye sordum.

“Aç onu. Bu konuşmamın bir parçası.”

Kapağı kaldırmadan önce kırmızı kurdeleyi açtım. İçinde ne olduğunu gördüğümde dudaklarımın arasından keskin bir nefes kaçtı. “Aman Tanrım.”

Kristalden yapılmış camdan ayakkabı saten yastığın üzerinde duruyor, vaatle ışıldıyordu.

“Her zaman babanın prensesi olacağını biliyorum ama senden benim kraliçem olmanı istiyorum.”

Dudaklarımdan bir hıçkırık çıktı, ifadesi ve düşünceli hediyesi aklımı başımdan almıştı.

“Evet dersin seninle bir saray inşa edeceğime söz veriyorum. Her gece bizim için yemek pişireceğim, sana derinlemesine İspanyolca dersleri vereceğim ve hiç bitmeyen orgazmlar yaşatacağım.”

Dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha çıktı, kalbim aşkla dolmuştu.

“Ne düşünüyorsun, Bella?” diye sorarken beni kollarının arasına aldı.

Gülümseyerek bulanık bir görüşle ona baktım. “Barbie tipi arabaların abartıldığını düşünüyorum. Herhangi bir günde orgazmı tercih ederim.”

Dudaklarımı öperken ağzından çıkan boğuk kahkaha benimkilerle karıştı ve bildiklerimi pekiştirdi. Bu adam ihtiyacım

AŞKIN İLK KIVILCIMI

olan tek şeydi. Sevgisi umduğumdan çok daha fazlaydı ve ölene kadar bunun değerini bilecektim.

Ateşli öpücüklerimizin arasında, “Seni özledim,” dedim.

“Ben de seni özledim, bebeğim.” Teması kesti, başparmağını ağzının olduğu yere koyup altdudağıma dokundu. “Yakında birlikte dışarı çıkıp senin için bir yüzük seçeceğiz.”

Dokunuşuna doğru eğilirken parmaklarım bileğini kavradı. “Yüzüğe ihtiyacım yok. Senden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorum.”

“Bana sahipsin hem de sonsuza kadar.”

Geleceğimiz gözlerimin önünden geçerken yüzümden sevinç gözyaşları akıyordu. Saray olsun ya da olmasın, para olsun ya da olmasın, o benim beklediğim prensti.

Kollarını etrafıma sardı. “Seni bugünlük eve götürmeme ve söz verdiğim tüm o orgazmlara başlamama ne dersin?” dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Eskiden beni çok sinirlendiren ama şimdi görmek için can attığım bir sırtıydı.

“Jill bekliyor, bugün çalışmaya gönüllü.” Baştan çıkarıcı bir tavırla ekledi.

Bütün gün kollarında olma fırsatını kaçıramazdım. Parmak uçlarıma yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Göster bakalım, Ateş Çocuk. Bakalım yeteneklerin nelermiş?”

“Ah, Sarışın bana böyle meydan okumanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun.” Eğilip beni kollarının arasına aldı ve boğazımdan bir kahkaha çıkmasına sebep oldu.

Kollarımı boynuna doladım, büyüleyici kahverengi gözlerine bakarken yüzümde bir gülümseme vardı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Fazlasıyla.”

Tüm hayatımın bu andan itibaren başladığına oldukça emindim.

Dışarı çıkarken tabelayı kapalı olarak çevirdim, Pep de arkamızdaydı. Gözlerim cam penceremdeki mor taca takıldı ve her zaman dilediğim peri masalına nihayet ulaştığımı fark ettiğimde kalbim ısındı. Sadece benim Beyaz Atlı Prens'im, topuklu ayakkabıların veya tasarım çantaların önemi hakkında en ufak fikri olmayan ukala bir itfaiyeci çıkmıştı. Yine de beni nasıl seveceğini biliyordu ve bu, bir çift Jimmy'den ya da arkadaşım Louis'den bile daha önemliydi.

EPILOG

Cece

Rosa'nın dördüncü yaş gününü kutlamak için bir araya geldiğimizde, güneşin sıcak ve parlak ışıkları üzerimize yansıyor. Emily ve Ryder'ın arka bahçesi, yakın arkadaşlarıyla dolu haldeyken en az bir düzine çocuk da yüzlerine çikolata bulaşmış halde etrafta koşuşturuyordu.

Geleceği, bir gün arka bahçemizin bu kadar sevgi ve mutlulukla dolu düşündüğümde midem heyecandan kasılıyordu.

“Sadece ben mi böyle düşünüyorum, yoksa gerçekten yaşayan en şanslı sürtükler biz miyiz?” dedi Emily'nin burada, Charleston'da yaşayan bir arkadaşı olan Kayla. Birlikte bira içen kocalarımızı işaret etti. “Polis şefimiz var,” derken kocasını göstermişti. “FBI ajanları, Deniz Kuvvetleri Komandoları ve şimdi bir itfaiyeci... Manzara bundan daha iyi olamazdı.”

Emily gülümseyerek, “Katılıyorum,” dedi. “Çok şanslıyız ve eğer başımız belaya girerse güvende olacağımıza eminim.”

Kayla, "Kocam beni kurtarmaya alışkın," dedi. "Yine de gerçekten şanslıysam, beni tutuklayan o olur." İmalı sırtışı hepimizi kahkahalara boğdu.

O tam bir çılgındı ve bana biraz kendimi hatırlatıyordu, ondan oldukça hoşlanıyordum. Gabe ve ben bu kalabalığa çok iyi uyuyorduk. Evimiz Atlanta'daydı ama başka bir yere taşınacak olsaydım orası en iyi arkadaşımın yaşadığı bu şirin şehir olurdu.

"Anne," diye seslendi Rosa çimlerin diğer tarafından. "Hediyelerimi şimdi açabilir miyim?"

"Tabii ki, tatlım. Gidip sandalyene otur, ben onları getiririm."

Rosa, pembe tüller ve rengarenk balonlarla süslenmiş sandalyeye koştu. Tüm arkadaşları etrafında toplanarak birbirlerine yaklaştılar. Emily, Rosa'nın başına bir taç taktı ve ona ilk hediye verirken geri kalanımız da ona doğru yaklaştı.

Kocam bana yaklaşırken gözlerim ona kaydı. Uzun ve kararlı adımlarının karşısında kalbim kasıldı. Gözleri gözlükleriyle kapatılmış olsa da yemin ederim onların vücudumun üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum, tıpkı benimkilerin onunkinin üzerinde gezindiği gibi.

Arkamda ilerleyerek kollarını belime doladı, vücudunun sıcaklığı beni içten dışa yakıyordu. "Eğer öyle bakmaya devam edersen parti bitmeden buradan ayrılırız, Bella."

Kulağıma verdiği sıcak nefesle ürperdim, vücudum dokunuşu için sızlıyordu. Daha bu sabah sevişmiş olmamızın bir önemi yoktu, bu adamı her günün her saniyesi arzuluyordum.

"Üzgünüm." Derin bir nefes alırken gerçek bir özrü kast etmemiştim. "Sen etraftayken hormonlarım kendi kafalarına göre hareket ediyor."

Dudakları yanağımı okşadı. "Endişelenme, bebeğim. Ben de zaten nasıl olduğuna bakmak için yanına gelmiştim," dedi.

İşte! Biliyordum.

Elleri karnımın üzerinde gezinirken dokunuşu nazik ve koruyucuydu. Bu, içimde büyüyen küçük hayatı öğrendiğinden beri sürekli yaptığı bir şeydi. İkimizin de beklemediği bir sürpriz olmuştu. Bu adıma geçmeden önce bir süre evlilik hayatının tadını çıkarmaya karar vermiştik. Fakat söz konusu kader olduğunda iki ay yeterince uzun gelmişti. Her ne kadar beklenmedik bir durum olsa da daha mutlu olamazdık.

Sırtımı göğsüne yaslayarak, “İlgileri onun üzerine çekiyorsun,” diye fısıldadım. “Dikkatli olmazsan insanlar soru sormaya başlayacak.”

“Kendime engel olamıyorum. Bebeğimi bu güzel vücutta taşıdığını bilmek beni tahrik ediyor.”

Hiç tatmadığım derin bir memnuniyet ve mutluluk duygusu gibi bana açıklayamadığım bir sürü şey hissettiriyordu. Hamile olduğumu insanlara söyleyememek beni öldürüyordu, özellikle Emily’ye çünkü o da hamileydi. Benden dört ay daha ilerideydi. Ancak biz haberi birkaç gün önce kendimiz öğrenmiştik ve doktor her şeyi netleştirene kadar beklemek istiyorduk.

Gülümseyerek Rosa’nın hediyelerini yırtıp atmasını izledim, heyecanı her halinden belli oluyordu.

“Bizimkini açması için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadım.

“Buna bayılacak, Sarışın. Öte yandan Ryder...” Cümlesi bir gülüşle son buldu.

İlk başta tatlı küçük kızını bozduğumu düşünerek huysuzlanacağına emindim ama Rosa’nın yüzündeki gülümsemeyi görünce kesinlikle takdir edecekti, Emily bile kendinden geçmişti.

Rosa tüm hediyeleri açmayı bitirdiğinde, yerimde duramıyordum.

Emily ona büyük ve ışıltılı bir pakete sarılmış hediyeği uzattırken, “Bu sonuncusu da CeCe teyze ve Gabe amcadan,” dedi.

Rosa’nın soluk mavi gözleri benimkilere çevrildiğinde yüzünde umut dolu bir gülümseme vardı. “Düşündüğüm şey mi?” diye sordu heyecanla.

“Sanırım açıp öğrenmen gerekecek.”

Kibarlık yaparak notu okuduktan sonra hediye paketini parçalamaya başladı.

“Bunun için neden bu kadar korkuyorum?” Ryder mırıldanarak konuşsa da yeterince sessiz değildi. Sözleri, karısının karnını dirseğiyle dürtmesine sebep olmuştu.

Ona en parlak gülümsememi gönderdim. “Çünkü hediyeği veren benim ve sen, onun harika olacağını biliyorsun.”

Yüzündeki donuk ifadeden öyle düşünmediği belli oluyordu ama gülümsemem hiç bozulmadı, gözlerim Rosa’nın üzerinden ayrılmıyordu.

İçinde peluş Chihuahua olan pembe el çantasını çıkardığında tiz ciyaklaması havayı delip geçti. “Bunu benim için aldın!” Köpeği çantasından çıkardı ve ona sıkıca sarıldı. “Benim Pepper’ım ve çantam.”

“İçine bakmaya devam et, dahası da var,” dedim.

Köpeği kucağına oturttu ve tekrar el çantasına uzanıp Coach güneş gözlüğü çıkardı. Hepsi benimkilerin küçük haliydi, içinde dudak parlaticısı ve bir de... anahtar vardı. “Bunlar ne için?”

Emily yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle, “Neden garaja gelip bakmıyorsun?” diye teklif etti.

Ancak Ryder’ın hiçbir fikri yoktu ve gözleri gergin bir şekilde bana bakıyordu. “Garaj mı? Sen ne yaptın?”

Benden aldığı tek cevap sırtıtmak olunca bakışları Gabe’e kaydı.

AŞKIN İLK KIVILCIMI

“Bana bakma, dostum. Bunların hepsi onun fikriydi. Ben sadece havalı bir amca olarak anılmak istiyorum.”

Ryder anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ama duymazdan geldim ve kendini zor tutan küçük kızın çığlıklarını takip ettim.

Garaja vardığımızda Emily kapıdaki düğmeye bastı ve ortaya üstü açık, pembe, Volkswagen akülü araba çıktı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın!”

Ryder’ın pek de coşkulu olmayan tepkisi, Rosa’nın heyecan dolu çığlıklarının gölgesinde kaldı.

“Benim arabam, tıpkı seninki gibi!” Kendini bana doğru fırlatıp kollarını belime doladı. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Sana da teşekkür ederim, Gabe amca!” diyerek ona da sarıldı.

Gabe onu güçlü kollarının arasına alıp yakınına çekti. “Rica ederim, Niña Hermosa*. Ancak tek bir kural var.”

“Neymiş o?”

“Bu arabaya erkek giremez. Hem de asla.”

Rosa herkesle birlikte gülerek, “Anlaştık!” dedi.

Gabe onu tekrar ayaklarının üzerine bıraktığında, Rosa küçük araca doğru koşup içine atladı, bazı arkadaşları da onunla birlikte içeri doluştu.

Elini çantasına atıp yeni Coach güneş gözlüklerini takmadan önce, “Kemerlerinizi bağlayın,” diye bağırdı.

Mükemmel görüntüsü karşısında kalbim heyecanla çarpıyordu.

Bana bakıp başparmağını kaldırdı ve dikkatini Ryder’a çevirdi. “Sonra görüşürüz, baba.” Ayağını hafifçe dokundurunca araba ileri doğru hareket etti, o ve arkadaşları garaj yolundan aşağıya inerken müziğin sesi geliyordu.

* (ISP). Güzel kız.

Gülümseyerek Ryder'a göz attım, bana bakış şekli neredeyse ürkütücüydü.

“Lanet bir araba mı, CeCe? Gerçekten mi?”

Kendimi savunarak, “Ne olmuş?” dedim. “Sahip olduğu tek teyze benim. Onu şımartmama izin var.”

Emily beni savunarak, “O haklı,” dedi “Rosa bu şekilde gülümserken nasıl sinirlenebilirsin ki?”

Ryder kızına bakınca ifadesi yumuşadı. “İyi,” dedi sakince, gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. “Ama hazırlıklı ol çünkü bir gün tüm bu saçmalıklar sana geri dönecek.”

“Üzgünüm, dostum ama hiç kızım olmayacak,” dedi Gabe. “Sadece erkekler.”

Ryder homurdandı. “Evet, tabii. Bu konuda iyi şanslar.” Kızının peşinden giderken Emily de onu takip etti, diğer herkesle birlikte fotoğraf çekiyordu.

Kaşlarımı çatarak Gabe'e döndüm. “Sadece erkekler mi, gerçekten mi?”

Kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. “Üzgünüm, Sarışın ama cinsiyete ben karar veririm ve annelerine benzeyen güzel kızlara sahip olmamın hiçbir yolu yok. Bununla savaşamam, özellikle de yedi tanesiyle.”

“Yedi mi?” diye bağırdım.

“Evet. İşte bu kadar çocuğumuz olacak.”

“Sanmıyorum, Ateş Çocuk. Vajinamdan yedi bebek çıkarıyorum.”

“Pekâlâ, altı.”

“Üç,” diye karşı çıktım.

“Beş.”

“Dört.”

AŞKIN İLK KIVILCIMI

Bana o seksi sırıtışını göndermeden önce bir an sessizlik oldu. “Tamam, dört.”

Kollarım boynunu sardı, vücudum onunkine tam uyuyordu. “Dördünün de kız olduğunu düşünebiliyor musun?”

Eğlenceli ifadesi kayboldu. “Bu bok hiç komik değil.”

Yüzündeki dehşet ifadesi oldukça komikti. “Hadi ama benim gibi prenseslere sahip olmak o kadar kötü mü olur?”

İfadesi yumuşadı, koyu çikolata gözleri ruhumun derinliklerine işledi. “Hayır, Bella sadece çok şanslı olurum.”

Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Önemli olan tek şey tüm çocuklarımızın senin kadar harika ve onurlu olması.”

Bana daha sıkı sarılırken ayaklarımı hafifçe yerden kesti. “Prensler ya da prensesler, bizim iyi bir ailemiz olacak, Sarışın. Sana söz veriyorum.”

O zaten mükemmel bir kocaydı, bu yüzden çocuklarımız için harika bir baba olacağından hiç şüphem yoktu. Erkek veya kız ya da ikisi de olmalarına bakılmaksızın, umudum hepsinin sağlıklı olması ve ailelerinin mirasını benimsemelerinin yanında benim kusursuz stil anlayışımı da taşıyacak şekilde büyümeleriydi.

Dudakları benimkilerin üzerine kapanarak kalbimi sadece onun ve benim var olduğumuz o özel yere gönderdi. Aşkla dolu bir saraya.

İşte gerçek hayattaki peri masalları böyle olurdu.

SON

Aşkın İlk Kıvılcımı'nı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım CeCe ve Gabe'in hikâyesinden, benim kadar keyif almışsınızdır. Bir sonraki kitabım, Creed Brothers Serisi'nin birinci kitabı olan *Justice* olacak. Bu konuda daha fazla bilgi edinebilir ve www.authorkclynn.com web sitemdeki girişi okuyabilirsiniz.

Ryder ve Emily'yi merak ediyorsanız ve henüz hikayelerini okumadıysanız, *Beautifully Insightful'un* ilk iki bölümü için sayfayı çevirin. Artık tüm platformlarda mevcut.

TEŞEKKÜRLER

Rob, bu kadar destekçi olman beni her zaman şaşırtıyor. Bu dünyada kimsenin beni senden daha çok sevmediğini biliyorum. Bu hikâyeye çok fazla zaman ve enerji harcadım. Seni uğraştırdığım birçok konu oldu, buna yorucu ve inişli çıkışlı duygularım da dahil. Hayal kırıklığına uğramak yerine, bana olan sevginin arttığını biliyorum. Mükemmel bir koca ve çocuklarımızın isteyebileceği harika bir baba olduğun için teşekkür ederim.

Ailem özellikle annem ve kayınvalidem, destekleriniz için teşekkür ederim. Yolculuğum sızsız olmazdı çocuklar.

Megan, en başından beri benimlesin. Bunun sadece benim yolculuğum değil, bizim yolculuğumuz olduğunu hissediyorum. Senden çok şey öğrendim ve senin sayende büyüdüm. Benim için yaptığın her şey için sana yeterince teşekkür ettiğimi hissetmiyorum. Sürekli fikrimi değiştirdiğimde ve çoktan yapmış olduğun bir işi tekrar yapmanı istediğimde asla kızmıyorsun. Sabrın ve sonsuz desteğin benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor, aynı şey arkadaşlığın için de geçerli. Sadece harika bir editör değil, aynı zamanda harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Keshia, sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. En zorlu yolculuklarımda hep yanımda olduğun ve yanımdan hiç ayrılmadığın için çok teşekkür ederim. Senden sadece harika bir yazar olmayı değil, aynı zamanda daha iyi bir insan olmayı da öğrendim. Gerçek dostluklar senin gibi insanlarla kurulur.

Kim, hayatımın en inanılmaz anılarından bazılarını seninle paylaştım. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. İyi günde ve kötü günde. Seni seviyorum.

Jodi, arkadaşlığının benim için ne anlama geldiğini anlatacak kadar güçlü kelimeler olduğunu sanmıyorum. Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve sadakatin sınır tanımıyor. Dostluğumuza ve sana her zaman değer vereceğime söz veriyorum. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. 2018 bizim yılımız olacak ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Seni seviyorum, benim tatlı İngiliz'im.

Beta okuyucularım; Natasha, Sian, Alycia, Andrea, Candace, Nineveh, Jade ve Cindy teyze. Desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Hepinizin yolculuğumun bir parçası olmasını seviyorum. Bana her zaman doğruyu gösterdiğiniz ve beni asla yanlış yönlendirmediğiniz için teşekkür ederim. En önemlisi, dostluklarınız için teşekkür ederim.

Anna, bu bağımsız dünyada en sevdiğim insanlardan birisin. Söz konusu kitaplar olduğunda ettiğimiz uzun sohbetler çok hoşuma gidiyor. Benim için çok şey ifade ediyorsun ve arkadaşlığımıza değer veriyorum. Kendin olduğun için teşekkürler.

Beth, benim için sadece bir yazar olarak değil, aynı zamanda bir arkadaş olarak da çok şey ifade etmeye başladın. Seni çok seviyorum. Umarım bir gün Chris ve Rob evle ilgilenirken aynı yazı odasını paylaşma hayalimizi gerçekleştiririz. HA! Seni seviyorum.

Crystal, bu sektörde bana her zaman destek olduğun için çok teşekkür ederim. Ne zaman bir sorum veya bir şeye ihtiyacım olsa her zaman oradasın, deneyimlerini ve bilgilerini benimle paylaşmaya hazırsın. Sadece bir yazar ve okuyucu değil, aynı zamanda bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Düzeltilicilerim. Kim, Meg, Nancy ve şimdi de Rachel. Keskin gözlerinizle bunu olabilecek en iyi kitap haline getirmek için arkamı kolladınız, teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor.

İspanyol 101 kızlarıma özel bir not. Adilene, Frances, Ivette, Jamila ve Lily. Meksika kültürü hakkındaki bilgi zenginliğiniz ve İspanyolca çeviride bana yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim hanımlar. İspanyolcanın tarihteki en karmaşık dil olduğunu öğrendim. Ha ha. Tüm yardımlarınız için minnettarım hanımlar. Muah.

Tüm Hanımefendilerime, SİZLER HAYATI ANLAMLI KILIYORSUNUZ. Bu yolculuğa benimle çıktığınız, sadece beni değil ailemi de sevip desteklediğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Birlikte geçirdiğimiz zamana değer veriyorum ve hepinizi okuyuculardan çok daha fazlası, arkadaş olarak görüyorum. Bir yazarın isteyebileceği en harika grup olduğunuz için teşekkür ederim.

Kari ve Lindee, bu harika kapağı yaptığınız için çok teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum.

Alissa, çıkış çalışmaları söz konusu olduğunda benim için ortaya koyduğun tüm emekler için çok teşekkür ederim. Sıkı çalışmanı takdir ediyorum ve yolculuğumun bir parçası olduğun için mutluyum.

Seven ve destekleyen tüm blog yazarlarına. Size, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

